Jodi Picoult

Kız Kardeşim İçin

APRİL

Jodi Picoult

Kız Kardeşim İçin

Teşekkür

Üç yılda on ameliyat geçirmiş bir çocuğun annesi olarak öncelikle bir ailenin en zor anlarını kolaylaştırmayı görev edinmiş doktorlara ve hemşirelere teşekkür etmek istiyorum: Dr. Roland Eavey ve Mass'teki pediatri bölümü hemşirelerine. Göz ve Kulak Bölümü'ne - gerçek hayattaki mutlu son için teşekkürler. Kız Kardeşim İçin'i yazarken, her zaman olduğu gibi, aslında ne kadar az şey bildiğimi ve başkalarının deneyimlerine ve bilgilerine ne kadar çok dayandığımı bir kez daha hatırladım. Kişisel ya da mesleki yaşamlarından kesitler ödünç almama izin verdikleri ya da katıksız yazarlık dehası olarak nitelendirilebilecek önerileri için: teşekkürler, Jennifer Sternick, Sherry Fritzsche, Giancarlo Cicchetti, Greg Kachejian, Dr. Vincent Guarerra, Dr. Richard Stone, Dr. Farid Boulad, Dr. Eric Terman, Dr. James Umlas, VVyatt Fox, Andrea Grene ve Dr. Michael Goldman, Lori Thompson, Synthia Follensbee, Robin Kail, Mary Ann McKenney, Harriet St. Laurent, April Murdoch, Aidan Curan, Jane Picoult ve Jo-Ann Mapson. Beni bir geceliğine ekibin bir adamı ve gerçek bir itfaiye ekibinin bir parçası yaptıkları için: teşekkürler Michael Clark, Dave Hautanemi, Richard "Pokey" Low ve Jim Belanger (ayrıca benim hatalarımı düzelttiği için bir de yıldızlı pekiyi). Çok değerli desteklerini esirgemedikleri için Carolyn Reidy, Judith Curr, Camile McDuffie, Laura Mullen, Sarah Branham, Karen Mender, Shannon McKenna, Paolo Pepe, Seale Ballenger, Anne Haris ve yılmaz Atria satış ekibine

teşekkürler. En başta bana inandığı için Laura Gross’a tek kelimeyle minnettarım» Çok değerli kılavuzluğu ve bana verdiği kendi kanatlarımla uçma özgürlüğü için Emily Bestler’aen içten teşekkürlerimi sunuyorum. İnsan hayatını tehdit eden bir hastalıkla iç içe yaşamanın beraberinde getirdiği trajedileri ve mutlulukları yakından tanımamı sağlayan Scott ve Amanda MacLellan’a cömertlikleri için teşekkür ediyorum ve uzun ve sağlıklı bir yaşam diliyorum.

Ve her zaman olduğu gibi Kyle, Jake, Sammy ve özellikle Tim’e hayatımın en önemlileri oldukları için teşekkürler.

İLK SÖZ

Kimse bu vesileyle başarmayı amaçladığı şeyi ve bunu nasıl yürüteceğini kafasında açıklığa kavuşturmadan bir savaş başlatmaz - daha doğrusu aklı başında olan kimse bunu yapmamalıdır.

CARL YON CLAUSEWITZ, Vom Kriege

Hatırladığım en eski hatıramda üç yaşındayım ve kız kardeşimi öldürmeye çalışıyorum. Bazen o kadar net hatırlayabiliyorum ki elimin altındaki yastığın dokusunu, burnunun ucunun avucumun altındaki çıkıntısını hissedebiliyorum. Bana karşı hiçbir şansı olamazdı tabii, ama yine de başaramadım. Babam bizi yatırmak üzere odaya girdi ve onu kurtardı. Beni kendi yatağıma götürdü. "Bunu," dedi, "görmemiş olayım."

Büyüdükçe ben sanki yokmuş gibiydim; onunla ilişkilendirildiğim zamanların haricinde. Odanın diğer tarafında uyumasını izlerdim, uzun bir gölge yataklarımızı birleştirirdi ve ben aklımdan yöntemleri geçirirdim. Zehir, kahvaltı gevreğinin üstüne dökülebilir. Plajın açıklarında meşum bir dip akıntısı. Yıldırım düşmesi.

Ne var ki sonunda kardeşimi öldürmedim. Bunu kendi başına yaptı.

Ya da en azından ben kendime böyle söylüyorum.

PAZARTESİ

Kardeşim, ben yangınım Okyanus tabanından kaynayan.
Seninle hiç buluşmayacağım kardeşim –
Yıllar boyu, hiçbir surette;
Belki de binlerce yıl, kardeşim.
Sonra seni ısıtacağım,
Sıkıca sarılacağım, sarıp sarmalayacağım
Seni kullanacağım ve değiştireceğim –
Belki de binlerce yıl, kardeşim.
CARLSANDBURG, “Kin”

Anna

Küçükken bana en anlaşılmaz gelen şey, bebeklerin nasıl yapıldığı değil, neden yapıldığıydı? Yöntemi anlamıştım; ağabeyim Jesse beni yeterince bilgilendirmişti - gerçi o zamanlar anlattıklarının yarısını kesin yanlış duymuştur diye düşünürdüm. Yaşıtım olan diğer çocuklar sınıfta öğretmen arkasını döndüğü an sözlüğü açıp penis ve vajina kelimelerine bakarlardı, ama ben başka ayrıntılara dikkat ederdim. Örneğin bazı anneler tek çocuk sahibi olurken, diğer ailelerin gözünüzün önünde çoğalması ya da okula yeni gelen kız Sedona'nın oturup kendisini dinleyen herkese, adının annesiyle babasının tatilde kendisini yaptıkları yerden geldiğini anlatması (Babam hep "İyi ki tatile Jersey City'ye gitmemişler," derdi bu konu açıldığında).

Bugün on üç yaşındayım ve değişen tek şey, fark ettiklerimin daha da karmaşıklaşması: başı derde girdiği için okulu bırakan sekizinci sınıf öğrencisi: kocası belki kendisini boşamaz umuduyla hamile kalan komşu kadın. Size söylüyorum, uzaylılar dünyaya inecek ve bebeklerin neden doğduğunu şöyle adamakıllı inceleyecek olsalar, çoğu insanın kazayla ya da bir gece içkiyi fazla kaçırdıkları için ya da doğum kontrolü yüzde yüz etkili olmadığından veya hiçbiri akla yatkın olmayan binlerce sebepten dolayı çocuk sahibi oldukları sonucuna varırlardı.

Öte yandan ben, çok özel bir amaç için doğmuşum. Ben, ucuz bir şişe şarabın, dolunayın ya da bir anlık gaza gelmenin sonucu değilim. Benim doğumum bir bilim adamının değerli bir genetik malzeme kombinasyonu yaratmak için annemin yumurtalarıyla babamın spermini birleştirmeyi başarması ile

gerçekleşmiş. Aslında, Jesse bana bebeklerin nasıl yapıldığını anlattığında ve ben, iflah olmaz şüpheci, annemle babama gerçeği sormaya karar verdiğimde, beklediğimden de fazlasını içeren bir yanıt almıştım. Beni karşılarına oturttular ve tabii ki bildiğimiz hikayeyi anlattılar - ama bir yandan da ablam Kate'i kurtarabilmem için henüz küçük bir embriyoyken beni özellikle seçtiklerini söylediler. "Seni daha da fazla seviyorduk," diye teskin etti beni annem, "çünkü karşımıza tam olarak nasıl bir çocuk çıkacağını iyi biliyorduk."

Ancak bu açıklamalar bende Kate sağlıklı olsaydı ne olurdu şeklinde bir merak uyandırdı. Büyük ihtimalle hala Cennet'te ya da herhangi bir yerde, boşlukta süzülüp Dünya'da biraz vakit geçirebilmek için bir bedene sahip olmayı bekliyor olacaktım. Kesinlikle bu ailenin bir parçası olmayacaktım. Görüyor musunuz? Özgür dünyanın geri kalanının aksine ben buraya kazayla gelmedim. Eğer sizin ebeveynleriniz de sizi belirli bir nedenle dünyaya getirmişlerse, umarım o neden hala geçerliliğini koruyordur. Çünkü bir kez ortadan kayboldu mu, siz de kayboluyorsunuz.

Rehinci dükkanları ıvır zıvırla dolu olabilir, ama bana sorarsanız, ki sorduğunuzdan da değil ya, buralardan güzel hikayeler çıkar. Bir insana Hiç Kullanılmamış Tek Taş Pırlantasını elden çıkarttıran ne olabilir? Bir gözü olmayan oyuncak ayısını satacak kadar paraya ihtiyacı olan kimdi? Tezgaha doğru yürürken birileri birazdan bırakacağım kolyeye bakıp da aynı soruları sorar mı diye düşünüyorum.

Kasadaki adamın burnu tıpkı bir şalgama benziyor ve gözleri de o kadar derine çökmüş ki insan nasıl olup da önünü

görebiliyor diye merak ediyor. "Bir şey mi lazımdı?” diye soruyor.

İçeri yanlışlıkla girmişim gibi arkamı dönüp kapıdan çıkmamak için kendimi zor tutuyorum. Olduğum yerde kalmamı sağlayan yegane şey, dünyada vazgeçemeyeceğimi düşündüğüm tek eşyamı elimde tutarken o tezgahın önünde duran ilk kişi olmadığımı bilmek.

“Bir şey satmak istiyorum da,” diyorum adama.

“Ne olduğunu görebilmem için illa tahmin mi etmem gerekiyor?”

“A, pardon.” Güç bela yutkunarak kolyemi kotumun cebinden çıkarıyorum. Uzun zincirine dolanmış kalp, cam tezgahın üzerine iniveriyor. “On dört ayar altındır,” diyorum. “Neredeyse hiç kullanmadım.” Bu tam bir yalan işte; bu sabaha dek yedi yıl boyunca bunu boynumdan hiç çıkarmadım çünkü. Babam bunu bana altı yaşındayken kemik iliği naklinden sonra hediye etmiş ve ablasına bu kadar değerli bir hediye veren bir çocuğun aynı değerde bir hediyeyi hak ettiğini söylemişti. Şimdi ise onu öylece tezgahın üstünde görünce boynumun çıplak kaldığını hissediyorum ve ensemden aşağı bir titreme iniyor.

Dükkan sahibi gözüne bir büyüteç takıyor; gözü de böylelikle az çok normal büyüklükte görünüyor. "Sana yirmi kağıt veririm."

“Dolar mı?”

“Yok pezo. Ne zannettin?"

“En az beş katı eder bu!" Atıyorum tabii.

Adam omuzlarını silkiyor. "Paraya ihtiyacı olan ben değilim."

Anlaşmaya razı olarak kolyeyi elime alıyorum ve sonra çok tuhaf bir şey oluyor - elim tıpkı bir mengene gibi kapanıyor. Parmaklarımı açmaya çabalarken yüzümü ateş basıyor. 0 kolye rehincinin kocaman açılmış eline düşene dek aradan sanki bir saat geçiyor. Adamın gözleri benimkilerden ayrılmıyor, ama artık daha yumuşak bir şekilde bakıyor. “Kaybettim dersin,” diye akıl veriyor; ücretsiz danışmanlık şirketten.

Eğer Sayın Webster, sözlüğündeki ucube kelimesini baştan tanımlamaya karar verseydi, verebileceği en iyi tanım Arına Fitzgerald olurdu. Sadece görünüşüm olsa gene iyi: bir deri bir kemik sıska bir vücut, göğüsler deseniz tahta gibi, donuk kahverengi saçlar, yanaklarım çilden görünmüyor; ki siz söylemeden ben söyleyeyim ne limon suyu, ne güneş kremi, ne de zımpara kağıdı silebiliyor bunları. Doğduğum gün Tanrı kesin kötü günündeymiş, çünkü bu muhteşem fiziksel kombinasyona bir de diğer tabloyu eklemiş - içine doğduğum aile ortamı.

Annemle babam işleri normale döndürmeye çalıştılar, ama bu göreceli bir kavram. Gerçek şu ki ben hiçbir zaman çocuk olamadım. Dürüst olmak gerekirse Kate ve Jesse de olamadılar. Belki Kate’e teşhis konmadan önce bu dünyada geçirdiği dört yıl içinde ağabeyim mutlu olabilmiştir, ama o günden bu yana hepimizin tek derdi bir an önce büyüyebilmek. Küçük çocuklar hep kendilerini çizgi film karakterlerine benzetirler bilirsiniz - kafalarına bir piyano düşecek olsa, kendilerini kaldırımdan kazıyıp yollarına devam edebileceklerini zannederler. Ben bir kez olsun böyle bir şeye inanmadım. Ölüm her akşam bizimle birlikte yemek masasına otururken nasıl inanabilirdim ki?

Kate’te akut ormiyeloktik lösemi var. Aslında bu tam olarak doğru değil - şu anda böyle bir hastalığı yok, ama yeniden kükreyip ortaya çıkana dek kış uykusuna yatmış bir ayı gibi vücuduna saklanmış durumda. Hastalık iki yaşındayken teşhis edilmiş; şu anda on altı yaşında. Moleküler relaps ve granülosit ve kateter - bu sözcükler, hiçbir sınavda karşıma çıkmayacak olsalar bile, benim kelime dağarcığımın bir parçası durumundalar. Ben bir alojenik donörüm - yani mükemmel doku uyumu olan bir kardeşim. Kate’in vücudunu kandırarak sağlıklı olduğuna ikna etmesi için lökosit ya da kök hücreler veya kemik iliği lazım olduğunda bunları tedarik eden benim. Kate ne zaman hastaneye yatsa, istisnasız benim de adresim orası oluyor.

Bütün bu anlattıklarımın hiçbir anlamı yok; tek bilmeniz gereken hakkımda duyduğunuz hiçbir şeye inanmamanız gerektiği, özellikle de benim anlattıklarıma.

Evin merdivenlerinden üst kata çıkarken annem üzerinde bir balo elbisesiyle odasından çıkıyor. "Hah," diyor sırtını bana dönerken. “İşte aradığım kız buydu."

Elbisenin fermuarını çekiyor ve kendi etrafında dönmesini seyrediyorum. Annem paraşütle başka birinin hayatına indirilseydi, çok güzel olabilirdi. İnsana bir prensesi hatırlatan uzun koyu saçları ve narin köprücük kemikleri var, ama dudaklarının kenarı az evvel yemek niyetine bir avuç kötü haber yutmuş gibi aşağı doğru kıvrılmış. Çok fazla boş vakti yok, zira ablamın vücudunda bir çürük keşfedilmesi ya da burnunun kanaması onun takvimini alt üst etmeye yeter de artar bile; olan boş vakitlerinde de Bluefly.com’un başına oturup asla giyemeyeceği gereksiz derecede gösterişli gece elbiseleri ısmarlıyor. “Ee, ne düşünüyorsun?” diye soruyor.

Elbise günbatımının bütün renklerini üzerine toplamış ve hareket ettikçe hışırdayan bir kumaştan dikilmiş. Bir film yıldızının kırmızı halı üzerinde süzülerek yürürken giyeceği türden bir straplez - kesinlikle Upper Darby, Richmond'da bir banliyö evine gitmeyecek bir giysi. Annem saçını topuz yapıyor. Yatağın üstünde üç elbise daha var - biri siyah ve dar, biri boncuk işlemeli, biri de inanılmayacak derecede küçük görünüşlü. "Sanki sen biraz şey gibisin..."

Yorgunum. Sözcük, sudaki bir hava kabarcığı gibi dudaklarımın arasından çıkıyor.

Annem tamamen sessiz kalıyor ve ben de acaba yeterince vurgulayamadım mı diye meraka düşüyorum. Birden elini kaldırıp bana susmamı işaret ediyor, kulağını kabartıp açık kapıdan koridoru dinliyor. "Duydun mu?"

"Neyi duydum mu?"

"Kate."

"Ben bir şey duymadım."

Ama annem benim sözüme güvenmiyor, çünkü söz konusu olan Kate olduğunda kimsenin sözüne güvenmiyor. Üst kata koşuyor ve odamızın kapısını açtığında ablamın yatağında oturmuş, kendinden geçmiş bir şekilde ağladığını gördüğü an dünya yeniden .başımıza çöküyor. Hobi olarak astronomiyle ilgilenen babam, bana kara delikleri açıklamaya çalışmıştı. Kara delikler öyle ağırdır ki her şeyi, hatta ışığı bile içlerine, ta merkezlerine çekerler. Bu gibi anlar işte böyle bir çekimin harekete geçtiği anlardı; neye tutunursan tutun eninde sonunda içeri çekilmekten kaçamıyordun.

"Kate!" Annem olduğu yere yığılıp kalıyor, o aptal etek de etrafında tortop oluyor. "Kate, tatlım, neren acıyor?"

Kate sıkı sıkıya sarıldığı bir yastığı karnına bastırmış, gözyaşları bir nehir gibi yanaklarından aşağı süzülüyor. Soluk renkli saçları ıslanıp tel tel yüzüne yapışmış; nefes alıp vermesi güçlükle fark ediliyor. Ben donup kalmış bir şekilde oda kapısının önünde dikiliyor, annemden gelecek emirleri bekliyorum: Babanı ara. 9117 ara. Dr. Chance'i ara. Annem Kate'i hafifçe sarsarak ondan kesin bir cevap almaya çalışıyor. "Preston," diyor Kate hıçkırıklarının arasında, "Serena'dan ayrıldı."

O anda televizyonun açık olduğunu fark ediyoruz. Ekranda sarışın bir afet en az ablam kadar şiddetle ağlayan bir kadına ihtiraslı bir bakış atıyor ve sonra kapıyı çarpıp çıkıyor. "Onu boş ver; neren acıyor onu söyle?" diye soruyor annem olayın bundan ibaret olamayacağından emin bir şekilde.

"Öff anne," diyor Kate burnunu çekerek. "Serena ve Preston'ın neler yaşadıklarını biliyor musun sen? Ha, söylesene?"

İçime bir yumruk gibi oturan o duygu geçiyor, artık her şeyin yolunda olduğunu kesin olarak biliyorum. Bizim evde 'normal' kavramı, yatağa küçük gelen bir yorgana benzer - bazen gayet güzel örtünürsünüz ve bazen de açıkta kalır, üşürsünüz. En kötüsü ise hangisinin başınıza *geleceğini bilememenizdir. Kate'in yatağının ucuna oturuyorum. Henüz on üç yaşında olmama rağmen, ondan uzun boyluyum ve insanlar bazen benim abla olduğumu zannediyorlar. Kate, yaz boyu çeşitli dönemlerde Callahan, VVyatt ve Liam'a hasta oldu, yani bu dizinin aktörlerine. Anlaşılan yeni gözdesi Preston. "Kaçırılma mevzusu vardı, öyle değil mi?" diye ona destek çıkıyorum. Hikayenin o bölümünü ben de izlemiştim*

aslında; Kate, o diyalizdeyken yayınlanan bölümleri bana kaydettir m işti.

“Bir de yanlışlıkla kızın ikiz kardeşiyle evleniyordu neredeyse,” diye ekliyor Kate.

“Tekne kazasında Preston’ı iki ay boyunca ölü zannettiklerini de unutma.” Annem de sohbete katılıyor ve Kate’e hastanede refakat ederken onun da diziyi seyrettiğini o an hatırlıyorum.

Kate annemin kıyafetini daha yeni fark ediyor. “Ne giydin sen böyle?"

“Ha bu mu? İade edeceğim boş ver.” Fermuarını açmam için gelip önümde dikiliyor. Bu postayla sipariş çılgınlığı başka bir anne için psikolojik bozukluğun bariz işareti olurdu; oysa annemin durumunda muhtemelen sağlıklı bir mola anlamına geliyor. Acaba bir süreliğine de olsa başka birisinin dış görünüşüne bürünmeyi mi bu kadar çok seviyor, yoksa sana uymayan bir durumu iade edebilme seçeneğinin çekiciliğini mi bilemiyorum. Gözlerini Kate’e çeviriyor, ciddi. “Bir yerinin acımadığından eminsin di mi?”

Annem odadan çıkınca Kate sanki biraz çöküyor. Bu durumu ancak böyle tarif edebilirsiniz - yüzünün rengi öyle çabuk uçuyor, yastıkların arasında öyle çabuk solgunlaşıyor ki. Hastalığı ilerledikçe daha da soluklaşıyor; korkarım bir gün uyandığımda onu hiç göremeyeceğim. “Çekilsene,” diye bağırıyor Kate, “televizyonu göremiyorum.”

Ben de gidip yatağıma oturuyorum. "Alt tarafı gelecek bölümün özeti.”

“Olur da bu gece ölürsem, neyi kaçırdığımı bilerek gideyim bari.”

Kafamın altındaki yastıkları kabartıyorum. Her zaman olduğu gibi Kate, kafanı bir kayaya dayamışsın duygusu vermeyen yumuşak yastıkları kendine almış. Bunlar onun hakkı, çünkü benden üç yaş büyük veya o hasta veya ay şu günlerde kova burcunda -her zaman bir sebep var. Televizyona bakıyorum. Canım kanal değiştirmek istiyor, ama söz hakkım olmadığını biliyorum. “Preston sanki plastikten yapılmış gibi görünüyor.”

“O zaman neden geçen gece yastığına adını fısıldıyordun?”

“Kapa çeneni,” diyorum.

“Asıl sen kapa.” Sonra bana gülümsüyor. “Zaten muhtemelen eşcinseldir. Nasıl da büyük bir zaman kaybı; hele ki Fitzgerald kız kardeşlerin -” Yüzünü acıyla buruşturup lafını yarıda kesiyor. Ona doğru dönüyorum.

“Kate?”

Sırtının aşağı kısmını eliyle ovalıyor. “Yok bir şey.”

Sorun böbrekleri. "Annemi çağırmamı ister misin?”

“Hayır, gerek yok." Elini yataklarımızın arasındaki boşluğa doğru uzatıyor. İkimiz de uzandığımızda birbirimize dokunabilecek kadar mesafe var arada. Ben de elimi uzatıyorum. Küçükken bu köprüyü karşılıklı kurup üzerine kaç tane Barbie bebek oturtabileceğimizi sayardık.

Son zamanlarda gördüğüm kabuslarda o kadar çok parçaya ayrılıyorum ki geri kalan kısmımı bir araya getirince beni tekrardan oluşturmaya yetmiyor.

Babam, pencereyi açmadığın ve onu beslemediğin takdirde bir yangının kendi kendine söneceğini söyler. Sanırım işin özüne bakınca benim yaptığım tam olarak bu;

ama yine babamın bir başka sözü, alevler ayaklarını sarmaya başladığında kaçmak için bir iki duvarı yıkman gerektiğini söyler. Bu yüzden Kate ilaçlarının etkisiyle uyuyakaldığında, yatağımın altında sakladığım deri dosyayı çıkarıyorum ve yalnız kalmak için banyoya gidiyorum. Kate'in eşyalarımı kurcaladığını biliyorum - benden izinsiz eşyalarımı karıştıranın kim olduğunu anlamak için fermuarın arasına kırmızı bir iplik sıkıştırmıştım, ama iplik koptuğu halde dosyadan bir şey eksilmemiş. Makul bir nedenden ötürü içerde bulunduğum zannedilsin diye küvetin suyunu açıyorum ve yere oturup saymaya koyuluyorum.

Rehinciden aldığım yirmi doları da ekleyince 136,87 dolarım oldu. Bu kadarı yetmez, ama mutlaka bir yolu olmalı. Jesse o külüstür Jeep'i alırken 2900 doları yoktu ve banka ona bir tür kredi verdi. Tabii ki annemle babamın belgeleri imzalamasını şart koştular; ancak içinde bulunduğumuz durumu düşününce benim için buna razı olacaklarından şüpheliyim. Parayı ikinci kez sayıyorum, acaba banknotlar mucizevi bir şekilde çoğalmış olabilir mi diye; ama matematik her zaman doğrudur ve elimdeki meblağ da hala az öncekinin aynısı. Sonra gazete küpürlerini okumaya koyuluyorum.

Campbell Alexander. Aptal bir isim, yani bence. Barda satılan pahalı bir kokteyl adı gibi ya da bir simsarlık firmasının tabelasından fırlamışa benziyor. Ne var ki adamın sicilini inkar etmek mümkün değil.

Ağabeyimin odasına erişebilmek için evin dışına çıkmanız gerekiyor; o da böylesini seviyor zaten. On altı yaşına bastığında Jesse garajın üstündeki çatı katına taşındı - çok akıllıca bir hareketti bu, çünkü annemle babamın ne

yaptığını görmelerini istemiyordu ve işin doğrusu, onlar da Jesse'nin yaptıklarını görmek istemiyorlardı. Dört kar lastiği, kolilerden oluşan küçük bir duvar ve yan yatırılmış meşe bir masa, odasına giden merdivenleri kapatıyor. Bazen bu engelleri Jesse'nin kasten yerleştirdiğini düşünüyorum, sırf kendisine ulaşmamız daha zor olsun diye.

Engelleri aşıp Jesse'nin müzik setinden gelen bas vuruşlarıyla titreyen merdivenleri tırmanıyorum. Kapıyı vurduğumu duyana kadar en az beş dakika geçiyor. "Ne var?" diyor kapıyı hafif aralayarak.

"İçeri girebilir miyim?"

Bir an düşünüyor ve sonra girebilmem için geri çekiliyor. Oda tam bir kirli giysiler, dergiler ve Çin yemeği kalıntıları deryası; terli bir spor ayakkabının içi gibi kokuyor. Derli toplu tek nokta, Jesse'nin otomobil armalarından oluşan özel koleksiyonunu bir Jaguar'ın gümüş maskotu, bir Mercedes yıldızı ve bir Mustang atı sakladığı raf; bana söylediğine göre bunları yolda bulmuş, ama tabii ki ben bu yalana inanacak kadar aptal değilim.

Beni yanlış anlamayın sakın annemle babam Jesse'yi ya da başını ne gibi bir belaya soktuğunu umursamıyor değiller. Sadece bu konuya ayıracak zamanları yok, çünkü bu, sorunlar toteminin alt kısımlarında bir yerde duruyor.

Jesse beni sallamıyor ve çöplüğün öbür tarafında yaptığı işe devam ediyor. Birkaç ay önce mutfaktan kaybolan ve şu anda Jesse'nin televizyonunun üstünde duran toprak bir kaba gözüm ilişiyor. Kabın ağzından çıkan bakır bir boru aşağıdaki içi buz dolu plastik bir süt şişesinden geçerek içindeki sıvıyı camdan bir kavanozun içine boşaltıyor. Jesse'nin suç dosyası kabarık olsa da, aslında son derece zeki. Elimi uzatıp tam bu

ev yapımı icada dokunmak üzereyken Jesse birden dönüyor. "Hey!” Kanepenin üzerinden adeta uçarak elime vuruyor. "Yoğunlaştırma borusunu mahvedeceksin."

"Bu benim sandığım şey mi?"

Yüzünde hınzır bir gülümseme beliriyor. “Ne zannediyorsan odur." Cam kavanozu çekip alıyor ve sıvı halıya damlamaya başlıyor. "Al bi tadına bak.”

Böyle derme çatma bir damıtıcı için hiç de fena olmayan bir viskiyle karşılaşıyorum. Bacaklarımdan yukarı öyle bir ateş yükseliyor ki kanepeye çöküveriyorum. “İğrenç,” diyebiliyorum nefesim kesilerek.

Jesse bir kahkaha atıyor ve içkiden büyük bir fırt yuvarlıyor; tabii ondaki etkisi bendeki kadar güçlü değil. “Ee ne istiyorsun benden?”

“Bir şey istediğimi nerden bildin?”

“Çünkü kimse buraya sohbet etmek için gelmez,” diyor kanepenin kenarına otururken. "Zaten Kate’e bir şey olmuş olsa, çoktan söylerdin.”

"Kate’e bir şey oldu aslında. Yani oldu gibi.” Gazete küpürlerini ağabeyimin eline tutuşturuyorum; onlar durumu benden daha iyi anlatacaktır. Jesse, elindekilere bir göz gezdiriyor ve sonra bakışlarını bana çeviriyor. Gözlerinin öyle soluk, gümüşi bir rengi vardır ki gözünüzün içine baktığında bazen ne söyleyeceğinizi tamamen unutursunuz.

“Sisteme karşı gelme Anna,” diyor acı bir tonla. “Hepimizin rolleri biçilmiş. Kate, Ermişi oynuyor. Ben, Kayıp Vakayım. Sen de, sen de Huzur Getirensin.”

Jesse beni tanıdığını zannediyor, ama ben de onu iyi tanıyorum sürtüşme söz konusu olduğunda Jesse tam bir

müpteladır. Direk gözlerinin içine bakıyorum. “Kim demiş?”

Jesse beni otoparkta beklemeye razı oluyor. Bu, ondan istediğim her şeyi yapmaya razı olduğu ender zamanlardan bir tanesi. Yan tarafından dolaşarak girişini iki aslan figürünün koruduğu binanın önüne geliyorum.

Avukat Campbell Alexander’ın bürosu üçüncü katta. Duvarlar kestane renginde ahşap kaplı ve yerdeki kalın Doğu işi halıya bastığım anda ayağım bir santim içeri gömülüyor. Sekreterin ayağındaki siyah ayakkabılar öyle parlak ki üzerlerinde yüzümün yansımasını görebiliyorum. Başımı eğip ayağımdaki spor ayakkabılara ve geçen hafta can sıkıntısından keçeli kalemle üstlerine yazdığım yazılara bakıyorum.

Sekreterin pürüzsüz bir teni, yay gibi kaşları ve biçimli dudakları var ve o dudaklardan dökülen dehşetengiz kelimeler telefonun öbür ucundaki kişiyi azarlıyor. “Bir yargıca böyle bir şey söylememi nasıl beklersiniz! Sırf siz Kleman’ın yağıp gürlemesini duymak istemiyorsunuz diye benim... hayır, aslında o artış, yaptığım olağanüstü işe ve her gün uğraştığım saçmalıklara karşılıktı, oysa ki siz-” Kadın ahizeyi kulağından uzaklaştırıyor; hattın kesildiğini gösteren cızırtıyı duyar gibi oluyorum. “Şerefsiz,” diye mırıldanıyor ve sonra tam önünde dikildiğimi sanki o an fark ediveriyor. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

Beni tepeden tırnağa süzüp genel bir ilk izlenimler cetveline göre değerlendiriyor ve oldukça düşük bir not veriyor. Başımı kaldırıp olduğumdan daha ağır görünmeye çalışıyorum. “Mr. Alexander’la bir randevum vardı. Saat dörtte.”

“Sesiniz,” diyor, “telefonda o kadar da şey gelmiyordu...”

Küçük mü?

Rahatsız bir şekilde gülümsüyor. “Çocuk davalarına bakmıyoruz, prensip olarak. Ama isterseniz size bu konuda uzman bazı avukatların telefonlarını vereb-”

Derin bir nefes alıyorum. “Aslında,” diyerek kadının sözünü kesiyorum, “yanılıyorsunuz. Smith ile Whately, Edmunds ile Kadın ve Çocuk Hastanesi ve Jerome ile Providence Piskoposluğu davalarının hepsinde davacılar on sekiz yaşının altındaydı. Üç dava da Mr. Alexander’ın müvekkilleri lehinde sonuçlandı. Üstelik bunlar daha geçen yıl oldu.” Anlattıklarım üzerine sekreter bana göz kırpıyor. Sonra da nihayet benim o kadar da sevimsiz olmadığıma karar vermiş gibi hafiften bir gülümseme yayılıyor yüzüne. “Bak sana ne diyeceğim, neden içeri girip ofiste beklemiyorsun?” diyor ve ayağa kalkıp bana yolu gösteriyor.

Hayatımın geri kalanını okuyarak geçirsem bile Avukat Campbell Alexander’ın ofisinin duvarlarını yerden tavana kadar kaplayan kitapları bitirebileceğimi sanmam. Kafamdan kabaca bir hesap yapıyorum - her sayfada aşağı yukarı 400 kelime olsa ve bu hukuk kitaplarının her birine ortalama 400 sayfa desek, raf başına yirmi kitap ve kitaplık başına da altı raf olduğunu hesaba kattığımızda - on dokuz milyon kelime gibi bir rakam buluyorum, üstelik daha sayamadığım bir sürü raf var.

Ofiste tek başıma otururken avukatın masasını uzun uzun inceliyorum. Son derece titiz ve düzenli; öyle ki masanın üstünde para maçı bile yapabilirsiniz; ne karısının, ne çocuklarının ne de kendisinin tek bir fotoğrafı bile yok;

ayrıca odanın bu kadar derli toplu olmasına karşın yerde su dolu bir çanak duruyor.

Kendi kendime buna bir açıklama getirmeye çalışıyorum: Bir karınca ordusunun yüzme havuzu olabilir. Bir tür ilkel nemlendiricidir. Belki de bir seraptır.

Tam son olasılığın doğruluğu konusunda kendimi ikna etmiş ve gerçek olup olmadığını anlamak için öne doğru uzanıp ona dokunmaya karar vermişken kapı aniden açılıyor - oturduğum sandalyeden düşmeme ramak kalıyor. Toparlanmaya çalışırken içeri dalan bir Alman kurduyla göz göze geliyorum. Gözlerimin içine bakan köpek, yanımdan geçip çanağın yanına gidiyor ve suyu içmeye koyuluyor.

Campbell Alexander da odaya giriyor. Saçları siyah ve boyu da en az babam kadar - yaklaşık bir seksen - köşeli bir çenesi ve donuk bakan gözleri var. Ceketini çıkarıp kapının arkasına özenle asıyor ve sonra masasına geçmeden önce dolabın birinden bir dosya çıkarıyor. Bir kere bile gözüme bakmadan konuşmaya başlıyor. “Baştan söyleyeyim okul harçlığımı çıkarmak için çalışıyorum masalını bana yuttura-mazsın,” diyor Campbell Alexander. "Gerçi sizde bu yapışkanlık varken keneler mesleği bırakacak yakında, yanlış mıyım?" Kendi şakasına gülüyor.

“Ben bir şey satmıyorum.”

Bana meraklı bir bakış atıyor ve sonra telefondaki bir düğmeye basıyor. "Kerri,” diyor sekreterin sesi duyulduğunda, “bünun ne işi var ofisimde?”

“Sizi avukatım olarak tutmaya geldim," diyorum.

Avukat elini düğmeden çekiyor. “Hiç zannetmiyorum.”

“Ne tür bir dava için geldiğimi bile bilmiyorsunuz."

İleri doğru bir adım atıyorum; köpek de atıyor. Hayvanın tıpkı dağlarda mahsur kalan insanlara boyunlarındaki matarada rom taşıyan St. Bernard'larınki gibi üzerinde kırmızı bir haç bulunan o yeleklerden giydiğini o an fark ediyorum. Hemen onu sevmek için elimi uzatıyorum. "Dokunma," diyor Alexander. "Yargıç, bir hizmet köpeğidir."

Elimi geri çekiyorum. "İyi de siz kör değilsiniz."

"Teşekkür ederim, bilmiyordum."

"Neyiniz var öyleyse?"

Soru ağzımdan çıktığı an geri almak istiyorum. Yüzlerce kaba insanın Kate'e aynı soruyu sorduğuna kaç defa tanık olmadım mı ben?

"Akciğerimde metal bir parça var," diyor Campbell Alexander ters bir şekilde, "köpek de benim güçlü mıknatıslara yaklaşmama engel oluyor. Şimdi beni yalnız bırakma onurunu bana bahşedecek olursan sekreterim sana yardımcı olacak bir-"

Oradan elim boş çıkamam. "Gerçekten Tanrı'yı dava ettiniz mi?" Biriktirdiğim bütün gazete kupürlerini çıkarıp çıplak masanın üstüne koyuyorum.

Yanağındaki bir kas hafifçe seğiriyor ve sonra en üstte duran haberi alıyor. "Yetimhanelerinden birinde yaşayan ve bir fetüs dokusu kullanılarak yapılacak deneysel bir tedaviye ihtiyacı olan bir çocuğun tedavisine Vatikan yasalarını ihlal ettiği gerekçesiyle karşı çıkan Providence Piskoposluğu'nu çocuğun adına dava ettim. Tabii dokuz yaşında bir çocuğun kendisinin sevgili kulu olmadığı için Tanrı'ya dava açtığı şeklinde bir manşet daha çok ilgi uyandırır." Konuşmadan sadece ona bakıp dinliyorum. "Aslında Dylan Jerome," diye

itiraf ediyor avukat, “kendisini sevmediği için gerçekten de Tanrı’ya dava açmak istemişti.”

O an o büyük maun masanın üstünde bir gökkuşağı çıksa en fazla bu kadar olurdu. "Mr. Alexander," diyorum, “benim ablam lösemi hastası."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Ama sen bir kez daha Tanrı’ya dava açmak istesen bile, ki öncelikle ben bunu istemiyorum, başkası adına dava açma hakkın yok.”

Aslında açıklanacak çok şey var - ablamın damarlarında dolaşan kendi kanım; Kate’in ihtiyaç duyabileceği beyaz kan hücrelerini alabilmek için kollarımı bastıran hemşireler; birinci seferde yeterli hücre alamadıklarını söyleyen doktor. İliğimi verdikten sonra çektiğim korkunç kemik ağrısı ve çürükler; ablam için fazlasını üreteyim diye ben- deki kök hücreleri çoğaltan iğneler. Hasta olmadığım, ama olabileceğim gerçeği. Dünyaya gelmemin tek sebebinin Kate için bir hücre tarlasına ihtiyaç duymuş olrçaları gerçeği. Şu dakikada bile hakkımda çok önemli bir karar verildiği ve fikrini açıklamayı en çok hak eden o insana kimsenin ne düşündüğünü sorma zahmetine girmemiş olması gerçeği.

Açıklanacak çok şey var ve bu yüzden ben de durumu elimden gelen en iyi şekilde açıklıyorum. “Tanrı’ya değil. Ebeveynlerime,” diyorum. “Kendi bedenimi kullanım haklarımı bana bırakmaları için onlara dava açmak istiyorum.”

Campbell

Sahip olduğun tek şey bir çekiçse, etrafındaki her şey sana çivi gibi görünmeye başlar.

Bu sözü babam, yani ailedeki ilk Campbell Alexander söylerdi. Amerikan adalet sisteminin göbeğinde yaşayan ben de aynı şeyi düşünüyorum. Basit bir dille açıklayacak olursak, konumlarını yitirip köşeye sıkıştırılmış insanlar yeniden o konuma gelebilmek için her şeyi yaparlar. Bazıları bunu yumruklarıyla yapar, bazıları ise dava açarak. İşte ben bu kişilere minnettarım.

Kerri, masamın kenarına mesajlarımı benim tercih ettiğim şekilde dizmiş - acil olanlar yeşil not kağıtlarına, daha az ivedi olanlar sarı kağıtlara yazılmış ve tıpkı bir iskambil falı gibi iki düzenli sıra halinde dizilmiş. Bir telefon numarası gözüme takılıyor ve kaşlarımı çatarak yeşil kağıdı sarıların yanma kaydırıyorum. Annen dört kez aradı!! diye yazmış Kerri. Bir kez daha düşünüp kağıdı ortasından yırtıyor ve çöp kutusuna postalıyorum.

Karşımda oturan kız benden cevap bekliyor ve ben de bilerek o cevabı vermemekte direniyorum. Anne babasını dava etmek istediğini söylüyor, tıpkı bu gezegendeki diğer tüm gençler gibi. Ama kendi bedeninin kullanım hakkı için dava etmek istiyor. Bu, benim adeta Kara Vebadan kaçar gibi kendimi sakındığım türden bir dava - çok fazla çaba göstermemi ve müvekkilime dadılık yapmamı gerektirecek türden. Derin bir nefis alıp yerimden kalkıyorum. "Adın ne demiştin?"

"Henüz söylemedim." Yerinde hafifçe doğruluyor. "Adım Anna Fitzgerald."

Kapıyı açıyorum ve sekreterime bağırarak sesleniyorum. "Kerri! Ms. Fitzgerald için Aile Planlaması Dairesi'nin telefonunu getirir misin?"

"Ne?" Arkamı döndüğümde kızı ayakta buluyorum. "Aile Planlaması mı?"

"Bak Anna, benden sana küçük bir tavsiye. Doğum kontrol hapı kullanmana ya da kürtaj olmana izin vermiyorlar diye annenle babana dava açmak, bir sivrisineği öldürmek için balyoz kullanmak gibi bir şeydir. Paranı kendine saklayıp Aile Planlaması'na başvurabilirsin; onlar senin sorununa çok daha iyi bir çözüm bulabilirler."

Ofisime girdiğimden beri ilk defa ona gerçekten, kelimenin hakkını vererek baktım. Öfke bu çocuğu bir elektrik akımı gibi sarmış. "Ablam ölüyor ve annem de bir böbreğimi ona bağışlamamı istiyor," diyor hararetle. "Bana kalırsa bir avuç bedava prezervatif bu sorunu çözmeye yetmeyecektir."

Hani bazı anlarda hayatınız ikiye ayrılan bir yol gibi önünüzde uzanır ve bu zorlu yollardan birini seçseniz bile, aslında bir hata yaptığınızdan emin bir şekilde aklınız hep öbüründe kalır. Kerri, elinde kendisinden istediğim numaranın yazılı olduğu bir kağıtla geliyor, ama kağıdı almadan kapıyı kapatıyor ve gidip masama oturuyorum. "Kimse seni istemediğin halde bir organını bağışlamaya zorlayamaz."

"Hadi ya, ciddi misin?" Öne doğru eğiliyor ve parmaklarıyla saymaya başlıyor. "Ablama ilk verdiğim şey kordon kanıydı ve o sırada henüz yeni doğmuş bir bebektim. Ablam lösemi hastası ve benim hücrelerim onda remisyon sağladı. Hastalığı nüksettiğinde beş yaşındaydım ve benden lenfosit aldılar, tam üç kez, çünkü o doktorlara ilk aldıkları

miktar hiçbir zaman yeterli gelmiyor. Bu da işe yaramayınca ilik nakli için benden ilik aldılar. Kate enfeksiyon kaptığında benim granülosit vermem gerekti? Bir daha nüksedince periferal kan kök hücreleri bağışlamak zorunda kaldım."

Bu kızın tıp terimleri dağarcığını görseler para ödediğim bazı bilirkişiler utançlarından yerin dibine geçerler. Çekmeceden bir not defteri çıkarıyorum. "Anlaşılıyor ki daha önce ablanın donörü olmaya razı olmuşsun."

Önce tereddüt ediyor, sonra başım sallıyor. "Kimse bana fikrimi sormadı."

"Annenle babana böbreğini bağışlamak istemediğini söyledin mi?"

"Beni dinlemezler ki."

"Bence dinleyebilirler, özellikle bu konudan bahsedersen." .

Gözlerini yere indiriyor, saçları yüzüne düşüyor. "Beni hiç umursamıyorlar, sadece kanıma ya da başka bir şeyime ihtiyaçları olursa hatırlanıyorum. Kate hastalanmamış olsa doğmayacakmışım bile."

Bir varis ve bir de yedek: Bu, kökleri İngiltere'deki atalarımın zamanına kadar uzanan bir gelenek. Kulağa çok duygusuzca gelse de, birincisinin ölme ihtimaline karşılık yedek bir çocuk yapmak son derece pratik bir yöntem. Sonradan akıl edilmiş olmak bu çocuğun hoşuna gitmeyebilir, ama her gün kabul edilemeyecek nedenlerden ötürü öyle çok çocuk dünyaya geliyor ki: kötü giden bir evliliği yoluna koymak, ailenin adını sürdürmek, bir anne ya da babanın kendi benzerini yaratmayı istemesi gibi. "Kate'in hayatını kurtarayım diye beni doğurmuşlar," şeklinde bir açıklama

yapıyor. "Uzman doktorlara filan gitmişler ve mükemmel genetik uyuma sahip embriyoyu seçmişler."

Hukuk fakültesindeyken etik derslerimiz vardı, ama genellikle kafa ütüleyici olduğunu ya da hukukla etiğin hiç de bağdaşmadığını düşündüğümüzden bu derslere pek takılmazdım. Yine de düzenli olarak CNN izleyen herkes kök hücre tartışmalarını duymuştur. Yedek parça bebekler, özel tasarım çocuklar, bugünün çocuklarını kurtarmak için uygulanan yarının bilimi.

Kalemimi masaya vuruyorum ve köpeğim Yargıç yanıma sokuluyor. "Ablana böbreğini vermezsen ne olur?"

"Ölür."

"Sen bunu kabul ediyorsun öyle mi?"

Anna'nın dudakları hafifçe büzülüyor. "Sonuçta buradayım, di mi?"

"Evet, doğru. Ben sadece bunca zamandan sonra bu gidişe bir dur demene sebep olanın ne olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Kitap raflarına bakıyor. "Çünkü asla durmuyor," diyor basitçe.

Birden aklına bir şey gelmiş gibi duraklıyor. Elini cebine atıyor ve bir tomar kağıt parayla biraz bozukluk çıkarıp masamın üstüne bırakıyor. "Paramı alamazsam diye endişelenmenize gerek yok. Burada 136,87 dolar var. Biliyorum bu kadarı yetmez, ama bir yolunu bulurum."

"Ben saatine iki yüz alıyorum."

"Dolar mı?"

"Takasla gelen malları ATM makinesine yatırırken zorlanıyorum," diye cevap veriyorum.

"Belki köpeğinizi filan gezdirebilirim."

"Hizmet köpekleri yalnızca sahipleri tarafından gezdirilir," diyerek omuz silkiyorum. "Bir şeyler düşünürüz."

"Bana bedava avukatlık yapamazsınız," diyerek ısrar ediyor.

"Peki tamam. Kapı tokmaklarımı cilalayabilirsin öyleyse." Aslında bunu kabul etmemin sebebi öyle hayırsever bir adam olmamdan çok, hukuki açıdan bu davanın sonucunun baştan belli olması: Kız böbreğini vermek istemiyor; aklı başında hiçbir mahkeme onu böbreğini vermeye zorlayamaz; hiçbir hukuki araştırma yapmak zorunda değilim; ebeveynler biz daha mahkemeye çıkmadan pes edecekler ve her şey sonuçlanacak. Ayrıca bu dava o kadar çok konuşulacak ki mesleğimde önümüzdeki on yılı şimdiden kurtarmış sayabilirim. "Senin için Aile Mahkemesi'ne bir dilekçe yazacağım: tıbbi amaçlar doğrultusunda yasal azat," diyorum.

"Sonra ne olacak?"

"Bir oturum düzenlenecek ve yargıç senin için bir vasi tayin edecek ki bu kişi aile mahkemesinde çocuklarla ilgili davalarda çalışmak üzere eğitim almış ve çocuğun yararı için en iyisinin ne olduğuna karar veren bir kişidir," diye anlatıyor Anna. "Ya da başka bir ifadeyle, bana ne olacağına karar verecek diğer bir yetişkin."

"Tamam, ama kanun böyle işler ve bundan kaçışın yok. Ancak bir vasi teorik olarak sadece seni gözetir, ablam ya da ebeveynlerini değil."

Önümdeki deftere not alırken beni izliyor. "İsminizin ters olması sizi rahatsız ediyor mu?"

"Nasıl yani?" Yazmaya ara veriyor ve ona bakıyorum.

"Campbell Alexander. Soyadınız aslında bir ilk ad ve ilk adınız da soyadı gibi." Duraksıyor. "Ya da bir çorba adı."

"Bunun senin davanla ne gibi bir ilgisi var?"

"Hiç, sadece anne babanız sizin için çok yanlış bir karar vermiş de."

Masamın üzerinden uzanıp ona kartımı veriyorum. "Bir şey sormak istersen beni arayabilirsin."

Kartı alıyor ve parmaklarını ismimin kabartmalı harfleri üzerinde gezdiriyor. Ters ismimin. Tanrı aşkına. Sonra masaya doğru eğiliyor, defterimi alıyor ve sayfanın alt kısmını yırtıyor. Kalemimi de alıp bir şeyler yazıyor ve sonra kağıdı bana uzatıyor. Elimdeki nota bakıyorum:

Anna 555-3211 ♥

"Bir şey sormak istersen' diyor.

Odamdan dışarı çıktığımda Anna'nın gitmiş olduğunu ve Kerri'nin de masasında oturmuş önündeki kataloga baktığını görüyorum. "Eskiden buz taşımak için şu L.L. Bean marka kanvas çantaları kullandıklarını biliyor muydun?"

"Evet." Ve votka ve Bloody Mary kokteyli. Her cumartesi sabahı yazlıktan plaja taşırdık. Bunu düşünmek bana annemin aradığını hatırlattı.

Kerri'nin hayatını medyumlukla kazanan bir teyzesi var ve ara sıra bu genetik eğilim kendini onda da gösteriyor. Veya belki de her sırrımı bilecek kadar uzun süredir benim yanımda çalıştığındandır. Sonuçta her nasılsa ne düşündüğümü

bilebiliyor. "Baban on yedi yaşında bir kızla arkadaşlık ediyormuş ve kendini ifşa etmemek gibi bir kavramdan haberi yokmuş ve anneni öğlen olmadan aramazsan..." Kerti saatine bakıyor. "Eyvah."

"Bu hafta bizi kaç defa kendisini huzurevine yatırmakla tehdit etti?"

"Sadece üç," diyor Kerri.

"Hala ortalamanın altındayız." Masaya doğru eğilip katalogu kapatıyorum. "Para kazanma zamanı Ms. Donatelli."

"Neler oluyor?"

"Şu kız vardı ya, Anna Fitzgerald

"Aile Planlamasına gönderdiğin mi?"

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum. "Onu biz temsil edeceğiz. Bir tıbbi azat dilekçesi yazmanı istiyorum; sen de yarma kadar bunu Aile Mahkemesi'ne ulaştırırsın."

"Hadi canım! Onun avukatlığını mı üstlendin?"

Elimi kalbime koyuyorum. "Benim bu kadar hayırsız biri olduğumu düşünmen çok kalbimi kırdı."

"Aslında ben cüzdanını düşünüyordum. Kızın ailesinin haberi var mı?"

"Yarın itibariyle öğrenecekler."

"Sen kafayı mı yedin?"

"Nasıl?"

Kerri başını olumsuzca sallıyor. "Kız nerede kalacak?"

Bu soru üzerine duraklıyorum. Aslında bunu hiç düşünmemiştim. Ebeveynlerine dava açan bir kızm mahkeme

evrakları adresine gönderildikten sonra onlarla aynı çatı altında huzur içinde yaşaması beklenemez.

Birden Yargıç yanıma geliyor, burnunu bacağıma sürtüyor. Kızgın bir şekilde kafamı sallıyorum. Zamanlama her şeyden önemlidir. "Bana on beş dakika ver/' diyorum Kerri'ye. "Hazır olunca seni arayacağım."

"Campbell," diye bastırıyor Kerri, acımasız, "bir çocuğun kendi kendini savunmasını bekleyemezsin."

Ofisime yöneliyorum. Yargıç da arkamdan geliyor, ancak eşiği geçer geçmez duruyor. "Benim sorunum değil," diyorum; ve sonra kapıyı kapatıp güzelce kilitliyor ve beklemeye koyuluyorum.

Sara

1990

Morluk dört yapraklı bir yoncaya benziyor ve Kate'in kürek kemiklerinin tam ortasında duruyor. İlk gören Jesse oluyor, o sırada ikisi küvette yıkanıyorlar. "Anne," diye bana soruyor, "bu, Kate'in şanslı olduğu anlamına mı geliyor?"

Önce bunu kir zannedip ovarak çıkarmaya çalışıyorum, ama nafile. Kate, yani muayeneye konu olan denek, başını kaldırıp çakır gözleriyle bana bakıyor. "Burası acıyor mu?" diye soruyorum ve o da başını sallıyor.

Arkamda koridordan Brian bana gününün nasıl geçtiğini anlatıyor. Hafif duman kokuyor. "Adamın teki bir çanta pahalı puro almış ve bunları yangına karşı 15.000 dolara sigortalatmış. Sonra ne olmuş dersin? Si-' gorta şirketine puroların hepsinin bir dizi küçük yangında yok olduğu yönünde bir beyan gelmiş."

"Puroları içmiş mi?" diye soruyorum Jesse'nin kafasını durularken.

Brian kapının eşiğine dayanıyor. "Evet. Ama yargıç şirketin puroların yangına karşı sigortalanabilir olduğunu temin ettiği, ancak kabul edilebilir yangının ne tür bir yangın olduğunu belirtmediği hükmüne vardı."

"Hey Kate, böyle yapınca acıyor mu?" diyor Jesse ve başparmağını sertçe kız kardeşinin omuriliğinin üstündeki morluğa bastırıyor.

Kate çığlığı basıyor, kaçmaya çalışıyor ve beni baştan aşağı ıslatıyor. Onu sudan çıkarıp Brian'a veriyorum. Tıpkı bir balık gibi kaygan. İki sarı kafa, birbirinin kopyası,gibi

duruyorlar. Jesse daha çok bana benziyor - zayıf, esmer, duygusallıktan uzak. Brian, bunun ailemizin artık tamamlandığının ispatı olduğunu söylüyor: İkimizin de kendi klonu var. “Hemen şimdi küvetten çıkıyorsun,” diyorum Jesse’ye.

Dört yaşındaki bu sırılsıklam oğlan ayağa kalkıyor ve bacağını küvetin geniş kenarından aşırmaya çalışıyor. Ancak dizini sertçe vurup ağlamaya başlıyor.

Jesse’yi bir havluya sarıp susturmaya çalışırken bir yandan da kocamla sohbetimize devam etmeye çabalıyorum. Evliliğin dili işte bu: Banyoların, akşam yemeklerinin ve yatmadan önce okunan hikayelerin noktalama işaretleri görevi gördüğü bir Mors alfabesi. “Seni mahkemeye hangi taraf çağırdı?” diye soruyorum Brian’a. “Davalı mı?”

“İddia makamı. Sigorta şirketi parayı ödedi ve adamı yirmi dört ayrı kundakçılık suçundan tutuklattırdı. Ben de onların uzmanı olarak çağrıldım.”

Uzman bir itfaiyeci olan Brian, baştan aşağı simsiyah kesmiş bir binaya girip alevlerin başladığı noktayı bulabilir: yanıp kavrulmuş bir sigara izmariti, açıkta bir kablo. Her felaket bir kıvılcımla başlar. Sadece ne aramanız gerektiğini bilmelisiniz.

“Yargıç davayı reddetti, öyle değil mi?”

“Yargıç, adamı yirmi dört ayrı birer yıllık hapse mahkum etti,” diyor Brian. Kate’i yere indiriyor ve pijamasını başından geçirmeye koyuluyor.

Eski hayatımda avukattım. Bir zamanlar olmak istediğim şeyin bu olduğuna inanıyordum - ama bu günler emekleme dönemindeki bir bebeğin avucundaki ezilmiş menekşeleri

bana vermesinden önceydi. Bir çocuğun gülümsemesinin tıpkı bir dövme gibi, silinemeyen bir sanat olduğunu anlamadan önceki günlerdi.

Ablam Suzanne bu düşünce karşısında çılgına dönüyor. Kendisi Bank of Boston'da yükselme yolundaki engellerin çoğunu aşmış parlak bir finans uzmanı ve ona göre ben, bir zihinsel evrim israfıyım. Ama bana kalırsa, verilen mücadelenin önemli bir kısmı sizin için uygun olanı bulabilmekle ilgili ve ben bir anne olarak avukatlıkta olabileceğimden çok daha iyiyim. Bazen benim tek örnek mi olduğumu, yoksa hiçbir yere varamayarak aslında nerede olmaları gerektiğini anlayan başka kadınlar da var mı merak ediyorum.

Jesse'yi kurularken başımı kaldırıyorum ve Brian'm bana baktığını görüyorum. "Orada olmayı özlüyor musun Sara?" diye soruyor bana sessizce.

Oğlumuzu havluyla sarıp onu başının üstünden öpüyorum. "Dişçiye gitmeyi ne kadar özlüyorsam orayı da o kadar özlüyorum," diyorum.

Ertesi sabah kalktığımda Brian çoktan işe gitmiş. İki gündüz, arkasından iki gece çalışıyor, sonra dört gün boş ve bu şekilde devam ediyor. Saate baktığımda dokuzu geçmiş olduğunu görüyorum. Daha da şaşırtıcı olanı çocuklarımın beni uyandırmamış olmaları. Üzerimde bornozumla alt kata koşturuyorum ve Jesse'yi yerde oyuncaklarıyla oynarken buluyorum. "Ben kahvaltı ettim," diyerek bilgilendiriyor beni. "Sana da hazırladım."

Tabii ki mutfak masasının her tarafı mısır gevreği olmuş ve gevreklerin durduğu dolabın altına doğru itilmiş

sandalyenin duruşu ise insanın yüreğini ağzına getiren bir manzara teşkil ediyor. Yerde buzdolabından kaseye doğru ilerleyen bir de süt izi göze çarpıyor. “Kate nerede?”

“Uyuyor,” diye cevaplıyor Jesse. “Onu dürttüm, uyandırmaya çalıştım, ama kalkmadı.”

Çocuklarım doğal bir çalar saat gibidir; Kate’in bu saate kadar uyuduğu düşüncesiyle son zamanlarda burnunu çekip durduğunu hatırlıyor ve dün gece o kadar halsiz görünmesinin sebebi bu muydu acaba diye meraklanıyorum. Ona seslenerek üst kata çıkıyorum. Odasının karanlığında yüzüme odaklanmış halde emekleyerek bana doğru gelmeye çabalıyor.

“Günaydın.” Perdeleri açıyor ve güneşin Kate’in battaniyesinin üstüne vurmasına aracı oluyorum. Onu yatağa oturtup sırtını sıvazlıyorum. “Hadi seni giydirelim bakalım,” diyor ve pijamasının üstünü sıyırıyorum.

Omuriliği boyunca bir dizi morluk tıpkı küçük bir mavi mücevher sırası gibi uzanıyor.

“Anemidir herhalde, öyle değil mi?” diye soruyorum doktora. “Bu yaştaki çocuklar öpücük hastalığına yakalanmazlar, di mi?”

Dr. Wayne stetoskobunu Kate’in küçük göğsünden çekiyor ve pembe tişörtünü indiriyor. “Bir virüs olabilir. Kan almamız ve bazı tahliller yapmamız gerek.”

O ana dek sakince kafası olmayan bir GI Joe ile oynayan Jesse, bunu duyunca başını oyundan kaldırıyor. “Kanı nasıl alıyorlar biliyor musun Kate?”

“Pastelle mi?”

“İğneyle. Upuzun kocaman iğneleri koluna batırıp - ”

Jesse,” diye uyarıyorum onu.

“İğne mi?” diye bağmyor Kate. “Acıcak mı?”

Karşıya geçmenin ne zaman güvenli olduğunu söylemem, tabağındaki eti küçük parçalara bölmem ve onu kocaman köpekler, karanlık, çok ses çıkaran fişekler gibi her türlü korkutucu şeyden korumam konusunda bana çok güvenen kızım, büyük bir beklentiyle gözlerini bana dikiyor. “Azıcık acıyacak, söz,” diyorum.

Hemşire elinde şırınga, ufak şişeler ve kauçuk turnike lastiğinin bulunduğu tepsiyle içeri girince Kate çığlık atmaya başlıyor. Derin bir nefes alıyorum. “Kate, bana bak tatlım.” Ağlaması azalıp küçük hıçkırıklara dönüşüyor. “Çok az, küçük bir çimdik kadar acıyacak, tamam mı?”

“Yalancı,” diye fısıldıyor Jesse alçak sesle.

Kate biraz rahatlıyor, çok az ama. Hemşire onu muayene yatağına yatırıyor ve omuzlarını bastırmamı istiyor. İğnenin kolunun beyaz derisine girişini izliyorum; Kate bir çığlık patlatıyor - ama şırıngaya kan dolmuyor. “Affedersin tatlım,” diyor hemşire. “Tekrar denemek zorundayım.” İğneyi çıkarıyor ve bu defa daha da şiddetle bağıran Kate’in koluna sokuyor.

Kate birinci ve ikinci şişelerde tüm çabasıyla mücadele gösteriyor. Üçüncüde artık kendini salıveriyor. Hangisinin daha kötü olduğunu ise bilemiyorum.

Kan tahlilinin sonuçlarını bekliyoruz. Jesse, bekleme odasındaki halıya yüzüstü uzanmış, bu odadan geçmiş tüm hasta çocuklardan kalan kim bilir ne tür mikropları topluyor. İçimden doktorun gelip bana Kate’i eve götürebileceğimi, bol bol portakal suyu içmesi gerektiğini söylemesini ve sihirli bir değnek gibi elinde tuttuğu reçeteyi bize vermesini geçiriyorum.

Dr. Wayne bizi tekrar odasında toplayana kadar aradan bir saat geçiyor. “Kate’in tahlilleri biraz sıkıntılı görünüyor,” diyor. “Özellikle beyaz kan hücresi sayısı. Normalden çok düşük.”

“Bu ne anlama geliyor?” O anda tıp fakültesine değil de hukuk fakültesine gittiğim için kendime lanet ediyorum. Beyaz kan hücreleri ne işe yarardı diye hatırlamaya çalışıyorum.

“Bir tür otoimmün yetmezliği olabilir. Ya da belki sadece tahlilde bir yanlışlık yapılmıştır.” Kate’in saçlarını okşuyor. “Emin olmak için sizi hastaneye, bir hematologa göndererek testi yeniden yaptıracağım.”

İçimden şöyle geçiyor: Şaka yapıyor olmalısın. Ne var ki elim kendi kendine Dr. Wayne’in uzattığı kağıda gidiyor. Umduğum gibi bir reçete değil, bir isim. Ileana Farquad, Providence Hastanesi, Hematoloji/Onkoloji.

“Onkoloji mi?” Dehşetle kafamı sallıyorum. “Ama bu kanserle ilgilenir.” Dr. Wayne’in bunun yalnızca o doktorun uzmanlık alanının içine giren başka bir kısım olduğunu, kan tahlili laboratuarıyla kanser hastalarının yattığı koğuşun yan "yana olduğunu, başka bir anlama gelmediğini söyleyip beni teskin etmesini bekliyorum.

Etmiyor.

İtfaiye binasındaki görevli, bana Brian’ın tıbbi bir çağrıyla göreve gittiğini söylüyor. Yirmi dakika önce kurtarma aracıyla çıkmış. Tereddüt ediyorum. Hastanenin bekleme odasındaki plastik sandalyelerden birine yığılmış Kate’e bakıyorum. Tıbbi bir çağrı.

Bence hayatımızda büyük, köklü kararlar aldığımızda hiç farkına varmadığımız dönüm noktalarından geçiyoruz. Kırmızı ışıkta beklerken gazetenin başlığına göz attığınız sırada trafiğin arasından fırlayan ve kazaya neden olan bordo minibüsü görmemeniz gibi. Ya da kafenin tekine girip de bir gün evleneceğiniz adamla tezgahın üstünden bozuk paraları topladığı sırada tanışmanız. Şuna ne dersiniz: Saatlerdir önemli bir şey yok diyerek kendinizi yatıştırmaya çalışmışken kocanıza sizinle buluşması için not bırakmak.

“Telsizden anons edin,” diyorum. “Hastanede olduğumuzu söyleyin.”

Brian’ın yanımda olması beni rahatlatıyor; sanki şimdi bir çift nöbetçi asker, sağlamlaştırılmış bir savunma hattı gibiyiz. Üç saattir Providence Hastanesi’ndeyiz ve her geçen dakika Dr. Wayne’in bir hata yapmış olduğuna kendimi inandırmam daha da zorlaşıyor. Jesse plastik bir sandalyede uyuyor. Kate bir kan verme eziyetine daha maruz kaldı ve soğuk algınlığından bahsetmem üzerine de göğüs röntgeni çekildi.

“Beş aylıkken,” diye dikkatle cevap veriyor Brian elinde bir hasta dos yası ile önünde oturan doktorun sorusuna. Sonra bana dönüyor. “Emeklemeye o zaman başlamıştı di mi?”

“Galiba.” Şu ana dek doktor, Kate’e hamile kaldığım gece ne giydiğimizden kaşık tutmayı ilk ne zaman öğrendiğine kadar her şeyi sordu.

“İlk kelimesi?”

Brian gülümsüyor. “Dada.”

“İlk ne zaman konuştu demek istemiştim.”

“Ha.” Brian’ın kaşları çatılıyor. “Sanırım bir yaşını yeni doldurmuştu.”

“Affedersiniz,” diye araya giriyorum. “Bana bunun ne gibi bir önemi olduğunu açıklayabilir misiniz?”

“Yalnızca tıbbi geçmişini çıkarıyoruz Mrs. Fitzgerald. Kızınız hakkında mümkün olan en fazla şeyi öğrenmek istiyoruz ki sorununun ne olduğunu anlayabilelim.”

“Mr. ve Mrs. Fitzgerald?” Laboratuar önlüklü genç bir kadın bize yaklaşıyor. “Ben bir filebotomistim.* Dr. Farquad, Kate’e bir pıhtılaşma testi yapmamı istiyor.”

İsmini duyan Kate kucağımda gözlerini açıyor. Beyaz önlüklü kadına bir bakış atıp kollarını gömleğinin kolunun içine çekiyor.

“Parmaktan alamaz mısınız?”

“Maalesef, gerçekten en kolay yolu bu.”

O anda aklıma hamileyken Kate’i karnımda nasıl hıçkırık tuttuğu geldi. Bazen saatlerce karnım seğirirdi. Yaptığı her hareket, en küçükleri bile, beni kontrol edemediğim bir şey yapmaya zorlardı.

“Sizce,” dedim sessizce, “duymak istediğim şey bu mu? Kantine gidip de kahve istediğinizde, erişmesi daha kolay diye size kola verseler hoşunuza gider miydi? Kredi kartıyla ödeme yapmak istediğinizde, bunun çok zahmetli bir iş olduğunu ve nakit ödemenizi söyleseler ne yapardınız?”

“Sara.” Brian’ın sesi uzaklardan gelen bir rüzgar gibi kalıyor.

“Sizce çocuğumla birlikte burada oturup ona neler olduğu veya neden bu testleri yaptığınız hakkında en ufak bir fikrim olmadan beklemek benim için kolay mı? Sizce bu

onun için kolay mı? Ne zamandan beri en kolayını yapmak gibi bir seçeneğiniz var?”

' Kan almak için özel olarak eğitilmiş kişilere verilen ad. (ç.n.)

“Sara.” Ancak Brian elini omzuma koyduğu anda ne kadar şiddetli bir şekilde titrediğimin farkına varıyorum.

Kadın bir süre bana bakakalıyor, sonra hışımla dönüp topuklarıyla koridoru inleterek uzaklaşıyor. Gözden kaybolduğu anda çözülüyorum.

“Sara, neyin var senin?” diyor Brian.

“Neyim mi var? Ne bileyim Brian, kimse gelip bize çocuğumuzun nesi old -”

Kollarını uzatıp beni sarıyor, Kate tutulmuş bir nefes misali aramızda sıkışıyor. “Şşş,” diyerek beni sakinleştiriyor. Her şeyin yoluna gireceğini söylüyor ve hayatımda ilk kez ona inanmıyorum.

O anda saatlerdir görmediğimiz Dr. Farquad çıkageliyor. “Galiba pıhtılaşma testinde bir sorun çıkmış.” Bir sandalye çekip oturuyor. “Kate’in tam kan sayımında anormal sonuçlar çıkıyor. Beyaz kan hücreleri çok düşük - 1.3. Hemoglobini 7.5, hematokriti 18.4, pıhtı hücreleri 81.000 ve nötrofilleri de 0.6. Bu seviyelerde seyreden rakamlar bazı durumlarda bir otoimmün hastalığı belirtisidir. Ancak Kate’te aynı zamanda yüzde on iki promiyelosit ve yüzde beş de olgunlaşmamış hücre var. Bunlar da lösemik bir sendromun işaretleri.”

“Lösemik,” diye tekrar ediyorum. Ele avuca sığmayan türden bir kelime, kaygan, tıpkı bir yumurtanın akı gibi.

Dr. Farquad başını sallıyor. “Lösemi, bir kan kanseri türüdür.”

Brian gözlerini dikmiş öylece doktora bakıyor. “Bu ne anlama geliyor?”

“Kemik iliğini hücre üretiminden sorumlu bir kreş gibi düşünün. Sağlıklı bedenlerde üretilen kan hücreleri dışarı çıkıp hastalıklarla savaşabilecek, pıhtılaşabilecek, oksijen taşıyabilecek ya da hangi amaç için üretilmişlerse bunu yerine getirebilecek kadar olgunlaşana dek kemik iliğinde kalır. Lösemisi olan bir insanda kreşin kapıları çok erken açılır. Olgunlaşmamış kan hücreleri kan dolaşımına dahil olur ve görevlerini yerine getiremezler. Tam kan sayımında promiyelosite rastlamak her zaman tuhaf sayılmaz, ama Kate’inkini mikroskop altında incelediğimizde anormallikler olduğunu gördük.” ikimize de sırayla bakıyor. “Bunu teyit etmek için bir kemik iliği aspirasyonü yapmam gerek, ama görünüşe bakılırsa Kate’te akut promiyeloktik lösemi var.”

Dilim sormak istediğim sorunun ağırlığı altında ezilip kıvranırken Brian kendini zorlayarak o meşum soruyu yöneltiyor: “Yani... yani ölecek mi?”

Dr. Farquad’ı omuzlarından tutup çılgınca sarsmak istiyorum. Ağzından çıkanları geri alacaksa eğer, pıhtı testi için gereken kanı Kate’in kollarından bizzat kendim alacağımı söylemek istiyorum ona. “APL çok nadir rastlanan bir miyeloid lösemi türüdür. Yılda sadece 1200 kişide bu hastalık görülür. APL hastalarının hayatta kalma oranları, tedavinin hemen başlaması halinde, yüzde yirmi ila otuzdur.”

Rakamları kafamdan uzaklaştırıp cümlenin geri kalan kısmına sarılıyorum. “Bir tedavisi var yani,” diye soruyorum.

“Evet. Agresif bir tedaviyle miyeloid lösemi hastaları dokuz ay ila üç yıl arasında yaşayabilirler.”

Geçen hafta, Kate’in odasının kapısında dikilmiş, nadiren elinden bıraktığı saten bir battaniyeye uykusunda sıkı sıkıya sarılmasını izlemiştim. Şuraya yazıyorum diye fısıldamıştım Brian’a. Bunu asla elinden bırakmayacak. Gelinliğinin astarına dikmek zorunda kalacağım.

“Bahsettiğim kemik iliği aspirasyonunu yapmalıyız. Kate’e hafif dozda bir genel anestezi yapacağız. Pıhtı testini de uyurken halledebiliriz.” Doktor, sempatik bir ifadeyle bize yaklaşıyor. “Sakın unutmayın, çocuklar olasılıklara üstün gelebiliyorlar. Hem de her gün.”

“Tamam,” diyor Brian. Sanki bir futbol maçında takımını coşturur gibi ellerini birbirine vuruyor. “Tamam.”

Kate, başını gömleğimden kaldırıyor. Yanakları kızarmış, yüzünde sakınır bir ifade var.

Bu bir hata olmalı. Doktorun incelediği başka bir talihsiz insanın kanı olmalı. Baksanıza benim çocuğuma, lüle lüle savrulan saçlarının ışıltısına, güneş gibi doğan gülümsemesine - bu yavaş yavaş ölmekte olan birisinin yüzü değil ki.

Ben onla sadece iki yıldır beraberim. Ama her anıyı, her anı alsanız ve uç uca ekleseniz - sonsuza dek sürer.

Bir çarşafı katlıyor ve Kate’in belinin altına sokuşturuyorlar. İki uzun kayışla muayene masasına bağlıyorlar. Anestezi etkisini gösterdikten ve Kate bayıldıktan sonra bile bir hemşire sürekli onun elini okşuyor. İlik örneği almak için kalça kemiğine uzun bir iğne sokulacağından beli açık bekliyor.

Kate’i yavaşça yana çevirdiklerinde yanağının altındaki kağıt havlunun ıslanmış olduğunu fark ediyorum. İnsanın

ağlamak için uyanık olmasının gerekmediğini kendi kızımdan öğreniyorum.

Arabayla eve dönerken dünyanın tıpkı bir balon gibi olduğu düşüncesi beni sarmış durumda - ağaçlar, çimenler, evler, bir iğne batırsan sönüp yok olacakmış gibi geliyor. Direksiyonu sola kırıp şu ahşap çite ve çocuk parkına çarpsam, lastik bir top gibi bizi geri sektireceği duygusundayım.

Bir kamyonu geçiyoruz. Yan tarafında Batchelder Cenaze Hizmetleri, Dikkatli Sürün yazıyor. Bu bir çıkar çatışması sayılmaz mı?

Kate, kendi koltuğunda oturmuş hayvan biçimli krakerler yiyor. “Oynayın,” diye emir veriyor. Dikiz aynasında yüzü aydınlık görünüyor. Nesneler göründüğünden daha yakındır. Bir krakeri eline alıp kaldırışını izliyorum. “Kaplan nasıl ses çıkarır?” diye kendimi zorlayarak soruyorum.

“Groaarr. ” Hayvanın kafasını ısırıyor ve sonra başka bir tane alıyor.

“Fil nasıl ses çıkarır?”

Kate kıkırdıyor ve sonra burnundan fil sesi çıkarıyor.

Acaba uykusunda mı olacak diye düşünüyorum. Yoksa ağlayacak mı? Acı çekmesin diye ona bir şeyler verecek bir hemşire filan olacak mı? Çocuğum bir metre arkamda mutlu bir şekilde gülerken onun nasıl öleceğini gözümün önüne getiriyorum.

“Zürafa ne der?” diye soruyor Kate. “Zürafa?”

Sesi, gelecekle öylesine dolu ki. “Zürafalar bir şey demezler,” diye cevaplıyorum.

“Niye?”

“Çünkü onlar öyle doğmuşlar,” diyorum ona ve sonra boğazım düğümleniyor, konuşamıyorum.

Kate için hastaneye gittiğimiz sırada Jesse’ye bakmasını rica ettiğim komşumun evinden henüz dönmüştüm ki telefon çaldı. Bu duruma karşı alınmış bir önlemimiz yok. Bebek bakıcılarımız henüz liseye gidiyorlar; hem Brian’ın hem de benim ebeveynlerimiz ölmüş; hiçbir zaman gündüz gelen profesyonel bebek bakıcılarımız olmadı - çocuklarla ilgilenmek benim işim.

Mutfağa girdiğimde Brian arayan kişiyle konuşmaya başlamış bile. Telefonun kordonu tıpkı göbek bağı gibi dizlerinin etrafına dolanmış. “Aynen,” diyor, “inanılmaz bir şey. Bu sezon tek bir maça bile gitmedim... niye gideyim ki zaten, bizim adamı da başka takıma satmışlar.” Ben çaydanlığı ocağa koyarken Brian’in gözleri benimkilere dönüyor. “Sara nasıl olsun, iyi işte. Çocuklar da gayet iyi. Tamamdır. Sen de Lucy’ye selam söyle. Aradığın için sağ ol Don.” Telefonu kapatıyor. “Don Thurman,” diye açıklıyor. “İtfaiye akademisinden, hatırladın mı? İyi çocuktur.”

Bana bakarken yüzündeki tatlı gülümseme kayboluyor. Çaydanlıktan suyun kaynadığını belirten ıslık yükseliyor, ama ikimiz de ocaktan çekmeye davranmıyoruz. Brian’a bakıyorum, kollarım bağlı.

“Yapamadım,” diyor sessizce. “Söyleyemedim işte.”

O gece yatakta Brian adeta bir heykel, karanlığı delen bir dikilitaş. Saatlerdir konuşmamış olmamıza rağmen, en az benim kadar uyanık olduğunu biliyorum.

Bu bizim başımıza geldi, çünkü geçen hafta Jesse'yi azarladım, dün de, birkaç dakika önce de. Bu bizim başımıza geldi, çünkü Kate'e markette istediği M&M'lerden almadım. Bu bizim başımıza geldi, çünkü bir saniyeliğine de olsa, hiç çocuğum olmasaydı hayatım nasıl olurdu diye düşündüm. Bu bizim başımıza geldi, çünkü sahip olduklarımın kıymetini anlamadım.

"Sence bunu ona biz mi yaptık?" diye soruyor Brian.

"Nasıl yani biz mi yaptık?" diyerek ona dönüyorum.

"Ne bileyim, genlerimiz yüzünden filan."

Cevap vermiyorum.

"Providence Hastanesi'ndekilerin dünyadan haberi yok," diyor öfkeyle. "Hatırlıyor musun şefin oğlu sol kolunu kırdığında sağ kolunu alçıya almışlardı?"

Tekrar gözlerimi tavana döndürüyorum. "Sadece şunu bil," diyorum arzuladığımdan daha yüksek bir sesle, "Kate'in ölmesine izin vermeyeceğim."

Dudaklarımdan çıkan berbat bir ses - yaralı bir hayvanın sesi, boğulan birinin son nefesi gibi. Brian yüzünü omzuma dayıyor, tenim gözyaşlarından ıslak. Kollarını bana sarıyor ve sanki dengesini yitirmişçesine bana tutunuyor. "İzin vermeyeceğim," diye tekrarlıyorum, ama bana bile fazla zorluyormuşum gibi geliyor.

Brian

Bir yangının sıcaklığının 10 derece yükselmesi büyüklüğünün iki katına çıkmasına neden olur. Krematoryumun bacasından fışkıran yeni oluşan yıldızlara benzeyen binlerce kıvılcımı izlerken bunu düşünüyorum. Yanımda dikilen Brown Üniversitesi Tıp Fakültesi Dekanı, çaresizce ellerini ovuşturup duruyor. Ağır paltomun altında terliyorum.

Yangına müdahaleye bir itfaiye kamyonu, bir kurtarma kamyonu ve merdivenle geldik. Binanın dört tarafını araştırdık ve içeride kimsenin olmadığını teyit ettik. Tabii buna sebep olan ölü yakma fırınına sıkışmış cesedi saymazsak.

"İri bir adamdı," diyor dekan. "Anatomi dersleri bitince kadavraları hep bu yöntemle kaldırırız."

"Yüzbaşım," diye sesleniyor Paulie. Bugün kendisi benim baş pompacım. "Red yangın musluğunu hazırladı. Hortum çekmemi ister misiniz?"

Henüz bundan emin değilim. Bu fırın içindekileri 870 derecede yakmak üzere tasarlanmış. Cesedin altında ve üstünde alevler var.

"Ee?" diyor dekan. "Bir şey yapmayacak mısınız?" işte çaylakların en büyük hatası budur: Yangın söndürmenin elde bir kova suyla alevlere saldırmak olduğunu zannetmek. Bazen bu, işleri daha da kötüleştirir. Böyle durumlarda etrafa biyolojik açıdan zararlı atıklar yayılabilir. Fırını kapalı tutmamız ve yangının bacanın dışına taşmamasını sağlamamız gerektiğini düşünüyorum. Bir yangın sonsuza dek yanamaz. En sonunda kendi kendini yakıp tüketir.

"Hayır," diyorum dekana. "Bekleyeceğim ve göreceğim."

Gece vardiyasında çalıştığım zamanlar iki kere akşam yemeği yerim, ilki erken yenir, ailemle birlikte hepimiz masa başındayken. Bu akşam Sara fırında biftek yapmış. O bizi sofraya çağırırken yemek uyuyan bir bebek gibi masada bekliyor.

Sandalyesine ilk yerleşen Kate oluyor. "N'aber güzelim," diyorum elini hafifçe sıkarak. Banç gülümsüyor, ama gözlerinden gelen bir gülümsemeyle değil. "Ne var ne yok?"

Tabağındaki fasulyeleri iteliyor. "Üçüncü Dünya ülkelerini kurtardım, birkaç atom parçaladım ve Büyük Amerikan Romanı'nı yedim yuttum. Hepsi diyaliz arasında tabii."

"Öyledir eminim."

Sara, elinde koca bir bıçakla masaya geliyor. "Her ne yaptıysam yemin ederim bir daha yapmıcam," diyorum sandalyemde büzülerek.

Sara karşılık vermiyor. "Eti keser misin?"

Kesici aleti alıp eti kesmeye koyulduğum sıra Jesse mutfağa dalıyor. Garajın üzerindeki odada yaşamasına izin verdik, ama yemekleri bizimle yemek zorunda; anlaşmanın şartı böyle. Gözleri kan çanağı, giysileri duman kokuyor. "Şuna bak," diye içini çekiyor Sara, ama başımı kaldırdığımda onun etten bahsettiğini görüyorum. "Daha pişmemiş." Sanki derisi asbest kaplıymışçasına çıplak elle tepsiyi masadan alıp fırına atıyor.

Jesse, patates püresine uzanıyor ve tabağına doldurmaya başlıyor. Dolduruyor, dolduruyor, daha çok dolduruyor.

"iğrenç kokuyorsun," diyor Kate elini burnunun önünde sallayarak.

Jesse onu kaale almıyor ve patatesine yumuluyor. Ecstasy, eroin ya da Tanrı bilir daha nelere kıyasla kendini daha az belli eden esrarın oğlumun damarlarında dolaştığı gerçeğini dehşete düşmüş vaziyette öylece kabullenmem beni nasıl bir baba yapar merak ediyorum.

"Herkes Keş Deodorant sevmiyor olabilir," diye mırıldanıyor Kate.

"Herkes ilaçlarını damardan alamıyor olabilir," diye cevaplıyor onu Jesse.

Sara ellerini havaya kaldırıyor. "Çocuklar lütfen. Başlamayalım yine... olur mu?"

"Anna nerede?" diye soruyor Kate.

"Odanızda değil miydi?"

"En son sabah gördüm."

Sara mutfak kapısından başını uzatıyor. "Anna! Yemeğe!"

"Bakın bugün ne aldım," diyor Kate tişörtünü bize göstererek. Üstünde "Cancer’" yazan ve bir yengeç deseni olan bir batik. "Çaktınız mı?"

"İyi de sen Aslansın." Sara birazdan ağlamaya başlayacak gibi görünüyor.

"Ete ne oldu?" diye soruyorum konuyu dağıtmak için.

Tam o sırada Anna mutfağa giriyor. Kendini sandalyesine atıyor ve başını önüne eğiyor. "Neredeydin?"

diye soruyor Kate.

"Buralarda." Anna tabağına bakıyor, ancak servis yapma gibi bir girişimde bulunmuyor.

Bu benim tanıdığım Anna değil. Jesse'nin dertleriyle uğraşmaya, Kate'i neşelendirmeye alışkınım; ama Anna ailenin değişmezidir. Anna, içeri gülümseyerek girer. Anna, bulduğu kanadı kırık ve utançtan yanakları kızaran serçeyi anlatır; ya da Wal-Mart'ta gördüğü bir değil, iki çift ikizi olan anneyi. Anna, bizim itici gücümüzdür ve onu orada tepkisiz bir şekilde görünce sükutun da bir sesi olduğunu fark ediyorum.

"Bugün kötü bir şey mi oldu?" diye soruyorum.

Sorunun ablasına yöneltildiğini zannederek Kate'e bakıyor ve sonra onunla konuştuğumu anlayınca şaşırıyor. "Yo."

"İyi misin?"

Anna yine emin olamıyor; bu soruyu genellikle hep Kate'e sorarız, "iyiyim."

"Bir şey yemiyorsun da o bakımdan."

Anna tabağına bakıyor, boş durduğunu fark ediyor ve sonra tabağı yemekle dolduruyor. Taze fasulyeyi ağzına tıkıyor, iki çatal dolusu.

O kasvetli ortamda aklıma çocuklar küçükken onları arabanın arkasına bir kutuya sıralanmış purolar misali yan yana dizip şarkı söylediğim geldi. Anna anna bo barına, banana fanna fo fanna, me my mo manna... Anna. ("Chuck," diye bağırırdı Jesse. "Chuck'ı yap baba!)

"Hey." Kate, Anna'nın boynunu gösteriyor. "Kolyen yok."

Anna'ya yıllar önce benim aldığım kolyeden bahsediyor. Anna elini köprücük kemiğine atıyor. "Kayıp mı ettin yoksa?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Ne bileyim, canım bugün takmak istemedi demek ki."

Anna kolyesini hiçbir zaman çıkarmazdı bildiğim kadarıyla. Sara eti fırından alıp masaya koyuyor. Tam bıçağı eline aldığı sırada Kate'e dönüyor. "Hazır söz canımızın neyi takıp takıştırmak istediğinden açılmışken," diyor, "git üstüne başka bir şey giy."

"Neden?"

"Çünkü ben öyle diyorum."

"Bu bir sebep değil."

Sara elindeki bıçağı ete saplıyor. "Çünkü ben yemek masasında böyle şeylerle oturulmasını abes buluyorum."

"Jesse'nin metalci tişörtlerinden daha abes değil. Senin dün giydiğin neydi Jesse? Alabama Thunder Pussy?"*

Jesse'nin gözleri Kate'e dönüyor. Bu, daha önce gördüğüm bir ifade: seyrettiğim bir Spagetti VVestern'de ayağı sakatlanan atın acı çekmesin diye vurulmadan hemen önceki bakışı.

Sara eti kesiyor. Az önce yeterince pişmemiş olan pembe renkli et şimdi de fazla pişip taş gibi olmuş. "Gördün mü bak, mahvolmuş," diyor Sara.

"Gayet güzel," diyorum. Etten koparabilmeyi başardığı tek parçayı alıyor ve küçük bir lokma kesiyorum. Çiğnediğim tam anlamıyla lastik gibi bir şey. "Nefis. Bi koşu istasyona gidip elektrikli testereyi alayım da hepimiz yiyelim."

Sara bu lafıma göz kırpıyor, sonra bir kahkaha patlatıyor. Kate de kıkırdıyor. Jesse bile gülümsüyor.

İşte o anda Anna'nın masayı terk etmiş olduğunu ve daha da önemlisi kimsenin bunu fark etmediğini görüyorum.

Dört kişi istasyonun üst katındaki mutfakta oturuyoruz. Red, ocakta bir tür sos pişiriyor; Paulie, Providence Journa/'ı okuyor; Caesar da bu haftaki şehvet objesine bir mektup yazıyor. Onu izleyen Red, kafasını sallıyor. "Sen şunu bilgisayarda yazıp lazım oldukça çıktı alsan ya."

Caesar aslında bir rumuz. Paulie bunu yıllar önce bulmuştu, çünkü kendisi bir gün o kızla öbür gün başka kızla takılır. "Yok, bu defaki farklı," diyor Caesar.

"Ne demezsin. Tam iki gün sürdü." Red'in lavaboda duran süzgece boşalttığı makarnadan çıkan buhar yüzüne kadar yükseliyor. "Fitz, şu çocuğa biraz yol göstersene."

"Neden ben?"

Paulie gazetesinden başını kaldırıp "Ya kim olacaktı?" diyor. Haksız da sayılmaz. Paulie'nin karısı iki yıl önce Providence turnesine gelen bir çellocu için onu terk etti; Red ise öyle bir müzmin bekardır ki kadının biri gelip onu ısırsa bile anlayamaz. Diğer yandan Sara ve ben yirmi yıldır evliyiz.

Ben söze başlarken Red önüme bir tabak koyuyor. "Bir kadın," diyorum, "açık havada yakılan bir ateşten çok da farklı değildir."

Paulie gazeteyi katlıyor ve lafa karışıyor. "İşte başlıyoruz: Yüzbaşı Fitzgerald'trf Tao'su."

Onu sallamıyorum. "Ateş güzel bir şeydir, değil mi? Alev alev yanarken gözünü ondan alamazsın. Kontrol altında

tutabildiğin sürece etrafa ışık verir ve seni ısıtır. Ancak kontrolden çıkarsa onunla mücadele etmeye başlarsın."

"Yani Yüzbaşı'nın anlatmaya çalıştığı şey," diyor Paulie, "sevgilini yandan gelen rüzgarlardan uzak tutacaksın. Baksana Red, Parmesan peyniri var mı?"

İkinci akşam yemeğinin başına oturuyoruz. Bu da sirenlerin eli kulağında demek oluyor. İtfaiyecilik Murphy Kanunları'yla yönetilen bir dünyadır; krizler hep en beklemediğiniz ve kaldıramayacağınız anlarda patlak verir.

"Hey Fitz, hani şu evinde mahsur kalan ölü adamı hatırlıyor musun?" diye soruyor Paulie. "Daha çömezdik o zamanlar."

Tanrım, tabii ki. Yatağında kalp krizi geçirip ölmüş en aşağı iki yüz elli kiloluk bir adamdı. Cesedi tek başlarına aşağı indiremeyen cenaze evi çalışanları itfaiyeyi aramak zorunda kalmışlardı. "İpler ve makaralar," diyerek hatırladığımı belirtiyorum yüksek sesle.

"Cesedi yakacaklardı hesapta, ama adam öyle büyüktü ki..." diyerek sırıtıyor Paulie. "Cennetteki annem şahidim olsun, size yemin ederim, adamı yakamayıp bir veterinere başvurmak zorunda kaldılar."

Caesar sorgular gözlerle ona bakıyor. "Niye ki?"

"Ölü atlardan nasıl kurtulduklarını zannediyordun Einstein?"

İkiyle ikiyi toplayan Caesar'ın gözleri dehşetle açılıyor. "Şaka yapıyorsun di mi?" Sonra bir kez daha düşünüyor ve önündeki makarna tabağını eliyle itiyor.

"Sizce tıp fakültesinin bacasını kime temizletirler?"

"Zavallı OSHA'cılara," diye cevap veriyor Paulie.

"On dolarına bahse girerim arayıp bunun bizim işimiz olduğunu söyleyeceklerdir."

"Kimse aramaz merak etme," diyorum. "Çünkü temizlenecek bir şey kalmamıştır. Ateş çok güçlü yanıyordu."

"En azından bunun kundaklama olmadığını biliyoruz," diye mırıldanıyor Paulie.

Geçen ay bir dizi kasıtlı çıkarılmış yangını söndürmek zorunda kaldık. Bunu her zaman anlayabilirsiniz - yerde yanıcı sıvıların bıraktığı damla izleri olur ya da birçok bilindik yangın sebebi veya siyah siyah tüten dumanlar veya yangının belirli bir noktada olağandışı bir şekilde yoğunlaşması. Ancak bunların faili aynı zamanda akıllıydı da - bazı yapılarda yanıcı maddeler alevlere ulaşmamızı engellemek amacıyla merdivenlerin altına yerleştirilmişti. Kundaklamayla çıkan yangınlar tehlikelidir, çünkü onlarla savaşmak İçin kullandığımız bilime uygun seyretmezler. Kundaklanan binalar siz içerideyken üstünüze çökme olasılığı en yüksek olanlardır.

Caesar bir homurtu çıkarıyor. "Belki de kundaklamaydı. Belki şişko adam gerçekten de bir intihar kundakçısıydı. Emekleyerek bacanın içine girmiş ve kendini ateşe vermişti."

"Belki de artık kilo vermekten iyice umudunu kesmişti' diye ekliyor Paulie ve diğerleri gülmekten kırılıyor.

"Yeter beyler," diyorum.

"Hadi be Fitz, komik işte kabul et

"O adamın annesi babası için değil. Ailesi için de."

Bu sözler üzerine ortalığı rahatsız edici bir sessizlik kaplıyor. En sonunda içlerinde beni en uzun süredir tanıyan

Paulie bana dönüyor. "Yine Kate'e bir şey mi oldu yoksa Fitz?"

Büyük kızıma sürekli bir şeyler olur; asıl sorun, hiçbir zaman bunun sonunun gelmemesi. Masadan kalkıyor ve tabağımı lavaboya bırakıyorum. "Ben çatıya çıkıyorum."

Hepimizin hobileri vardır - Caesar'ın kızları, Paulie'nin gaydası, Red'in yemekleri ve benim de teleskopum. Onu yıllar önce gece semalarını en iyi görebildiğim yere, yani itfaiye istasyonunun çatısına yerleştirmiştim.

İtfaiyeci olmasaydım, astronom olurdum. Bu iş beynimin kaldıramayacağı kadar matematik bilgisi gerektiriyor, biliyorum, ama yıldızların haritasını çıkarmak beni her zaman çekmiştir. Gerçekten karanlık bir gecede 1000 ila 1500 yıldız görebilirsiniz. Milyonlarcası ise hala keşfedilmeyi bekliyor. Dünyanın sizin etrafınızda döndüğünü düşünmek çok kolay, ama aslında tek yapmanız gereken, gökyüzüne bakmak ve bunun doğru olmadığını görmek.

Anna'nın asıl adı Andromeda. Doğum belgesinde böyle yazıyor. Adını aldığı takımyıldız bir prensesin hikayesini anlatır. Güzelliği ile övünerek Poseidon'u kızdıran annesi Casseopeia'yı cezalandırmak için Andromeda bir kayaya zincirlenerek bir deniz canavarına kurban olarak sunulur. O sırada orada uçmakta olan Perseus kızı görüp aşık olur ve onu kurtarır. Gökyüzünde kolları iki yana açılmış ve elleri zincirlerle bağlanmış olarak Andromeda'nın resmi hep asılı durur.

Benim bakış açıma göre hikaye mutlu sonla bitiyor. Kim çocuğu için böyle bir şey istemez ki?

Kate doğduğunda, evlendiği gün ne kadar güzel olacağını hayal edip dururdum. Sonra ona APL teşhisi kondu

ve ben de merdivenleri tırmanıp kürsüde lise diplomasını aldığı anı hayal etmeye başladım. Hastalığı nüksedince bütün hayallerim pencereden uçup gitti: Beşinci doğum günü partisini görüp göremeyeceğimizi düşünmeye başladım. Şimdi ise hiçbir beklentim yok ve böylelikle Kate tüm engelleri tek tek aşıyor.

Kate ölecek. Bunu söyleyebilmem için çok uzun zaman geçmesi gerekti. Düşününce hepimiz öleceğiz, doğru, ama bu şekilde değil. Bana güle güle demesi gereken Kate olmalı.

Bunca yıl her türlü olasılığa galip geldikten sonra onu öldüren sebebin lösemi olmaması bana hile gibi geliyor. Ama sonra Dr. Chance'in yıllar önce bize işlerin böyle yürüdüğünü anlattığını hatırlıyorum - bir hastanın vücudu tüm bu mücadeleden dolayı aşırı yıpranır. Yavaş yavaş bazı parçalar iflas etmeye başlar. Kate'in durumundaysa isyancılar, böbrekleri.

Teleskopumu Orion takımyıldızında parlayan Barnard İlmiği ve M42'ye çeviriyorum. Yıldızlar binlerce yıl yanan yangınlardır. Bazıları yavaş ve uzun yanar, mesela kızıl cüceler. Mavi devler ise yakıtlarını o kadar hızlı tüketirler ki çok uzak mesafelerden bile pasparlak görünür ve kolaylıkla seçilebilirler. Yakıtları tükenmeye başladıkça - helyum yakarlar - daha da sıcaklaşır ve bir süpernovaya dönüşüp patlarlar. Süpernovalar en parlak galaksilerden daha parlaktır. Ölürler, ama herkes vedalarını izler.

O akşam, evdeki yemekten sonra Sara'ya mutfağı toplamakta yardım ettim. "Sence Anna'nın bir sorunu mu var?" diye sordum ketçapı buzdolabına koyarken.

"Kolyesini çıkardığı için mi diyorsun?"

"Hayır, genel olarak."

"Kate'in böbrekleri ve Jesse'nin sosyopatlıklarına kıyasla bence gayet iyi görünüyor."

"Daha yemeğe oturmadan masadan kalkmak istedi."

Sara lavabonun başındaki işini bırakıp bana döndü. "Sence ne olabilir?"

"Bilmem... bir çocuk olmasın?"

Sara bana baktı. "Kimseyle çıkmıyor'

Tanrıya şükür. "Belki de arkadaşlarından birisi canını sıkacak bir laf söylemiştir." Sara neden bunları bana soruyordu ki? On üç yaşındaki kızların ruh halleri hakkında ne bilirdim ben?

Sara ellerini bir havluya sildi ve bulaşık makinesini çalıştırdı. "Belki de artık bebeğimiz bir genç kız olmaya başladığındandır."

Kate'in on üç yaşındayken nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştım, ama aklıma gelen tek şey hastalığının nüksetmesi ve geçirdiği kök hücre nakli oldu. Kate'in olağan yaşamı hep bir şekilde geri planda kalıyor, hasta olduğu zamanlar tarafından gölgeleniyordu.

"Yarın Kate'i diyalize götürmem lazım," dedi Sara. "Ne zaman eve geleceksin?"

"Sekiz gibi. Ama çağrım açık kalacak ve bizim kundakçı yine ortaya çıkarsa hiç şaşırmam."

"Brian?" diye sordu Sara. "Kate sana nasıl göründü?"

Anna'dan daha iyi, diye düşündüm, ama sorduğu şey bu değildi. Benden Kate'in cildinin düne göre ne kadar sararmış göründüğünü ölçmemi istiyordu; vücudunu dik tutamayacak

kadar halsiz olduğundan dirseklerini masaya dayadığını anlamamı bekliyordu.

"Kate gayet iyi görünüyor," diye yalan söyledim, çünkü birbirimizi hep böyle kandırırdık.

"Çıkmadan önce çocuklara iyi geceler demeyi unutma," dedi Sara ve arkasını dönüp Kate'in yatarken alması gereken ilaçları çıkarmaya gitti.

Bu gece ortalık sessiz. Haftaların kendi ritimleri vardır ve bir cuma ya da cumartesi gece vardiyasının koşuşturması durgun bir pazar veya pazartesi gecesine tam tezattır. Şimdiden söyleyebilirim: bu gece kafayı vurup yatabileceğim o gecelerden biri olacak.

"Baba." Çatıya çıkılan kapak açılıyor ve içeriden Anna beliriyor. "Red burada olduğunu söyledi."

Birden donup kalıyorum. Saat gecenin onu. "Bir şey mi oldu?"

"Yoo. Sadece... seni ziyaret etmek istedim."

Çocuklar küçükken Sara sık sık onları yanına alıp buraya uğrardı. Uyuyan dev kamyonların arasında oynarlar ve üst katta benim ranzamda uyuyakalırlardı. Bazen yazın en sıcak zamanlarında, Sara yanında eski bir battaniye getirirdi ve onu çatıya serip çocukları aramıza alarak gecenin ‘çöküşünü izlerdik.

"Annen burada olduğunu biliyor mu?"

"Beni o bıraktı." Anna çatıda ayakuçlarına basarak yürüyor. Yükseklerle arası hiçbir zaman iyi olmamıştır; üstelik çatıyı çevreleyen parmaklık sadece on santim boyunda. Gözlerini kısarak teleskopun üzerine eğiliyor. "Ne görüyorsun?"

"Vega," diye cevap veriyorum. Anna'ya uzun uzun bakıyorum; bir süredir yapmadığım bir şey bu. Artık eski sopa gibi halinden sıyrılmaya, hatları belli olmaya başlamış. Hareketlerinde bile yetişkin kadınlara özgü bir zarafet var; saçlarını kulaklarının ardına atışı, teleskopa doğru eğilişi. "Konuşmak istediğin bir şey mi var?"

Dişlerini alt dudağına bastırıyor ve gözlerini ayakkabılarına indiriyor. "Belki de sen benimle konuşabilirsin," diye öneriyor Anna.

Bunun üzerine ceketimi yere serip üstüne oturuyor ve yıldızları gösteriyorum. Vega'nın Orpheus'un liri Lyra'nın bir parçası olduğunu anlatıyorum. Öyle hikayeler, masallar anlatan bir adam değilim, ama takımyıldızlarına adını veren hikayeleri unutmam. Ona müziği ile hayvanları büyüleyen ve kayaları yumuşatan güneş tanrısının oğlunu anlatıyorum. Karısı Eurydice'i Ölüm'ün onu almasına izin vermeyecek kadar çok seven o adamın.

Sözümü bitirdiğimde sırtüstü uzanmış haldeyiz. "Burada seninle kalabilir miyim?" diye soruyor Anna.

Başının tepesini öpüyorum. "Yok ya."

"Baba," diye fısıldıyor neredeyse uyuyakaldığından emin olduğum sırada, "başarabilmiş mi?"

Orpheus ve Eurydice'ten bahsettiğini anlamam'biraz zaman alıyor.

"Hayır," diye itiraf ediyorum.

Derin bir nefes koyuveriyor içinden. "Olasılıklar," diyor.

SALI

Mumum iki uçtan yanıyor;

Geceyi çıkarmayacak gibi;

Ah sevgili dostlarım ve düşmanlarım - Öyle güzel bir ışık yayıyor ki!

- EDNA ST. VINCENT MILLAY,

“First Fig," A Few Fiğs from Thistfes

Anna

Eskiden gerçek aileme giderken bu aileye sadece uğramışım gibi düşünürdüm. Böyle düşünmem gayet normal aslında - bir tarafta Kate var, hık demiş babamın burnundan düşmüş ve diğer tarafta Jesse, o da annemin burnundan düşmüş; ve bir de ben, kıyıda köşede kalmış resesif genlerden bir derleme. Hastanenin kafeteryasında kayışa dönmüş bir patates kızartması ve kırmızı jöle yerken hakiki ebeveynlerimin bir adım ötede olabileceği düşüncesiyle masalara göz atıyorum. Beni bulduklarında mutluluktan hüngür hüngür ağlayacak, hemen Monaco ya da Romanya'daki şatomuza gidip bana tertemiz çarşaflar gibi kokan bir hizmetçi, sadece benim olacak Bernese cinsi bir dağ köpeği ve kendi özel telefon hattımı verecekler. Yeni hayatımı böbür- lene böbürlene anlatmak için arayacağım ilk kişi Kate olacak.

Kate'in diyaliz seansları haftada üç gün ikişer saat sürüyor. Tıpkı santral venöz kateterine benzeyen ve göğsünde aynı noktaya yerleştirilen bir kateter kullanıyorlar. Bu kateter bir makineye bağlanıyor ve makine, Kate'in böbreklerinin yapması gereken işi yapıyor. Kate'in kanı (işin özüne inecek olursanız aslında benim kanım) bir iğneden geçerek vücudundan çıkıyor, temizleniyor ve sonra ikinci bir iğneden vücuduna geri dönüyor. Canının acımadığını söylüyor. Daha çok can sıkıcı bir işlem. Kate genellikle yanında bir kitap veya CD çalarını getiriyor. Bazen oyun oynuyoruz. "Koridora çık ve karşına çıkan ilk yakışıklıyı bana anlat," diye talimat veriyor Kate, ya da "İnternette sörf yapan hizmetliyi gizlice gözetle ve kimin çıplak fotoğraflarını indirdiğine bak." O yatağa bağlıyken ben onun gözleri ve kulakları oluyorum.

Bugün güzellik dergisi Allure’u okuyor. MeraR ediyorum, acaba ne zaman o göğüs dekolteli modellerden birini görse göğüs kemiğine - kendisininkinde bir kateter takılı olan ve onlarınkinde olmayan o noktaya- elini değdirdiğinin farkında mı? “Bak,” diye sesi yükseliyor annemin içinde bulunduğu gam bulutundan, "bu ilginçmiş.” Kate’in odasının dışındaki panodan aldığı bir broşürü gösteriyor: Siz ve Yeni Böbreğiniz. “Eski böbreği almadıklarını biliyor muydun? Sadece yenisini naklediyor ve diğerine bağlıyorlarmış.”

“Bu beni korkutuyor,” diyor Kate. “Adli tabip seni kesip içine baktığında iki yerine üç böbreğin olduğunu gördüğünde ne hale gelir düşünsene.”

“Bana sorarsan naklin'mantığı da adli tabibin seni yakın bir zaman içinde açmasını engellemek zaten,” diye cevaplıyor onu annem. Bahsettiği bu hayali böbrek şu anda benim bedenimin içinde bulunuyor.

Broşürü ben de okudum.

Böbrek bağışı oldukça basit bir ameliyat sayılıyor, ama bana sorarsanız, bunu yazan kişi mutlaka kalp ya da akciğer nakli veya beyin tümörü ameliyatlarına kıyasla yazmış olmalı. Bence basit ameliyat, doktorun muayenehanesine gidip tamamen uyanık kaldığınız ve beş dakikada biten türden bir operasyondur - siğilinizi aldırmak veya dolgu yaptırmak gibi. Diğer taraftan böbreğinizi bağışlamaya kalktığınızda operasyondan önceki geceyi bir şey yemeden ve müshil alarak geçirirsiniz. Size narkoz verirler ve bunun getirdiği riskler arasında felç, kalp krizi ve akciğer sorunlarını sayabiliriz. Dört saatlik ameliyat da parkta yürüyüş yapmaya benzemez - ameliyat masasında ölme şansınız 3000’de 1’dir.

Ölmezseniz, dört ila yedi gün hastanede yatıyorsunuz, ancak tam olarak iyileşmeniz dört ila altı hafta sürüyor. Üstelik bunlara uzun vadeli etkiler dahil değil: artan yüksek tansiyon riski, hamilelikte komplikasyon yaşama olasılığı, tek böbreğinizin zorlanabileceği faaliyetleri yapmamanız yolunda gelecek tavsiyeler.

Ayrıca siğil aldırdığınızda ya da dolgu yaptırdığınızda uzun vadede bunun yararını görecek tek kişi kendiniz olursunuz.

Kapı vuruluyor ve tanıdık bir sima içeri giriyor - Şerif Vern Stackhouse. O da görevi gereği tıpkı babam gibi deviet memurları topluluğuna mensup. Ara sıra hatırımızı sormak ya da Noel'de bize hediye vermek için evimize uğrar; geçenlerde de adalete teslim etmek yerine onu eve getirerek Jesse'nin paçasını kurtardı. Ölmekte olan kızın ailesinin bir parçası olduğunuzda insanlar size müsamaha gösteriyorlar.

Vern'in yüzü tıpkı bir sufle gibi, en beklenmedik noktalarında oyuklar var. Odaya girmesinin uygun düşüp düşmeyeceğini bilemiyor. "Merhaba Sara."

"Vern!" Annem ayağa kalkıyor. "Hastanede ne işin var? Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet. İş için geldim buraya."

"Evrak dağıtıyorsun sanırım."

"Hıı hı." Vern ayaklarını sürüyerek anneme doğru yürüyor ve elini Napoleon gibi ceketinin içine sokuyor. "Bunun için çok üzgünüm Sara," diyor ve sonra ona bir evrak uzatıyor.

Tıpkı Kate gibi o an bedenimden tüm kanım çekiliyor. İstesem de kımıldayamazdım herhalde.

“Bu ne... Vern, biri bana dava mı açtı?” Annemin sesi öyle alçak çıkıyor ki.

“İçinde ne yazdığını bilemem. Sadece teslim ederim. Senin ismin de listemdeydi. Yani, şey, yapabileceğim bir şey...” Cümlesini bitirmiyor bile. Şapkası elinde geriye doğru çekilip kapıdan çıkıyor.

“Anne?” diye soruyor Kate. “Ne oluyor?”

“Hiçbir fikrim yok.” Zarfı açıyor; omzunun üstünden elindekini okuyabilecek kadar yakınım. RHODE ISLAND AND PROVIDENCE PLANTA- TİONS EYALETİ diye yazıyor üst köşede gayet resmi bir şekilde. PROVI- DENCE İLÇESİ AİLE MAHKEMESİ. İLGİ: ANNA FİTZGERALD.

TIBBİ AZAT DİLEKÇESİ

Siktir, diye geçiriyorum içimden. Yanaklarımı ateş basıyor; kalbim deli gibi çarpmaya başlıyor. Matematik kitabımın kenarına Mrs. Toohey ve devasa kalçalarının karikatürünü çizdiğimde müdürün disiplin cezasını eve gönderdiği zamanki gibi hissediyorum. Hayır, o da bir şey mi - bu defaki milyon kere daha kötü.

Bundan sonra tüm tıbbi kararlarını kendisi alması.

Kendisi için en iyisi ya da kendi yararına olmadığı sürece tıbbi tedaviye zorlanmaması.

Ablası Kate’in yararına daha fazla tıbbi işleme maruz bırakılmaması.

Annem yüzünü kaldırıp bana bakıyor. “Anna," diye 'fısıldıyor, "bu ne?”

O an mideme bir yumruk oturmuş gibi hissediyorum. Başımı sallıyorum. Ona ne söyleyebilirim ki?

“Anna!” Bana doğru bir adım atıyor.

Tam o sırada arkasından Kate'in sesi yükseliyor. “Anne, ah, Anne... bir şey batıyor, hemşireyi çağır!”

Annem Kate’e doğru dönüyor. Kate yana doğru kıvrılmış, saçları yüzüne inmiş. Saçlarının arasından bana baktığını düşünüyorum, ama emin olamıyorum. “Annecim,” diye inliyor, “lütfen."

Bir an için annem ikimizin arasında kalıyor. Başını çevirip bana bakıyor ve yine ona dönüyor.

Ablam acı çekiyor ve ben rahatlamış durumdayım. Bu beni nasıl bir insan yapar?

Odadan dışarı kendimi atarken son gördüğüm şey, annemin hemşire çağırma düğmesine sanki bir bombanın tetiğiymişçesine defalarca basması.

Kafeteryaya veya lobiye saklanamam ya da gitmemi umut edebilecekleri herhangi bir yere. Ben de merdivenlerden altıncı kata, doğum servisine çıkıyorum. Bekleme salonunda tek bir telefon var ve o da meşgul. “Üç buçuk kilo,” diyor telefondaki adam; öyle bir gülüyor ki suratı birazdan ikiye ayrılacak diye düşünüyorum. “Çok güzel.”

Ben doğduğumda benim annem babam da böyle mi yaptılar acaba? Babam ruh halini çıkardığı dumanlarla anlattı mı? Dünyadaki en güzel rakamı bulacağından emin bir şekilde el ve ayak parmaklarımı saydı mı? Annem başımın tepesini öpüp hemşirenin beni temizlemek için elinden almasına itiraz etti mi? Yoksa asıl ödül karnımla plasenta arasına saklanmış olduğundan beni öylece teslim mi ettiler?

Çiçeği burnunda baba en sonunda neredeyse her şeye gülerek telefonu kapatıyor. “Tebrikler,” diyorum ona; oysa

asıl demek istediğim bebeğini kucağına aiip sıkıca sarılması, gökteki ayı getirip beşiğinin kenarına indirmesi ve ismini yıldızların üstüne yazması; ki o çocuk asla ve asla benim annemle babama yaptığımı ona yapmasın.

Jesse'yi arıyor ve gelip beni almasını söylüyorum. Yirmi dakika sonra ön kapıya geliyor. Kayıp olduğum haberi Şerif Stackhouse'a şimdiden gitmiş; ben çıkarken şerif kapıda bekliyor. "Anna, annen senin için çok endişeleniyor. Babana çağrı bıraktı. Hastanenin altını üstüne getirdi."

Derin bir nefes alıyorum. "O zaman en iyisi gidip ona iyi olduğumu söyleyin," diyor ve Jesse'nin benim için açtığı sağ kapıdan arabaya atlıyorum. Jesse, kaldırımdan uzaklaşıyor ve anneme sigarayı bıraktığını söylediğini gayet iyi hatırlamama rağmen bir Merit yakıyor. Müziği açıyor ve avucunun içiyle direksiyona vuruyor. Ancak otoyolun.Upper Darby çıkışında arabayı kenara çektiğinde müziği kısıp yavaşlıyor. "Eee. Annemin sigortaları attı mı?"

"Babama işyerinden çağrı bırakmış."

Bizim ailemizde babama çağrı bırakmak en büyük günahtır. Mesleği acil durumlarla ilgili bir insana buna kıyasla nasıl bir kriz haberi verebilirsiniz? "Babama en son Kate'e kanser teşhisi koydukları gün çağrı bırakmıştı," diye bilgilendiriyor beni Jesse.

"Sağ ol." Kollarımı bağlıyorum. "Bunu bilmek beni çok rahatlattı."

Jesse sadece gülümsüyor. Dudaklarının arasından bir duman halkası üflüyor. "Kardeş," diyor, "Karanlık Tarafa hoş geldin."

Eve bir kasırga gibi girdiler. Babam onu üst kattaki odasına göndermeden evvel Kate kafasını kaldırıp bana güç bela bakabildi. Annem cüzdanını hışımla fırlattı sonra araba anahtarlarını ve sonra da bana doğru geldi. “Anlat bakalım.” Sesi öyle sert ki sanki çıt diye kırılacak. “Ne yaptığını zannediyorsun sen?”

Boğazımı temizliyorum. “Bir avukat tuttum.”

"O kadarını anladık.” Annem telsiz telefonu eline alıyor ve bana uzatıyor. “Hemen arayıp onu def ediyorsun.”

Bunu yapabilmek için aşırı bir çaba sarf etmem gerekiyor, ama başımı sallayıp telefonu kanepenin üstüne bırakmayı başarıyorum.

“Anna benim işimi zorlaştırma

“Sara.” Babamın sesi bir balta gibi. İkimizin arasına giriyor ve birbirimizden ayırıyor. “Bence Anna’ya bir açıklama yapma şansı vermeliyiz. Ona bu şansı vermeye karar vermiştik, öyle değil mi?” ..

Başımı eğiyorum. “Artık bunu yapmak istemiyorum."

Bu söz annemi çıldırtıyor. “Ben de istemiyorum Anna, bilmiyor musun? Hele Kate hiç istemiyor. Ama bu seçme şansımız olan bir şey değil.”

İşin aslı şu ki benim seçme şansım var. Tam da bu yüzden bunu benim yapmam gerekiyor.

Annem tepemde dikiliyor. "Bir avukata gittin ve ona bunun sadece seninle ilgili bir durum olduğunu zannettirdin - oysa ki değil. Bu bizimle ilgili. Hepimizle

Babamın eli annemin omzuna dolanıyor ve sıkıyor. Önümde diz çöktüğünde burnuma duman kokusu geliyor. Başka birisinin yangınından kendisininkine gelmiş ve başka

hiçbir şeyden değil, ama Sırf bu yüzden kendimden utanıyorum. "Anna, tatlım, bu yaptığın şeye ihtiyacın olduğunu düşündüğün için yaptığını biliyoruz -”

“Ben hiç de öyle düşünmüyorum,” diye sözünü kesiyor annem.

Babam gözlerini kapatıyor. “Sara. Kapa şu çeneni." Sonra tekrar bana dönüyor. “Biz bunu aramızda, sadece üçümüz konuşamaz mıyız? Bir avukata ihtiyaç duymadan.”

Söylediklerini duyduğumda gözlerim doluyor. Ama bunun böyle olacağını biliyordum. 0 yüzden başımı kaldırıyorum ve aynı anda gözlerimden yaşlar boşanıyor. “Yapamam baba."

“Tanrı aşkına Anna," diyor annem. “Bu yaptığının sonuçlan hakkında bir fikrin var mı senin?”

Boğazım tıpkı bir fotoğraf makinesinin perdesi gibi kapanıyor; hava ya da herhangi bir mazeret ancak iğne ucu kadar bir tünelden geçebilir. Kimse benim varlığımı fark etmiyor, diye düşünüyorum ve sesli düşündüğümü fark ettiğimde iş işten geçmiş oluyor.

Annem öyle hızlı hareket ediyor ki geldiğini görmüyorum bile. Ama yüzüme indirdiği tokat başımın geriye doğru fırlamasına yetecek kadar sert. Yüzümde bıraktığı iz kaybolup gittikten uzun süre sonra bile lekesi çıkmıyor. Sizin de bildiğiniz gibi: utanç beş parmaklıdır.

Bir defasında Kate sekiz ve ben beş yaşındayken kavga etmiş ve artık aynı odayı paylaşmak istemediğimiz kararına varmıştık. Ancak evimizin büyüklüğü ve diğer odada da Jesse’nin yaşadığı göz önüne alındığında gidecek başka yerimiz yoktu. O yüzden daha büyük ve akıllı olan Kate,

odayı ikiye bölmeye karar verdi. "Hangi tarafı istiyorsun?" diye diplomatik bir edayla sordu. “İzin veriyorum, sen seç.”

Tabii ki yatağımın dahil olduğu tarafı istiyordum. Ayrıca odayı ortasından ikiye bölecek olursanız, Barbie bebeklerimizin durduğu kutu ve elişi malzemelerimizi koyduğumuz raflar otomatik olarak benim tarafımda kalacaktı. Kate buradan bir kalem almaya davrandı, ama onu durdurdum. “Orası benim tarafım,” diye işaret ettim.

“Sen ver öyleyse," dedi ve ben de ona kırmızı bir keçeli kalem verdim. Masanın üstüne çıkıp tavanda erişebildiği en yüksek noktaya kadar uzandı. “Bunu çizdikten sonra,” dedi, “sen kendi tarafında kalacaksın, ben de kendi tarafımda, anlaştık mı?” Başımı salladım bu pazarlığa en az onun kadar bağlı olduğumu göstererek. Sonuçta bütün güzel oyuncaklar bendeydi. Ben ondan bir şey istemeden önce Kate’in benim tarafıma geçmek için yalvarması çok yakındı.

“Yemin mi?” diye sordu ve serçe parmaklarımızı tutuşup yemin ettik.

Kate, tavandan başlayıp masanın üstünden geçerek sarımsı renkli halıya inen ve komodinin üstünden devam edip karşı duvara kadar çıkan zikzaklı bir çizgi çizdi. Sonra kalemi bana verdi. “Unutma,” dedi. “Sadece mızıkçılar sözünden döner.”

Odanın bana ait bölümünde yere oturdum ve sahip olduğumuz bütün Barbie'leri tek tek çıkarıp onları giydirip soyarak hepsinin benim olduğu, Kate'in bir tane bile bebeğinin olmadığı gerçeğini abartılı bir şekilde vurgulayarak oynamaya başladım. Kate dizlerini karnına çekmiş, yatağına oturmuş beni izliyordu. Hiçbir tepki göstermedi. Ta ki annem aşağıdan seslenip bizi öğle yemeğine çağırana dek.

Kate bana bakıp gülümsedi ve odanın onun tarafında bulunan kapısından çıkıp gitti.

Halının üstüne çizdiği çizginin yanına gittim, sinirimden tekmeler savuruyordum. Mızıkçı olmak istemiyordum. Ama hayatımın geri kalanını odamda geçirmek de istemiyordum.

Annemin neden mutfağa yemeğe inmediğimi merak etmesi ne kadar sürdü bilmiyorum, ama beş yaşında olduğunuzda her saniye size bir ömür gibi gelebilir. Annem kapının eşiğinde belirdiğinde önce duvarlardaki ve halıdaki kalem izlerine baktı ve sonra sabırlı olabilmek için gözlerini kapadı. Odaya girdi, beni kucağına aldığı an debelenip bağırmaya başardım. “Bırak beni," diye ağlıyordum. “Yoksa bir daha odaya giremem!"

Bir dakika sonra odadan çıktı ve elinde mutfak eldivenleri, mutfak havluları ve küçük süs yastıklarıyla döndü. Bütün bunları odanın Kate’e ait kısmına belirli aralıklarla yerleştirdi. “Hadi gel,” diye çağırdı beni, ama ben kımıldamadım. Bunun üzerine yanıma geldi ve yatağıma oturdu. “Orası Kate’in havuzu olabilir,” dedi, “ama bunlar benim nilüferlerim.” Ayağa kalkıp mutfak havlularının birinin üstüne zıpladı ve oradan da bir yastığa geçti. Omzunun üstünden dönüp bana baktı ve ben de mutfak havlusunun üstünde yerimi aldım. Havludan yastığa, oradan Jesse’nin birinci sınıftayken elişi dersinde yaptığı bir mutfak eldivenine geçerek Kate’e ait kısmı boylu boyunca kat ettim. Annemin adımlarını takip etmek, en güvenli çıkış yoluydu.

Duş aldığım sıra Kate kilidi zorlayıp banyoya giriyor. “Seninle konuşmak istiyorum," diyor.

Duş perdesinin kenarından kafamı uzatıp “Çıkınca,” diyorum aslında yapmayı hiç istemediğim o konuşma için

zaman kazanmaya çalışarak.

“Hayır şimdi.” Tuvaletin kapağına oturuyor ve içini çekiyor. “Anna... şu yapmaya çalıştığın şey -”

“Çoktan yapıldı bile,” diyorum.

“İstersen geri çekebilirsin, biliyorsun.”

İyi ki aramızda onca buhar var, yoksa şu anda yüzüme bakmasına kesinlikle katlanamazdım.

Uzun bir süre Kate sessiz kalıyor. Zihni tekerleğinin içinde dönüp duran bir hamster misali döngüler halinde işliyor; aynen benimki gibi. Bütün olasılıkları denersin, ama hiçbir yere varamazsın.

Bir süre sonra tekrar kafamı uzatıyorum. Kate gözlerini siliyor ve başını kaldırıp bana bakıyor. “Benim tek arkadaşım olduğunun farkında mısın?" diye soruyor.

“Bu doğru değil,” diye atılıyorum hemen, ama ikimiz de yalan söylediğimi biliyoruz. Kate okuldan, içine dahil olabileceği bir grup bulamayacak kadar uzak kaldı. Hastalığının hafiflediği dönemlerde edindiği arkadaşlarının çoğu da ortadan kayboldular - karşılıklı bir durumdu bu. Ölmek üzere olan birinin yakınlarındayken nasıl davranacağına karar vermek sıradan bir çocuk için çok zordu; ayrıca Kate için de o günleri görebilecek kadar uzun yaşama garantisi olmadan mezuniyet ya da üniversite sınavı konusunda samimi bir heyecan duymak aynı derecede zordu. Elbette birkaç tanıdığı vardı, ama genellikle bize geldiklerinde sanki bir ceza dolduruyorlarmış gibi görünürlerdi ve Kate’in yatağının kenarına oturup evden çıkacakları ve bu onların başına gelmediği için Tanrı’ya şükredecekleri o ana kaç dakika kaldığını sayarlardı.

Gerçek bir arkadaş sizin için üzülmez.

“Ben senin arkadaşın değilim,” diyorum perdeyi kapatırken. “Ben senin kardeşinim.” Bu konuda da berbat bir iş çıkarıyorum diye düşünüyorum. Yüzümü duşun altına sokuyorum; böylece Kate bana sen de ağlıyorsun diyemez.

Birden duş perdesi açılıyor ve çırılçıplak ortada kalıyorum. “Ben de bu konuda konuşmak istiyordum zaten,” diyor Kate. “Artık kardeşim olmak istemiyorsan, bu başka bir şey. Ama arkadaşım olarak seni kaybetmeye dayanabileceğimi zannetmiyorum.”

Perdeyi kapatıyor ve etrafımı tekrar buhar kaplıyor. Sonra kapının açılıp kapanışını ve hemen ardından bıçak gibi keskin soğuk havanın içeri girişini duyuyorum.

Ben de onu kaybetme düşüncesine dayanamam.

O gece Kate uykuya daldıktan sonra yatağımdan çıkıp başında dikiliyorum. Nefes alıp almadığını anlamak için avucumun içini burun deliklerinin önüne tuttuğumda ağız dolusu bir nefes elime değiyor. Şu anda o burnu ve ağzı elimle kapatıp debelenmelerine de karşı koyabilirim. Bunun yapmakta olduğum şeyden ne farkı var?

Koridordan gelen ayak seslerini duyunca yorganımın altına sığınıyorum. Annemle babam odaya girdiklerinde göz kapaklarımın kıpırtısına engel olamazsam diye sırtımı kapıya vererek yan dönüyorum. “Buna inanamıyorum,” diye fısıldıyor annem. “Bunu'yaptığına bir türlü inanamıyorum.”

Babam o kadar sessiz ki acaba yanılmış olabilir miyim, odada olmayabilir mi diye merak ediyorum.

“Bir Jesse’miz daha oldu,” diye ekliyor annem. “Bunu dikkat çekmek için yapıyor.” Sanki daha önce görmediği bir

yaratıkmışım gibi tepeden bana baktığını hissedebiliyorum. "Belki de onu tek başına bir yerlere götürmemiz lazım. Sinemaya, alışverişe filan; böylece kendisini dışlanmış hissetmez. Onu fark etmemiz için delice bir şey yapmasına gerek olmadığını ona göstermemiz gerek. Sen ne diyorsun?”

Babam cevap vermeden önce biraz zamandan çalıyor. “Kim bilir,” diyor sessizce, “belki de bu yaptığı delice bir şey değildir.”

Sessizliğin karanlığın içinde kulak zarınızı nasıl zorladığını, nasıl sizi neredeyse sağır hale getirdiğini bilirsiniz öyle değil mi? Bana da aynen bu olmuştu ve az daha annemin ne cevap verdiğini duyamıyordum. “Tanrı aşkına Brian... sen kimin tarafındasın?”

“Burada taraflar olduğunu kim söyledi?”

Bu sorusuna ben bile cevap verebilirdim. Her zaman taraflar vardır. Her zaman bir kazanan ve bir de kaybeden vardır. Bir şey alan her insana karşılık bir şey vermek zorunda olan biri olur.

Birkaç saniye sonra kapı kapanıyor ve tavana yansıyan koridor ışığı kayboluyor. Gözlerimi kırpıştırarak sırtüstü dönüyorum - ve annemin hala yatağımın yanında dikildiğini görüyorum. "Gittiğini düşünmüştüm,” diye fısıldıyorum.

Yatağımın ayakucuna oturuyor ve ben de kenara çekiliyorum. Ancak fazla uzaklaşmadan elini baldırıma koyuyor. “Başka ne düşünüyorsun Anna?”

Midem kasılıyor. "Benden... benden nefret ettiğini düşünüyorum.”

Karanlıkta bile gözlerinin parıltısını görebiliyorum. “Ah Anna,” diye içini çekiyor annem, “seni ne kadar sevdiğimi

nasıl bilmezsin?”

Kollarını uzatıyor ve ben de onların arasına doğru emekliyorum. Hayatta en çok istediğim şey zamanı birazcık geri alabilmek. Eskiden olduğum gibi, aradaki ince çatlakları görebilecek kadar sorgulayıcı olmadan annemin ağzından her çıkanın yüzde yüz doğru ve haklı olduğuna inanan o çocuk olabilmek.

Annem bana daha sıkı sarılıyor. “Yargıçla konuşup ona bu durumu açıklayacağız. Bunu düzeltebiliriz,” diyor. “Her şeyi düzeltebiliriz.” Bu sözler gerçekten de duymak istediğim tek sözler olduğundan, başımı sallıyorum.

Sara

1990

Hastanenin onkoloji bölümünde olmanın beklenmedik bir rahatlığı var, benim de kulübün bir üyesi olduğum şeklinde bir duygu. İlk defa mı geldiğimizi soran nazik otopark görevlisinden, oyuncak ayılar misali kollan- nın altına sıkıştırdıkları pembe lazımlıklarıyla dolaşan çocuk ordusuna kadar herkes buraya bizden önce gelmiş ve kalabalık, insana güven veriyor.

Asansöre binip üçüncü kata, Dr. Harrison Chance'in odasına çıkıyoruz. Adamın ismi bile benim süngümü düşürmeye yetti. Neden Dr. Victor* değil mesela? "Geç kaldı," diyorum Brian'a belki de yirminci defa saatime bakarken. Pencerenin eşiğinde yapraklan sarkmış, sararmış bir kurdele çiçeği duruyor. Umarım doktor insan ilişkilerinde daha başarılıdır diye düşünüyorum.

Canı sıkılmaya başlayan Kate'i eğlendirmek için bir muayene eldivenini şişirip kocaman bir balon yapıyorum. Lavabonun yanındaki eldiven kutusunda ebeveynleri bunu yapmamaları için uyaran çok bariz bir işaret var. Kate'le balonu birbirimize atıp voleybol oynuyoruz. Nihayet Dr. Chance geliyor ve geç kaldığı için kuru bir özür dilemekle yetiniyor.

"Mr. ve Mrs. Fitzgerald." Uzun boylu, sıska, fıldır fıldır mavi gözleri kalın gözlüklerinin ardında kocaman görünüyor, dudakları mengene gibi sımsıkı kapalı. Kate'in uydurma balonunu bir eliyle yakalıyor ve kaşları çatılıyor. "Şimdiden bir sorunumuz var bakıyorum."

Brian’la birbirimize bakıyoruz. Bize bu savaşta yol gösterecek olan generalimiz, beyaz atlı şövalyemiz bu kalpsiz adam mı? Biz açıklama yapmaya fırsat bulamadan Dr. Chance bir keçeli kalem çıkarıp lastik eldivenin üstüne bir surat çiziyor ve tıpkı kendisininkine benzer tel çerçeveli bir gözlükle de eserini tamamlıyor. “İşte şimdi oldu,” diyor ve kendisini tamamen farklılaştıran bir gülümsemeyle balonu Kate’e uzatıyor.

Ablam Suzanne’i yılda en fazla bir iki kez görürüm. Bize bir saatten az bir mesafede ve birkaç bin felsefi düşünce uzakta yaşar.

Suzanne’e etrafındaki, insanlara patronluk etmesi için çuvalla para veriyorlar. Bu da teorik olarak kariyer stajını benim üzerimde yapmış olması anlamına geliyor. Babamız kırk dokuz yaşında, bahçedeki çimleri biçerken öldü; annemiz bundan sonra kendisini hiç toparlayamadı. Benden on yaş büyük olan Suzanne, idareyi ele aldı. Ödevlerimi yaptığımdan, hukuk fakültesine başvurduğumdan ve büyük düşündüğümden emin olmaya gayret etti. Akıllı ve güzeldi ve her zaman nerede ne söylenmesi gerektiğini bilirdi. Her türlü felaketi göğüsleyip bu durumu ortadan kaldıracak en mantıklı panzehiri bulabilirdi ve bu sayede işinde o kadar başarılı oldu. Yönetim kurulu toplantısında nehir kıyısında koşuya çıkmış kadar rahattı. Her şeyin çok kolaymış gibi görünmesini sağlardı. Kim böyle bir rol modeli olsun istemez ki?

İlk tökezlemem üniversite mezunu olmayan bir adamla evlenmekti. İkincisi ve üçüncüsü de hamile kalmaktı. Sanırım yeni Gloria Allred* olmadığım için beni bir başarısızlık olarak görmekte haklıydı. Ve sanırım bugüne dek öyle olmadığımı düşünmekte de ben haklıydım.

Beni yanlış anlamayın, Suzanne yeğenlerini sever. Onlara Afrika'dan ahşap oymalar, Baifden deniz kabukları, İsviçre'den çikolatalar gönderir. Jesse büyüdüğünde onunki gibi camdan bir ofisi olsun istiyor. "Hepimiz Zanne Teyze gibi olamayız," derim ben de ona. Aslında demek istediğim benim onun gibi olamayacağımdır.

Hangimizin diğerini aramaya son verdiğini hatırlamıyorum, ama böy-

' Ünlü bir Amerikalı kadın avukat, (ç.n.) lesi daha kolaydı. Çok hassas bir telefon konuşması sırasında sessizlikten daha ağır bir şey olamaz. Bu nedenle telefonu elime alacak cesareti toplamam koca bir haftamı aldı. Direk hattını aradım. "Suzanne Crofton'un telefonu," diyerek bir adam açtı.

"Evet," dedim tereddütle. "Kendisi müsait midir?"

"Şu anda toplantıda."

"Lütfen..." Derin bir nefes aldım. "Lütfen ona kız kardeşinin aradığını iletir misiniz?"

Bir dakika sonra o yumuşak, güvenli ses kulaklarıma ulaştı. "Sara. Uzun zaman oldu."

İlk regl olduğumda koştuğum kişi oydu; ilk aşk acısı çektiğimde kendimi toplamama yardımcı olan oydu; babamızın saçını ne tarafa doğru taradığını ya da annemin kahkahasının neye benzediğini artık hatırlamakta güçlük çektiğimde gecenin bir yarısı sığındığım kişi oydu. Şu an aramız nasıl olursa olsun; eskiden o benim doğuştan en iyi arkadaşımdı. "Zanne?" diyorum. "Nasılsın?"

Kate'e resmen APL teşhisi konmasından otuz altı saat sonra Brian'a ve bana soru sorma fırsatı tanınıyor. Biz

doktorlar, hemşireler ve psikiyatrlardan oluşan bir ekiple toplantı yaparken Kate bir çocuk gelişimi uzmanıyla birlikte simli uhuyla oynuyor. Şimdiden öğrendiğim üzere, hemşireler bizim öğrenmek için can attığımız cevapları bize veren kişiler. Sanki başka bir yerde olmaları gerekiyormuş gibi sinirli sinirli dolanan doktorların aksine hemşireler kendileriyle böylesi bir toplantı yapan bininci değil de birinci anne-babaymışız gibi bize sabırla cevap veriyorlar. "Löseminin özelliği şudur," diye açıklıyor bir hemşire, "biz daha birinci iğneyi yapmadan, hastalık bizim düşündüğümüzden üç safha ileride olabilir. Bu hastalığı teşhis etmek oldukça güçtür ve bu yüzden sırada neyin olabileceğini düşünmemiz gerekir. APL'yi diğerlerinden biraz daha sıkıntılı kılan ise kemorezistan bir hastalık olması."

"O ne demek?" diye soruyor Brian.

"Normalde miyeloid lösemide organlar dayanabildiği sürece her nüksetmede hastayı potansiyel olarak remisyona sokabilirsiniz. Bu şekilde vücutlarını yıpratırsınız, ancak her defasında da tedaviye karşılık vereceğini bilirsiniz. Ancak APL söz konusu olduğunda belirli bir terapi uyguladıktan sonra genellikle ona tekrar güvenemezsiniz. Bu konuda yapabileceklerimiz ise oldukça sınırlı."

"Yani şey mi demek istiyorsunuz," diyerek yutkunuyor Brian. "Kızımızın öleceğini mi söylemek istiyorsunuz?"

"Sadece hiçbir garantinin olmadığını söylüyorum."

"Öyleyse ne yapmayı planlıyorsunuz?"

Başka bir hemşire cevap veriyor. "Kate ilk olarak hastalıklı hücreleri öldürüp onu remisyona sokabilme amacıyla bir haftalık bir kemoterapiyle başlayacak. Büyük olasılıkla mide bulantıları ve kusmalar görülecek, ancak

antiemetiklerle bunları en aza indirmeye çalışacağız. Ayrıca saçı dökülecek.”

Bunu duyduğum an ağzımdan ufak bir çığlık kaçıveriyor. Bu çok önemsiz bir şey belki, ama başkalarının Kate’in ne sorunu olduğunu anlamaları için yeterli bir yafta olacak. Daha altı ay önce ilk defa saçını kestirmiştik; altın bukleleri kuaförün döşemelerinde madeni paralara benzeyen yuvarlaklar halinde yatıyordu.

“İshal de görülebilir. Yine çok büyük bir olasılıkla bağışıklık sisteminin bu derece zayıf düşmesinden ötürü hastaneye yatırılmasını gerektirecek bir enfeksiyon kapabilir. Kemoterapi gelişimin yavaşlamasına da sebep, olabilir. İlk seansın ardından iki haftalık bir takviye kemoterapisi ve birkaç rutin terapisi daha olacak. Bunların tam sayısı periyodik olarak yapılacak kemik iliği aspirasyonlarıyla belirlenecek.”

“Sonra?” diye soruyor Brian.

“Sonra onu gözlemeye başlayacağız,” diye cevaplıyor Dr. Chance. “APL söz konusu olduğunda relaps, yani nüksetme emarelerine karşı daima tetikte olmalısınız. Herhangi bir kanama, ateş, öksürük ya da enfeksiyon durumunda hemen acile gelecek. Ayrıca ileride uygulanabilecek tedaviler konusunda da bazı seçenekler mevcut. Burada amaç Kate’in vücudunun sağlıklı kemik iliği üretmesini sağlamak. Pek olası görünmese de, kemoterapiyle moleküler remisyon sağlamamız durumunda, Kate’in kendi hücrelerini yeniden üretebilir ve vücuduna yavaş yavaş aşılayabiliriz - bir nevi vücut içinde yeniden üretim. Hastalık nüksederse, kan hücresi üretebilmesi için başka birinin iliğini Kate’e nakledebiliriz. Kate’in kardeşi var mıydı?”

“Bir abisi var,” diyorum. 0 anda beynimde korkunç bir düşünce filizleniyor. “O da hasta olabilir mi?”

“Çok zayıf bir ihtimal. Ancak alojenik nakil için uygun bir eşleşme olabilir. Eğer olmazsa, Kate’i ülke çapındaki donör listesine koyarız. Ne var ki doku uyumu olan bir yabancıdan ilik almak, bir akrabadan almaktan daha tehlikelidir - ölüm oranı büyük ölçüde artar.”

Bilgilerin sonu gelmiyor, üzerimize yağmur gibi yağan bu okların artık etime saplandığını hissetmiyorum bile. Bize dedikleri şu: Düşünmeyin; sadece çocuğunuzu bize teslim edin, çünkü aksi halde ölecek. Verdikleri her cevaba karşı yeni bir sorumuz oluyor.

Saçları tekrar çıkacak mı?

Okula gidebilecek mi?

Arkadaşlarıyla oynayabilecek mi?

Bunun meydana gelmesinin sebebi oturduğumuz yer mi?

Bunun meydana gelmesinin sebebi biz miyiz?

“Ölecek olursa bu nasıl gerçekleşecek?” diye sorduğumu fark ediyorum.

Dr. Chance bana bakıyor. “Bu, onu neyin teslim alacağına göre değişir," diye açıklıyor. “Eğer sebep enfeksiyon olursa, solunum güçlüğü çeker ve makineye bağlanır. Kanama görülecek olursa, önce bilincini kaybedip sonra da kan kaybından ölecektir. Organlarından biri iflas ederse, bu organın dahil olduğu sisteme göre farklı sonuçlar görülebilir. Genellikle bütün bunların bir kombinasyonu söz konusu olur.”

“Kendisine neler olduğunu anlayabilir mi?” diye soruyorum. Oysa asıl demek istediğim, Ben buna nasıl

katlanırım?

“Mrs. Fitzgerald,” diyor doktor, sanki dillendirmediğim sorumu duymuşçasına, “bugün burada bulunan yirmi çocuktan onu birkaç yıl içinde ölecek. Kate’in hangi grupta olacağını şimdiden bilemem.”

Kate’in hayatını kurtarmak için bir kısmını öldürmemiz gerekiyor. Kemoterapinin amacı bu - tüm lösemili hücrelerin kökünü kazımak. Bu amaçla Kate’in köprücük kemiğinin altına bir santral ven kateteri takıldı. Üç ayrı girişe sahip bu araç çeşitli ilaçlar, damardan verilmesi gereken sıvılar ve kan alma işlemleri için giriş noktası görevi görecek. Kate’in küçücük göğsünden çıkan borulara bakıyor ve bilimkurgu filmlerini düşünüyorum.

Kalbinin kemoterapiye dayanabileceğinden emin olmak için EKG’si bile çekildi. İlaçlardan bir tanesi konjunktiva iltihabına neden olduğundan deksametazon optalmik damlası verdiler. Böbrek ve karaciğer fonksiyonlarını test etmek için santral ven kateterinden kan aldılar.

Hemşire ilaç torbalarını serum askısına takıyor. “Acı hissedecek mi?” diye soruyorum.

“Hayır. Hey Kate, bak burada ne var.” Işıktan korunması için siyah bir torbayla sarılmış Donorubisin torbasını işaret ediyor. Torbanın üstünde biz beklemedeyken hemşirenin Kate’le birlikte yaptıkları parlak renkli çıkartmalar var. Bir gencin kendi torbasına üzerinde şöyle bir not yazılı bir Post-it yapıştırdığını gördüm: İsa kurtarır, Kemo golü atar.

Kate’in damarlarında bunlar dolaşmaya başlıyor: Donorubisin, 25 cc’lik D5W içinde 50 mg; Cytarabine, bir D5W içinde 46 mg, 24 saat durmadan damardan; Allopurinol, 92 mg damardan. Veya başka bir ifadeyle, zehir. Vücudunun

içinde büyük bir savaş cereyan ettiğini hayal ediyorum. Parlak zırhlı ordular, buharlaşarak gözeneklerinden çıkan ölü askerler düşlüyorum.

Bize Kate'in birkaç gün içinde hastalanacağını söylemişlerdi, ama sadece iki saat sonra kusmaya başlıyor. Brian, çağrı düğmesine basıyor ve odaya bir hemşire geliyor. "Ona biraz Reglan verelim," diyen hemşire hemen odadan çıkıyor.

Kate kusmuyorsa, ağlıyor. Yatağın kenarına oturuyor ve onu koşullar elverdiğince kucağıma alıyorum. Hemşirelerin hemşirelik yapmaya zamanları yok. Sayıları az; ilaçlardaki kusma önleyici antiemetikleri ayarlıyor, Kate'in nasıl tepki vereceğini görmek için birkaç dakika bekliyorlar - ancak kaçınılmaz olarak başka bir acil duruma çağrılıyorlar ve gerisi bize kalıyor. Çocuklarımızdan biri bir karın virüsü kapsa odadan çıkmak zorunda kalan Brian, örnek bir performans gösteriyor: Kate'in alnını siliyor, incecik omuzlarından tutuyor, ağzının kenarında biriken şeyleri siliyor. "Bunun üstesinden gelebilirsin," diye mırıldanıyor Kate ne zaman tükürse, ama belki de sadece kendi kendine konuşuyordur.

Ben de kendimi şaşırtıyorum. Büyük bir azimle, sanki çok keyifli bir işmişçesine kusma kabını temizleyip getiriyorum. Sahîl mevzilerine kum torbalan yığmaya odaklanırsan, yaklaşan tsunami'yi aklından çıkarabilirsin.

Başka türlüsünü denersen, çıldırırsın.

Brian, kan testi için Jesse'yi hastaneye getiriyor: parmaktan küçük bir kan alınacak. Brian ve iki erkek doktor onu güç bela zapt edebiliyor; çığlıkları hastaneyi ayağa kaldırıyor. Kollarımı kavuşturmuş şekilde geride duruyor,

gayriihtiyari, İki gün önce artık ağlamayı kesen Kate'i düşünüyorum.

Bazı doktorlar bu kan örneğine bakacak ve görünmez bir şekilde içinde yüzen altı proteini inceleyecekler. Bu altı protein Kate'inkilerle aynıysa, o zaman Jesse HLA uyumlu bir donör olacak - yani kız kardeşi için potansiyel bir kemik iliği donörü. Altı kez üst üste uyuşma olasılığı ne kadar düşük olabilir ki? diye düşünüyorum.

Löseminin gelip seni bulması kadar düşük.

Filebotomist kan örneğini alıp gidiyor ve Brian'la doktorlar Jesse'yi bırakıyorlar. Yataktan fırlayıp kendini kollarıma atıyor. "Anne, bana iğne batırdılar." Üzerinde Rugrats karakterleri olan bir yara bandıyla sarılmış parmağını kaldırıp gösteriyor. Gözyaşlarıyla ıslanan yüzü tenimi yakıyor.

Ona sarılıyorum. Yatıştırıcı sözler söylüyorum. Ama onun için üzülmek öyle zor, öyle zor geliyor ki.

"Maalesef," diyor Dr. Chance, "oğlunuzun dokuları uymuyor."

Gözlerim hala pencerenin eşiğinde duran sararmış cansız bitkiye odaklanıyor. Birinin bunu atması gerek. Yerine orkideler, cennet bahçeleri ve başka güzel çiçekler koyması gerek.

"Ulusal ilik listesinde akraba olmayan bir donör bulunma olasılığı var."

Brian öne doğru eğiliyor, gergin ve endişeli. "Ama kan bağı olmayan bir donörden yapılacak naklin tehlikeli olduğunu söylemiştiniz."

“Evet, söyledim,” diyor Dr. Chance. “Ancak bazen elimizdekinin en fazlası bu oluyor.”

Gözlerimi doktora çeviriyorum. “Ya uygun bir donör bulunamazsa?”

“Ee, şey.” Onkolog alnını ovuşturuyor. “O zaman bilim buna bir çare bulana dek Kate’in yola devam etmesi için çabalayacağız.”

Benim küçük kızımdan sanki bir tür makineymiş gibi bahsediyor: karbüratörü bozulmuş bir araba, iniş takımları sıkışmış bir uçak gibi. Buna daha fazla tanık olmaktansa tam zamanında yüzümü çeviriyor ve camın kenarındaki bitkinin doğuştan talihsiz yapraklarından bir tanesinin halının üstüne yaptığı intihar atlayışını görüyorum. Hiçbir açıklama yapmadan ayağa fırlıyor ve saksıyı kapıyorum. Dr. Chance’in ofisinden çıkıyor, sekreterin ve yanlarında hasta çocuklarıyla bekleyen diğer canlı cenazeye dönmüş ebeveynlerin yanından geçiyorum. Bitkiyi ve kurumuş toprağını karşıma çıkan ilk çöp kutusuna atıyorum. Elimde kalan toprak saksıya bakıyorum ve tam saksıyı yere çalmayı düşünürken arkamdan bir ses duyuyorum.

“Sara,” diyor Dr. Chance, “iyi misin?”

Yavaşça dönüyorum, gözlerimden yaşlar boşanıyor, “iyiyim. Sağlıklıyım. Uzun, çok uzun bir hayat süreceğim.”

Saksıyı ona uzatarak özür diliyorum. Anlayışla başını eğiyor ve cebinden bir mendil çıkarıp uzatıyor.

“Jesse’nin onu kurtarabileceğini düşünmüştüm. Onu kurtaracak kişinin Jesse olmasını çok istedim.”

“Hepimiz bunu istedik,” diye cevap veriyor Dr. Chance. “Beni dinle. Bundan yirmi yıl önce hayatta kalma oram çok

daha düşüktü. Buna karşın bir kardeşin dokuları uymazken diğer kardeşinkilerin uyduğu birçok aile tanıdım.”

Tam Bizim yalnızca iki çocuğumuz var diyecekken, Dr. Chance’in henüz sahip olmadığım bir aileden, doğurmayı hiç düşünmediğim çocuklardan bahsettiğini fark ediyorum. Dudaklarımın arasında sıkışıp kalan bir soruyla ona doğru dönüyorum.

“Brian nereye gittiğimizi merak eder.” Doktor, ofisine doğru yürümeye başlıyor, saksısı elinde. “Sence hangi bitkileri kurutmadan yetiştirebilirim?” diye soruyor sohbet olsun diye.

Kendi dünyanız tamamen durma noktasına geldiğinde, başkalarının da aynı akıbete uğradığını varsaymak öyle kolay ki. Ama çöpçü her zamanki gibi çöpü almış ve teneke kutuları toplamadan bırakmış. Doğalgaz faturası yine kapıya sıkıştırılmış. Tezgahta bir haftalık posta özenle sıralanmış duruyor. Şaşırtıcı bir şekilde hayat devam ediyor.

Kate, kemoterapi için hastaneye yatmasından tam bir hafta sonra taburcu oluyor. Göğsünde hala takılı duran kateter bluzunun yakasından sarkıyor. Hemşireler benimle konuşarak moral veriyor ve elime uzun bir talimat listesi tutuşturuyorlar: hangi durumlarda acil aranmalı, hangilerinde aranmamalı, bir sonraki kemoterapi için ne zaman gelmeliyiz, Kate’in bağışıklık sisteminin zayıfladığı bu dönem boyunca nelere dikkat etmeliyiz.

Ertesi sabah saat altıda yatak odamızın kapısı açılıyor. Kate ayaklarının ucuna basarak yatağa doğru geliyor; gerçi Brian ve ben anında uyanıyoruz. “Ne oldu tatlım?” diye soruyor Brian.

Kate cevap vermiyor. Sadece elini başına götürüyor ve parmaklarıyla saçlarını kavrıyor. Öbek öbek dökülen saçları küçük bir kar fırtınası gibi halıya yağıyor.

“Ben doydum,” diyerek masadan kalkmak istiyor Kate birkaç gün sonra hep birlikte akşam yemeği yerken. Tabağı hala dolu; ne fasulyesine ne de köftesine dokunmuş. Oyun oynamak için hoplaya zıplaya oturma odasına koşuyor.

“Ben de.” Jesse sandalyesini geriye itiyor. “Kalkabilir miyim?”

Brian onun ağzına bir çatal daha tıkıştırıyor. “Tabaktaki bütün sebzeler bitmeden olmaz.”

“Fasulyeden nefret ediyorum.”

“Onlar da sana bayılmıyorlar.”

Jesse, Kate’in tabağına bakıyor. “Kate de bitirmedi. Haksızlık bu.” Brian çatalını tabağının kenarına bırakıyor. “Haksızlık mı?” diye soruyor, sesi son derece alçak. “Haksızlık yapılmasın mı istiyorsun? Peki, dediğin gibi olsun Jess. Bir dahaki sefere Kate’e kemik iliği aspirasyonu yapıldığında sana da yapsınlar. Göğsündeki kateteri temizlediğimizde sana da en az o kadar acı veren bir şey yapalım. Bir dahaki sefere kemo aldığında, sen de -”

“Brian!” diyerek araya giriyorum.

Konuşmaya başladığı kadar keskin biçimde susuyor ve titreyen elini yüzüne dayıyor. Sonra bakışları kollarıma sığınmış Jesse’yi buluyor. “Ben... özür dilerim Jess. Yani...” Ancak mutfaktan çıkıp giderken söylemek üzere olduğu şey her neyse, sonunu getiremiyor.

Uzun bir süre sessizce oturuyoruz. Sonra Jesse bana dönüyor. “Babam da mı hasta oldu?”

Cevap vermeden evvel bayağı düşünüyorum. “Hepimiz iyi olacağız,” diyorum.

Eve döndüğümüzün birinci haftasında gecenin bir vakti bir şangırtıyla uyanıyoruz. Brian’la ikimiz can havliyle Kate’in odasına koşuyoruz. Kate yatağında o kadar şiddetli titriyor ki komodinin üstünde duran gece lambasını devirmiş. “Yanıyor,” diyorum Brian’a elimi alnına koymamla beraber.

Kate herhangi bir garip belirti gösterirse doktoru arayıp aramamaya neye göre karar vereceğimi merak edip duruyordum. Şu anda ona bakıyorum ve nasıl olup da Hasta bir çocuğun neye benzediğini görür görmez anlayıp anlayamayacağımı düşünecek kadar aptal olabildiğime inanamıyorum. “Acile gidiyoruz,” diyorum; oysa Brian çoktan Kate’i battaniyesine sarmış onu karyolasından kaldırmakla meşgul. Telaşla onu arabaya yerleştirip motoru çalıştırıyor ve o anda Jesse’yi evde tek başına bırakamayacağımızı hatırlıyoruz.

“Sen Kate’le git,” diye cevap veriyor zihnimi okuyan Brian. “Ben burada kalırım.” Ama gözlerini bir türlü Kate’ten ayıramıyor.

Birkaç dakika sonra hastaneye doğru tam gaz yol alıyoruz; Jesse arka koltukta kardeşinin yanında, güneş daha kalkmadan bizim neden kalktığımızı sorup duruyor.

Acilde Jesse paltolarımızın üstünde uyuyor. Brian’la ikimiz bir çiçek tarlasının üstüne üşüşüp alabildikleri kadarını toplamaya çalışan arılar misali Kate’in alevler içindeki vücudunun başına toplanmış doktorları izliyoruz. Enfeksiyonun yerini tespit etmek ve yayılıp menenjite sebep olmasını engellemek için Kate’e kafatası kültürü yapılıyor ve omuriliğinden sıvı almıyor. Enfeksiyonun akciğerlerden

kaynaklanması ihtimaline karşı bir radyolog odaya seyyar bir röntgen cihazı getiriyor ve Kate'in göğüs filmini çekiyor.

Sonra filmi kapının hemen dışında bulunan ışıklı panoya takıyor. Kate'in kaburgaları birer kibrit kadar ince görünüyor ve filmin ortasına yakın bir yerde büyük, gri bir leke var. Dizlerimin bağı., çözülüyor ve Brian'ın koluna tutunmak zorunda kalıyorum. "Bu bir tümör. Kanser yayılmış!"

Doktor, elini sakince omzuma koyuyor. "Mrs, Fitzgerald," diyor, "o gördüğünüz Kate'in kalbi."

Pansitopeni, Kate'in bedeninde onu enfeksiyona karşı koruyan hiçbir şeyin olmadığı anlamına gelen rahatlatıcı bir kelime. Dr. Chance'in dediğine göre, bu, kemoterapinin işe yaradığı, Kate'in vücudundaki beyaz kan hücrelerinin büyük bir kısmının kökünün kazındığı anlamına geliyor. Ayrıca kemoterapi sonrası görülen bir enfeksiyon olan nadir sepsis'in artık bir olasılık değil, kaçınılmaz bir gerçek olduğu anlamına da geliyor.

Ateşini düşürmek için ona Tylenol verdiler. Uygun antibiyotiklerin belirlenebilmesi için kan, idrar ve solunum sıvısı kültürleri yapıldı. Onu neredeyse yataktan düşürecek kadar şiddetli olan titremelerinin durması altı saati aldı.

Birkaç hafta önce Kate'i neşelendirmek için saçlarını ören hemşire, şimdi ateşini ölçüyor ve ardından bana dönüyor. "Sara," diyor yumuşak bir sesle, "artık rahat bir nefes alabilirsin."

Kate'in yüzü Brian'in teleskopuyla gözlemeyi sevdiği o uzaktaki aylar kadar küçük ve beyaz - durgun, soğuk, cansız. Adeta bir cesede benziyor... ve daha da kötüsü, onu böyle görmek, acı çekmesini izlemekten daha rahatlatıcı.

“Hey.” Brian eliyle başımı okşuyor. Diğer koluyla Jesse’yi kucaklamış. Neredeyse öğlen olacak, ama biz hala pijamalarımızlayız; üstümüzü değiştirmek aklımıza bile gelmedi. “Jesse’yi kantine götürüyorum, yiyecek bir şeyler alacağız. Sen bir şey istiyor musun?”

Kafamı hayır anlamında sallıyorum. Sandalyemi Kate’in yatağına yaklaştırıp bacaklarını örten battaniyeyi düzeltiyorum. Elimi eline değdirerek ateşine bakıyorum.

Gözleri aralanıyor. Bir an için nerede olduğunu anlamaya çalışıyor. “Kate,” diye fısıldıyorum. “Ben yanındayım tatlım.” Başını döndürüp bana baktığında avucunun içini dudaklarıma doğru götürüp ortasına bir öpücük konduruyorum. “Sen çok cesur bir kızsın,” diyorum ve sonra ona gülümsüyorum. “Büyüyünce, tıpkı senin gibi olmak istiyorum.”

Kate beni şaşırtarak başını kararlı bir biçimde iki yana sallıyor. Sesi çok zayıf çıkıyor. “Olmaz anne. O zaman sen de hasta olursun.”

İlk gördüğüm rüyada serum Kate.’in göğsündeki katetere çok hızlı bir şekilde akıyor. Tuzlu su onu içten içe tıpkı bir balon gibi şişiriyor. Serumun hortumunu kateterden sökmeye çalışıyorum, ama çok sıkı bağlanmış. Ben ona bakarken Kate’in yüzü belirsizleşmeye, silinmeye başlıyor ve en sonunda tanınamayan beyaz bir yuvarlağa dönüşüyor.

İkinci rüyada kadın doğum servisindeyim, doğum yapıyorum. Bedenim aşağı doğru çekiliyor, kalbimin atışlarını karnımda, hissediyorum. Büyük bir baskı oluyor ve sonra göz açıp kapayıncaya dek bebek geliyor. “Bir kız,” diyerek gülüyor hemşire ve bebeği bana veriyor.

Yüzünü örten pembe ^battaniyeyi çektiğim an öylece kalakalıyorum. “Bu Kate değil,” diyorum.

“Tabii ki değil,” diye beni onaylıyor hemşire. “Ama yine de senin bebeğin.”

Gökten inen melek, Armani giyiyor ve hastane odasına girdiği sırada elindeki cep telefonuna bağırıyor. “Mutlaka sat,” diye emrediyor ablam. “Fanueil Hall’a tezgah kurup hisseleri limon satar gibi tek tek satsan bile umurumda değil Peter. Sat dedim, işte o kadar.” Telefonu kapatıyor ve kollarını açıp bana doğru geliyor. Göz yaşlarıma hakim olamıyorum. “Bana gelmememi söylediğinde seni dinleyeceğimi mi sandın?” diyerek beni teskin ediyor.

“Ama -”

“Faks ve telefon diye bir şey var. İşlerimi sizin evden de yürütebilirim. Jesse’ye bakacak başka kimse var mı?”

Brian’la ikimiz birbirimize bakıyoruz; bu kadarını beklemiyorduk. Suzanne’in sözlerine karşılık Brian ayağa kalkıyor ve ona çekinerek sarılıyor. Jesse ipini koparmış bir şekilde teyzesine koşuyor. “Bu çocuğu nerede buldunuz Sara? Jesse bu kadar büyümüş olamaz...” Kendini Jesse’nin ellerinden kurtarıyor ve Kate’in uyumakta olduğu yatağa doğru eğiliyor. “Eminim beni hatırlamıyorsundur,” diyor Zanne gözleri sevgiyle parlayarak. “Ama ben seni unutmadım.”

Bu bana çok kolây geliyor - ipleri Suzanne’in eline vermek. Zanne, Jesse’yle S.O.S. oynayarak onu oyalıyor ve yemek siparişini getirmeyen bir Çin lokantasına telefonda haddini bildiriyor. Kate’in yanma oturup kendimi ablamın iş bilirliğine bırakıyorum. Benim halledemediğim şeyleri halledebileceğine kendimi inandırıyorum.

Akşam Zanne Jesse'yi eve götürdükten sonra Brian ve ben karanlıkta Kate'i bir parantez misali sarıyoruz. "Brian," diye fısıldıyorum, "düşünüyordum da."

Sandalyesinde doğruluyor. "Ne düşünüyordun?"

Gözlerini görebilmek için öne doğru eğiliyorum. "Bir bebek yapmayı."

Brian'm kaşları çatılıyor. "Tanrı aşkına Sara." Ayağa kalkıyor, bana sırtını dönüyor. "Tanrım."

Tekrar bana döndüğünde bütün yüz hatları acıyla gerilmiş vaziyette. "Kate ölürse onun yerine yedek bir çocuk koyamayız."

Kate, yattığı yerde kıpırdanıp çarşafı topluyor. Kendimi zorlayarak onu dört yaşında ilk Cadılar Bayramı kostümüyle hayal ediyorum; on iki yaşında ilk defa ruj sürmeyi deniyor; yirmi yaşında yurt odasında dans ediyor. "Biliyorum. O yüzden ölmemesi için elimizden geleni yapmalıyız."

ÇARŞAMBA

Küllerin sırrını okurum size, eğer isterseniz. Bakarım ateşe ve görürüm gri gölgelerin arasında Kırmızı ve siyah dillerin ve kamçıların ışığında, Tanıklık ederim ateşin doğumuna Ve ilerlemesine, karşısına çıkana dek bir deniz

- CARL SANDBURG, “Fire Pages”

Campbell

Bana sorarsanız, hepimiz ebeveynlerimize borçluyuz - ama önemli olan soru, ne kadar borçlu olduğumuz? Annem makineli tüfek gibi babamın son gönül ilişkisini anlatırken aklımdan bu düşünce geçiyor. Bir kez daha keşke kardeşim olsaydı diyorum - böylece sabahın köründe gelen bu telefonların sayısı haftada bir ya da iki olurdu; yedi değil.

"Anne," diye araya giriyorum. "Kızın yaşının on altı olduğunu sanmam."

"Sen babanı yeterince tanımıyorsun Campbell."

Olabilir, ama bir yandan da onun bir federal yargıç olduğunu biliyorum. Liseli kızların peşinde dolanabilir, ama asla yasadışı bir şey yapmaz. "Anne, mahkemeye geç kalıyorum. Seni sonra ararım," diyorum ve ona itiraz etme şansı tanımadan telefonu kapatıyorum.

Aslında mahkemeye filan gittiğim yok. Derin bir nefes alıp başımı iki yana sallıyor ve köpeğim Yargıç'ın beni izlediğini fark ediyorum. "Köpeklerin neden insanlardan daha akıllı olduğunun 106 numaralı ispatı," diyorum. "Doğduktan sonra annelerinizle ilişkiyi kesiyorsunuz."

Kravatımı bağlarken mutfağa geçiyorum. Oturduğum daire bir sanat eseri. Şık ve minimalist, ancak paranın satın alabileceğinin en iyisiyle donatılmış - türünün tek örneği olan siyah bir deri kanepe; duvarda bir flat tv; Hemingway ve Hawthome gibi yazarların imzalı ilk baskılarının durduğu kilitli bir cam dolap. Kahve makinem İtalyan malı; buzdolabım neredeyse bir otomobil büyüklüğünde. Dolabı açtığımda ise karşıma tek bir soğan, bir şişe ketçap ve üç makara siyah-beyaz film çıkıyor.

Bu hiç de şaşırtıcı değil, çünkü evde nadiren yemek yiyorum. Yargıç, restoran yemeklerine o kadar alışmış durumda ki köpek mamasını görse tanımaz. “Nereye gidelim dostum?" diye soruyorum. "Rosie's iyi gibi, ne dersin?"

Hizmet köpeği takımını giydirirken bana havlıyor. Yargıç ve ben yedi yıldır birlikteyiz. Onu polis köpeği yetiştiren birisinden aldım, ama benim için özel olarak eğitildi. Adına gelecek olursak; hangi avukat ara sıra bir Yargıcı kafeslemek istemez ki?

Rosie's, Starbucks'm hep benzemek istediği yerdir:’ Çeşit çeşit insanın olduğu eğlenceli bir mekandır, günün her saatinde kafeini damardan alırken bir yandan da özgün dilinde Rus edebiyatı okuyan veya diz üstü bilgisayarında şirket bütçesini hesaplayan ya da senaryo yazan müdavimlerle doludur. Yargıç ve ben genellikle buraya yürüyerek gider ve her zamanki arka masamıza otururuz. Duble espresso ve iki çikolatalı kruvasan söyleyip yirmi yaşındaki garson kız Ophelia'ya arsızca asılırız. Ama bugün içeri girdiğimizde Ophelia ortalıklarda görünmüyor ve bizim masamıza da bir kadın oturmuş, pusetindeki bebeğine poğaça yediriyor. Bu durum karşısında o kadar afallayıp kalıyorum ki Yargıç beni boş olan tek yere, tezgahm kenarında caddeye bakan bir sandalyeye sürüklemek zorunda kalıyor.

Saat sabahın yedi buçuğu ve bugün şimdiden bir fiyasko.

Kaşlarındaki metal halkalarla tam bir duş perdesini andıran, eroinman kılıklı, sıpsıska bir genç elinde bir bloknotla yanıma geliyor. Ayaklarımın dibinde duran Yargıç'ı görüyor. "Kusura bakma dostum. Köpekler giremez."

"Bu bir hizmet köpeği," diye açıklıyorum. "Ophelia nerede?"

"Gitti. Dün gece sevgilisiyle kaçtı."

Kaçtı mı? İnsanlar hala böyle şeyler yapıyorlar mı? "Kimle kaç- 11?" diye soruyorum hiç beni ilgilendirmemesine rağmen.

"Köpek bokundan dünya liderlerinin heykellerini yapan sanatlının tekiyle. Protesto oluyormuş o yaptıkları."

Zavallı Ophelia için anlık bir üzüntü duyuyorum. Bana sorarsanız, aşk en fazla bir gökkuşağı kadar kalıcıdır - gözünüzün önündeyken güzeldir ve bir kez kırpınca gözünüzü bir bakarsınız yok olmuş.

Garson, arka cebine elini atıyor ve bana plastik bir kart veriyor. "İşte Braille mönüsü."

"Duble espresso ve iki kruvasan istiyorum, ayrıca kör değilim."

"O kuçu ne işe yarıyor öyleyse?"

"Bende SARS var," diyorum. "Hastalık bulaştırdığım insanların çetelesini tutuyor."

Garson şaka yapıp yapmadığımdan emin olamıyor. Kararsız bir şekilde kahvemi getirmek üzere uzaklaşıyor.

Her zamanki masamın aksine bu defa oturduğum yer caddeye bakıyor. Yaşlı bir kadının bir taksi tarafından ezilmekten kıl payı kurtulmasını izliyorum; oğlanın teki kafasının üç katı büyüklüğünde bir müzik setini omzuna atmış dans ederek yürüyor. Okul üniformalı ikizler bir gençlik dergisini inceleyip kıkırdıyorlar. Gür siyah saçları kafasından fışkırmış gibi görünen bir kadın, eteğine kahve döküyor, karton bardak kaldırıma düşüyor.

O anda benim için her şey duruyor. Başını kaldırmasını bekliyorum - acaba bu zannettiğim kişi olabilir mi diye - ama

bana arkasını dönüyor ve bir peçeteyle üstünü siliyor. Aramızdan geçen bir otobüs dünyayı ikiye bölüyor ve cep telefonum çalmaya başlıyor.

Arayan numaraya bakıyorum: hiç şaşırmadım. Annemle konuşma zahmetine girmeden telefonu kapatıyorum. Tekrar pencerenin dışındaki kadına bakıyorum, ama otobüsün yanı sıra o da gitmiş.

Ofisin kapısından girer girmez Kerri'ye talimatlar yağdırmaya başlıyorum. "Osterlitz'i ara ve VVeiland davasında tanıklık edip edemeyeceğini sor; son beş yıl içinde New England Power elektrik şirketinden şikayetçi olanların bir listesini çıkar; Melbourne'un ifadesinin bir kopyasını istiyorum; bir de adliyeden Jerry'yi ara ve ufaklık Fitzgerald'm duruşmasında yargıç kim olacakmış öğren."

O sıra telefon çalmaya başlıyor ve Kerri bakışlarını bana çeviriyor. "Hazır sözü açılmışken." Başıyla içerideki odamın kapısını gösteriyor. Anna Fitzgerald, elinde bir deterjan kutusu ve güderi bir temizlik beziyle kapımın tokmağını parlatıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Bana söylediğiniz şeyi." Bakışlarını köpeğe çeviriyor. "N'aber Yargıç?"

"İkinci hatta telefonun var," diyerek araya giriyor Kerri. Ona sert sert bakıyorum - ne demeye bu çocuğun buraya girmesine izin verdiğini anlayamıyorum - sonra da ofisime girmeye çalışıyorum, ama Anna tokmağın üstüne ne sıktıysa, elim kayıp duruyor. Biraz çabalıyorum, sonunda Anna elindeki bezle tokmağı tutup benim için kapıyı açıyor.

Yargıç, odanın ortasında bir iki tur atıp en uygun gördüğü noktaya uzanıyor. Telefonumdaki yanıp sönen düğmeye basıyorum. "Campbell Alexander."

"Mr. Alexander, ben Sara Fitzgerald. Anna Fitzgerald'm anne- siyim." Bir an durup bu bilgiyi sindiriyorum. İki metre ötemde kapı tokmağını parlatan kızma bakıyorum.

"Mrs. Fitzgerald," diye cevap veriyorum ve tam bekleneceği gibi, Anna yaptığı işe ara veriyor.

"Sizi aramamın sebebi... yani, tahmin edersiniz ki, ortada bir yanlış anlama var/'

"Dilekçeye bir cevap yazdınız mı?"

"Buna gerek kalmayacak. Dün gece Anna'yla konuştum ve davayı geri çekeceğini söyledi. Kate'e yardım edebilmek için elinden geleni yapmak istiyor."

"Öyle mi?" Sesim ifadesizleşiyor. "Maalesef, müvekkilim davasını geri çekmek istiyorsa, bunu doğrudan onun ağzından duymam gerekir." Bir kaşımı kaldırıyor ve Anna'yı bana bakarken yakalıyorum. "Nerede olduğunu biliyor musunuz acaba?"

"Koşuya çıktı," diyor Sara Fitzgerald. "Ama bu öğleden sonra adliyeye geleceğiz. Yargıçla konuşacak ve bu meseleyi düzelteceğiz."

"Öyleyse orada görüşmek üzere." Telefonu kapatıyor ve kollarımı kavuşturuyorum. "Bana anlatmak istediğin bir şey olabilir mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Yok aslında."

"Annen pek öyle düşünmüyor gibi. Ayrıca senin koşuda olduğunu zannediyor."

Anna, ofisin giriş bölümüne, Kerri'nin -doğal olarak- ip üstünde gezinen bir kedi gibi dikkat kesilerek bizi dinlediği masaya doğru bakıyor. Kapıyı kapatıyor ve masama doğru yürüyor. "Ona buraya geldiğimi söyleyemedim, özellikle de dün gece olanlardan sonra."

"Dün gece ne oldu?" Anna cevap vermeyince, sabrım taşıyor. "Dinle bak. Dava açmaktan vazgeçeceksen... zamanımı harcıyorsan... bunu sonra değil de, hemen şimdi söyleme dürüstlüğünü göstermeni isterim. Çünkü ben bir aile terapisti ya da senin en iyi arkadaşın filan değilim; ben senin avukatınım. Avukatın olabilmem için de ortada gerçek bir dava olması gerek. Bu yüzden sana bir kez daha soruyorum: Davayla ilgili fikrini değiştirdin mi?"

Bu çıkışımın dava girişimine bir nokta koymasını, Anna'yı bir kararsızlık çukuruna itmesini bekliyorum. Ancak beklediğimin aksine, kararlı bir şekilde bana bakıyor. "Hala beni temsil etmeyi istiyor musunuz?" diye soruyor.

Mantığımı dinlemeyip evet diyorum.

"Öyleyse cevabım hayır/' diyor, "fikrimi değiştirmedim."

Babamla ilk kez bir yat kulübü yarışı için denize açıldığımda on dört yaşındaydım ve babam buna kesinlikle karşı çıkmıştı. Yeterince büyük değildim; yeterince olgunlaşmamıştım; hava çok değişken görünüyordu. Aslında tam olarak söylemek istediği, benim ona tayfalık yapmamın, kupayı kazanma değil kaybetme ihtimalini artıracağıydı. Babamın düşüncesine göre, mükemmel olmadığınız sürece bir hiçtiniz.

Teknesi, Marblehead'de klavyeci J. Geils'ten satın aldığı USA-1 sınıfı, maun ve tik ağacından bir şaheserdi. Başka bir ifadeyle: ışıltılı beyaz yelkenlere ve bal rengi bir gövdeye

bürünmüş bir hayal, bir statü sembolü ve bir deniz yolculuğu ayiniydi.

Kusursuz bir start aldık, tabancanın patlamasıyla birlikte pupa yelken çıktık. Babamın bana ihtiyaç duyduğu noktalara bir adım önden varabilmek için canımı dişime takıyordum - o daha emir vermeden dümeni kırıyor, flok yelkenini açıyor, kollarım kopma noktasına gelene dek orsa çekiyordum. Belki yine de işler mutlu sonla bitebilirdi, ama sonra kuzeyden bir fırtına patlak verdi ve beraberinde bardaktan boşanırcasına bir yağmurla boyu üç metreyi bulan dalgalar getirdi. Her dalgayla birlikte tekne bir yükseliyor, bir dibe iniyordu.

Üstünde sarı yağmurluğuyla koşuşturan babamı izliyordum. Yağmuru fark etmemiş görünüyordu; benim aksime o, bir deliğe girip ellerini alt üst olmuş midesine bastırarak ölmek istemiyordu. "Campbell," diye kükredi, "volta et."

Ancak rüzgara doğru dönmek, gökyüzünden denizin dibine bir iniş daha demekti. "Campbell," diye tekrarladı babam, "şimdi.”

Önümüzde büyük bir boşluk açıldı; tekne bu çukura öyle dik bir açıyla daldı ki olduğum yerde duramadım. Babam, yanımdan fırlayıp dümene yapıştı. Kutlu bir an boyunca yelkenler duruldu. Sonra seren öbür yöne doğru hızla döndü ve teknenin burnu tam aksi yöne çevrildi.

"Bana koordinat lazım/' diye emretti babam.

Yön tayin etmek, aşağıya kamaraya inmek ve bir sonraki şamandıraya varmak için hangi yöne gitmemiz gerektiğini hesaplamak anlamına geliyordu. Ancak aşağıda, temiz havadan uzakta olmak işleri sadece kötüleştirmeye yaradı. Tam önüme haritayı açtığım an ortasına kustum.

Babam doğal olarak bana bakmaya geldi, çünkü istediği cevabı ona getirmemiştim. Başını içeri uzattı ve beni kendi kusmuğumdan bir gölün ortasında oturmuş vaziyette buldu. "Hay ben senin," diye homurdandı ve yukarı çıktı.

Arkasından gidebilmem için bütün gücümü toplamam gerekti. Babam dümene asılmış, ben orada değilmişim gibi davranıyordu. Kavanço ederken haber bile vermiyordu. Yelken, teknenin bir tarafından diğerine hızla dönüyor, gökyüzünü ikiye bölüyordu. Birden seren hızla dönüverdi ve başımın arkasına çarpıp beni boylu boyunca yere serdi.

Kendime geldiğimde babam başka bir teknenin rüzgarını çalmakla meşguldü, finişe birkaç metre ya var ya yoktu. Yağmur çiselemeye dönüşmüştü ve babam teknemizi en yakın rakibimizle rüzgarın arasına sokunca diğer tekne geride kaldı. Birkaç saniye farkla kazandık.

Bana yaptığım pisliği temizleyip daha sonra taksiyle gelmemi söyleyen babam, zaferini kutlamak için küçük bir kayıkla yat kulübüne geçti. Bir saat sonra nihayet işimi bitirip gelebildim. Bu arada babam kazandığı kristal kupadan içtiği Scotch'la iyice kafayı bulmuştu. "Senin tayfa da geldi Cam," diye seslendi bir arkadaşı. Babam zafer kupasını selamlama mahiyetinde kaldırdı, başına dikti ve sonra öyle sert bir şekilde bara indirdi ki kupanın sapı tuz buz oldu.

"Oldu mu?" dedi başka bir denizci. "Ne ayıp."

Babam gözlerini benden bir an olsun ayırmıyordu. "Bence de öyle," dedi.

Rhode Island'da neredeyse her üç arabadan birinin arka tamponunda eyalette işlenen büyük suçlarm kurbanlarını anan kırmızı beyaz çıkartmalar vardır: Arkadaşım Katie DeCubellis, Sarhoş Bir Sürücü Tarafından Öldürüldü.

Arkadaşım John Sisson, Sarhoş Bir Sürücü Tarafından Öldürüldü. Bu çıkartmalar okul etkinliklerinde, kermeslerde veya kuaförlerde satılır ve ölen çocuğu tanıyıp tanımamanız önemli değildir; bir dayanışma örneği sergilemek için ve bu trajedinin sizin başınıza gelmemiş olmasından ötürü duyduğunuz gizli bir sevinçten dolayı onları aracınıza yapıştırırsınız.

Geçen yıl, üzerinde yeni bir kurbanın ismi olan kırmızı beyaz çıkartmalar çıktı: Dena DeSalvo. Diğer kurbanların aksine, bu kişiyi uzaktan tanıyordum. Bir yargıcın on iki yaşındaki kızıydı; anlatılanlara göre cenazeden kısa bir süre sonra bir gözaltı duruşması esnasında adam sinir krizi geçirmiş ve acısını üstünden atabilmek için üç ay izin almış. Tesadüfe bakın, Anna Fitzgerald'm davasına da bu yargıç bakacakmış.

Aile Mahkemesi'nin bulunduğu Garrahy Kompleksi'ne giderken böylesi bir duygusal yük taşıyan bir adamın müvekkilim lehine çıkacak bir kararın genç bir kızın ölümünü hızlandıracağı bir davayı yönetip yönetemeyeceğini merak ediyorum.

Girişte yeni bir görevli duruyor, ağaç kadar kalın bir ensesi ve muhtemelen en fazla o kadar beyni olan bir adam. "Affedersiniz/' diyor beni görünce. "Evcil hayvanlar giremez."

"Bu bir hizmet köpeği."

Kafası karışan görevli öne doğru eğiliyor ve gözlerimin içine bakıyor. Ben de ona aynısını yapıyorum. "Ben miyobum. Köpek, trafik levhalarını okumamda bana yardımcı oluyor." Adamın yanından geçerek koridordan duruşma salonuna doğru yürümeye başlıyoruz. içeride katip, Anna

Fitzgerald'm annesinin hışmına uğramış vaziyette. Yani öyle tahmin ediyorum, çünkü kadın hemen yanında duran kızma hiçbir şekilde benzemiyor. "Adım gibi eminim bu davada yargıç anlayış gösterecektir.' diye iddia ediyor Sara Fitzgerald. Kocası onlardan ayrı, birkaç metre arkalarında duruyor.

Anna beni fark ettiğinde yüzünde belirgin bir rahatlama okunuyor. Mahkeme katibine dönüyorum. "Ben Campbell Alexander," diyorum. "Bir sorun mu var?"

"Mrs. Fitzgerald'a mahkeme salonuna yalnızca avukatların girebileceğini açıklama çalışıyorum."

"Ben burada Anna'yı temsilen bulunuyorum," diyorum.

Katip, Sara'ya dönüyor. "Sizin tarafınızı kim temsil ediyor?"

Anna'nın annesi bir an için duralıyor, kocasına dönüyor. "Bu, bisiklete binmek gibi bir şey," diyor alçak bir sesle.

Kocası başını sallıyor. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Bunu yapmak istemiyorum. Bunu yapmak zorundayım."

Kelimeler bir çarkın dişlilerinin birbirine geçmesi gibi kafamda yerine oturuyor. "Bir saniye," diyorum. "Siz avukat mısınız?"

Sara bana dönüyor. "Şey, evet."

Sorgulayan gözlerle Anna'ya bakıyorum. "Sen bunu bana söylemeyi gereksiz mi buldun?"

"Hiç sormadın ki," diye fısıldıyor.

Katip her birimize bir Giriş Formu veriyor ve şerifi çağırıyor.

"Vern," diyerek gülümsüyor Sara. "Seni tekrar görmek ne güzel."

Tanrım, her seferinde daha çok dibe gidiyoruz.

"Merhaba!" Şerif onu yanağından öpüyor ve kocasıyla el sıkışıyor. "Brian."

Kadın sadece avukat çıkmakla kalmıyor, -bir de tüm kamu görevlilerini avucuna almış olduğu görülüyor. "Hemşeriler Günü toplantınız bitti mi?" diye soruyorum ve bunun üzerine Sara Fitzgerald'ın gözleri şerifinkilere dönüyor: Adam salağın teki, ama ne yaparsın? "Burada bekle," diyorum Anna'ya ve annesinin peşinden duruşma salonuna gidiyorum.

Yargıç DeSalvo, tek kaşlı denebilecek kadar gür kaşları olan, sütlü kahve düşkünü, kısa boylu bir adam. "Günaydın," diyor ve bize yerlerimize geçmemizi işaret ediyor. "Bu köpek niye burada?"

"O bir hizmet köpeği Efendim." O başka bir söze varamadan ben Rhode Island'daki her duruşmanın öncüsü diyebileceğimiz her zamanki sohbete dalıyorum. Biz küçük bir eyaletiz ve hukuk camiası ise daha da küçük. Stajyer avukatınızın duruşmanıza bakan yargıcın yeğeni veya baldızı çıkması normal bir durum olmaktan öte, fazlasıyla olası. Yargıçla sohbet ederken hangimizin bu oyunun bir parçası olduğunu ve hangimizin olmadığını anlaması gereken Sara'ya omzumun üstünden bir bakış atıyorum. Bir zamanlar avukatlık yapmış olabilir, ama benim yaptığım son on yılda değil.

Sara gergin, bluzunun ucunu kıvırıp duruyor. Yargıç DeSalvo onu fark ediyor. "Avukatlığa döndüğünüzü bilmiyordum."

"Aslında bunu düşünmüyordum Efendim, ama davacı benim kızım."

Bunu duyan yargıç bana dönüyor. "Bu mevzunun aslı nedir?"'

"Mrs. Fitzgerald'm küçük kızı ebeveynlerinden tıbbi azat talep ediyor."

Sara başını hayır anlamında sallıyor. "Bu doğru değil Sayın Yargıç." Adını duyan köpeğim bir anda başını kaldırıp ona bakıyor. "Ben Anna'yla konuştum ve kendisi aslında bunu yapmak istemediğine beni temin etti. Kötü bir gün geçirmiş ve biraz ilgi çekmek istemiş. On üç yaşında bir kız nasıldır bilirsiniz, öyle değil mi?"

Bu sözler üzerine salona öyle bir sessizlik çöküyor ki kendi kalp atışlarımı bile duyabiliyorum. Yargıç DeSalvo, on üç yaşındaki bir kızın nasıl olduğunu bilemez. Onun kızı on iki yaşındayken öldü.

Sara kıpkırmızı oluyor. Bu eyaletin tümü gibi o da Dena DeSal- vo'nun başına gelenleri biliyor. En azından, bildiğim kadarıyla, onun da arabasının tamponunda o çıkartmalardan var. "Şey, çok affedersiniz. Öyle demek istemedim..."

Yargıç, bakışlarım ondan başka tarafa çeviriyor. "Mr. Alexan- der, müvekkilinizle en son ne zaman konuştunuz?"

"Dün sabah Sayın Yargıç. Annesi bunun bir yanlış anlama olduğunu söylemek için bana telefon ettiği sırada kendisi ofisim- deydi."

Tahmin edilebileceği üzere, bunu duyan Sara'nm ağzı bir karış açık kalıyor. "Olamaz. O sırada koşudaydı."

Ona bakıyorum. "Bundan emin misiniz?"

"Yani koşuda olması gerekiyordu..."

"Efendim," diyorum, "benim anlatmak istediğim ve Anna Fitzgerald'm dilekçesinin haklı olduğunu gösteren nokta tam olarak budur. Annesi daha sabahleyin kızının nerede olduğunu bilmiyor; Anna'yı ilgilendiren tıbbi kararlar da aynı gelişigüzellikle-"

"Tamam tamam, anladık." Yargıç Sara'ya dönüyor. "Kızınız size davadan vazgeçmek istediğini mi söyledi?"

"Evet."

Yargıç bana dönüyor. "Size de davaya devam etmek istediğini söyledi, öyle mi?"

"Doğrudur."

"O zaman en iyisi doğrudan Anna'yla konuşayım."

Yargıç ayağa kalkıp duruşma salonundan çıkınca biz de arkasından çıkıyoruz. Anna koridorda bir bankta babasıyla birlikte oturuyor. Ayakkabılarından bir tanesinin bağı çözülmüş. "Akimdan bir sayı tut," dediğini duyuyorum babasına ve sonra başını kaldırıp bize bakıyor..

"Anna," diye sesleniyorum ona Sara Fitzgerald'la aynı anda.

Yargıç DeSalvo'nun kendisiyle birkaç dakika özel olarak konuşmak istediğini Anna'ya açıklamak benim sorumluluğum. Ona akıl vermem gerek. Böylece doğru sözleri söyleyecek ve o istediğini alamadan yargıç davayı rafa

kaldırmayacak. O benim müvekkilim; kurallara göre benim danışmanlığımda ilerlemesi gerekiyor.

Ama kendisine seslendiğimde, o, annesine doğru yönelmeyi tercih ediyor.

Anna

Benim cenazeme kimselerin geleceğini sanmam. Annem babam, herhalde, Zanne Teyzem ve belki bir de sosyal çalışmalar öğretmeni Mr. Ollincott. Büyükannemin cenazesi için gittiğimiz mezarlığın aynısını kafamda canlandırıyorum; ama o mezarlık Chicago'da olduğundan yaptığım çok anlamsız geliyor. Mezarlıkta etrafı bir çuha gibi çevrele yen tepeler, tanrıların ve meleklerin heykelleri ve bir zamanlar ben olan bedeni yutmak için bekleyen o kocaman, kahverengi çukur olacak.

Annemi siyah peçeli Jackie O şapkasıyla hayal ediyorum, ağlıyor. Babam ona tutunuyor. Kate ve Jesse, tabutun parlak kaplamasına bakıyor ve bana yaptıkları kötülükler nedeniyle kendilerini affetmesi için içlerinden Tanrı'ya yalvarıyorlar. Belki hokey takımımdan birkaç eleman da gelir, bana zambak ve biraz huzur getirirler. "Al bakalım Anna," derler ve ağlamak isterler, ama ağlayamazlar.

Gazetenin yirmi dördüncü sayfasında bir vefat ilanı çıkar ve kim bilir belki Kyle McFee de bunu görür ve cenazeye katılır; o güzei yüzü asla birlikte olmadığı kız arkadaşa dair acabalarıyla kasılmış olur. Sanırım bir sürü çiçek, ıtrışahi, aslanağzı ve mavi ortancalar olacaktır. Umarım birisi "Amazing Grace" şarkısını söyler, ama yalnızca herkesin bildiği ilk kıtayı değil, tümünü. Sonra da yapraklar döküldüğünde ve kar yağdığında umarım ara sıra herkesin aklına gelirim.

Kate'in cenazesine ise herkes gelecektir. Artık arkadaş olduğumuz hastanedeki hemşireler, hala kendi şanslı

yıldızlarını sayan diğer kanser hastaları ve onun tedavileri için para toplayan mahalle sakinleri.

Acılı insanlar mezarlıktan taşacağı için kapılardan çevrileceklerdir. O kadar çok görkemli cenaze sepeti olacaktır ki bazılarını hayır kurumla- rına bağışlamak zorunda kalacaklar. Gazeteler onun kısa ve trajik hayatını anlatacaklar.

Bu sözümü bir kenara yazın, haberi baş sayfadan vereceklerdir.

Yargıç DeSalvo'nun ayağında sandaletler var, tıpkı futbolcuların kramponlarını çıkardıklarında giydikleri türden. Neden bilmiyorum, ama bu beni biraz rahatlatıyor. Yani burada, adliye sarayında olmak zaten yeterince kötü; bir de üstüne yargıcın hususi odasına çağrılmışken ortama uymayan tek kişinin ben olmadığımı bilmek güzel bir duygu.

Küçük bir buzdolabından bir kutu alıyor ve bana ne içmek istediğimi soruyor. "Kola olsun," diyorum.

Kola kutusunu açıyor. "Bir bebek dişini bir bardak kolanın içine koyacak olursan birkaç hafta içinde dişin tamamen yok olduğunu biliyor muydun? Karbonik asit yüzünden." Bana gülümsüyor. "Kardeşim, Warwick'te dişçilik yapıyor. Bütün anaokulu öğrencilerine bu numarayı çekiyor."

Koladan bir yudum alıyor ve vücudumun içinin eridiğini hayal ediyorum. Yargıç DeSalvo, masasına oturmayıp bir sandalye çekiyor ve hemen yanıma oturuyor. "Bir sorunumuz var Anna," diyor. "Annen bana senin bir şey yapmak istediğini söylüyor. Avukatın ise başka bir şey yapmak istediğini. Normal şartlar altında annenin seni iki gün önce tanıştığın bir adamdan daha iyi tanımasını beklerim. Ancak bu adamın hizmetine ihtiyaç duymasaydın onunla hiç

tanışmazdın. Bu yüzden de bu konuda ne düşündüğünü dinlemem gerektiği kanısındayım.”

“Size bir şey sorabilir miyim?”

“Tabii ki," diyor.

“İlla bir duruşma olması gerekiyor mu?”

“Yani... ebeveynlerin tıbbi azada razı olabilirler ve iş biter,” diyor.

Sanki bunun olması mümkün de.

“Diğer taraftan, resmi bir dilekçe yazıldığı zaman - yani senin yaptığın gibi - karşı tarafın mahkemeye gitmesi şart olur. Ebeveynlerin senin bu tür kararları tek başına almaya hazır olmadığına inanıyorlarsa, o zaman böyle düşünmelerinin nedenlerini bana sunmak ya da benim senin yararına olan çözümü kendi kendime bulmam riskini göze almak zorundalar.”

Başımı sallıyorum. Kendime her ne olursa olsun sağlam duracağımı söylemiştim. Eğer bir şekilde dağılırsam, o zaman bu yargıcın tek başıma herhangi bir karar alabileceğime inanmasının mümkünü olamaz. Kafamda bir sürü parlak niyet var, ama elindeki elma suyu kutusuyla yargıcın görünüşü aklımı karıştırıyor.

Bundan kısa bir süre önce, Kate’le böbreklerini kontrol ettirmek için hastaneye gittiğimizde, yeni başlayan bir hemşire ona bir kap vermiş ve idrar örneği istemişti. “Birazdan almaya geldiğimde hazır olsa iyi olur,” demişti. Böyle küstah emirlerden hiç hazzetmeyen Kate, hemşirenin haddinin bildirilmesi gerektiğine karar verdi. Beni meşrubat makinesinin başına, yargıcın şu anda içmekte olduğu içeceğin aynısından almaya gönderdi. Elma suyunu idrar örneği

konması gereken kaba doldurdu ve hemşire geri geldiğinde kabı kaldırıp ışığa tuttu. “Hmm,” dedi Kate. “Biraz bulanık görünüyor. Bir kez daha süzelim.” Sonra da kabı dudaklarına götürdü ve hepsini içti.

Hemşire bembeyaz kesildi ve odadan çıkıp gitti. Kate ve ben karnımıza ağrılar girene kadar güldük. O günün geri kalanında bir anda kopmamız için göz göze gelmemiz yetti.

Tıpkı bir diş gibi, şimdi geriye hiçbir şey kalmadı.

“Anna?” diye bana sesleniyor Yargıç DeSalvo ve sonra o aptal Mott’s kutusunu aramızdaki sehpaya bırakıyor ve ben gözyaşlarına boğuluyorum.

“Ben ablama böbreğimi veremem. Veremem işte.”

Hiçbir şey söylemeyen Yargıç DeSalvo, bana bir kutu kağıt mendil uzatıyor. İçinden birkaç yaprak alıp gözlerimi ve burnumu siliyorum. Bir süre için yargıç konuşmuyor, benim kendimi toparlamamı bekliyor. Başımı kaldırdığımda beni beklediğini fark ediyorum. “Anna, bu ülkedeki hiçbir hastane bunu istemeyen bir kişinin organını almaz.”

“Bunun için gerekli belgeleri kim imzalıyor sanıyorsunuz?” diye soruyorum. “Ameliyathaneye götürülen küçük kız değil - annesiyle babası.”

“Sen küçük bir kız değilsin; istemediğin şeyleri açıkça ifade edebilirsin,” diyor.

"Ya evet," diyorum bir kez daha gözyaşlarımı tutamayarak. “Birisi size onuncu defa îğne batırıyor diye şikayet ettiğinizde standart operasyon prosedürü deniyor. Etraftaki bütün yetişkinler yüzlerinde sahte gülümsemelerle birbirlerine bakıyor ve kimsenin kendi rızasıyla daha fazla iğne yemek istemeyeceğini söylüyorlar.” Mendile burnumu

süm- kürüyorum. “Böbrek - bugünlük sadece bu kadarı. Yarın başka bir şey çıkacak. Her zaman başka bir şey daha oluyor."

“Annen bana davadan vazgeçmek istediğini söyledi,” diyor. “Bana yalan mı söyledi yani?”

“Hayır.” Güç bela yutkunuyorum.

“Öyleyse... sen neden ona yalan söyledin?”

Buna verilebilecek bin tane cevap var; kolay olanı seçiyorum. “Çünkü onu seviyorum,” diyorum ve gözyaşlarım yeniden boşanıyor. “Özür dilerim, çok özür dilerim."

Bana dik dik bakıyor. “Bak sana ne diyeceğim Anna. Bana senin için en uygun olanın hangisi olduğunu söyleyebilmesi için avukatına yardımcı olarak birisini atayacağım. Ne dersin buna?”

Saçlarım dağılmış durumda; elimle kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Yüzüm o kadar kızarmış ki şişmiş gibi hissediyorum. “Olur,” diye cevap veriyorum.

“Tamam.” Bir düğmeye basıyor ve dışarıda bekleyen herkesin içeri gönderilmesini istiyor.

Odaya ilk olarak annem giriyor ve bana doğru ilerlemeye başladığı an Campbell ve köpeği yoluna çıkıyorlar. Kaşlarını kaldırıyor ve elini yumruk yaparak başparmağını bana doğru kaldırıyor, ama aslında bu bir soru. “Kesin bir karara varamadım,” diyor Yargıç DeSalvo, “o yüzden Anna’yla birlikte iki hafta geçirmesi için bir vasi tayin ediyorum. Vasi bana raporunu sunduktan sonra bir oturum daha yapacağız. 0 zaman bilmem gereken başka şeyler de varsa, yanınızda getirmeyi ihmal etmeyin.”

“İki hafta mı...” diyor annem. Aklından ne geçtiğini biliyorum. “Sayın Yargıç, tüm saygımla belirtirim ki iki hafta

çok uzun bir süre, özellikle de diğer kızımın durumunun ne kadar ağır olduğu düşünülürse.”

Annem, tanımadığım biri gibi görünüyor. Onun daha önce yeterince hızlı işlemediğini düşündüğü bir sağlık sistemiyle çarpışan bir kaplan olduğunu görmüştüm. Hepimize tutunacak bir dal uzatan dev bir kaya olduğunu görmüştüm. Kader kendisine bir yumruk daha indirmeden tam zamanında eğilen bir boksör olduğunu görmüştüm. Ama avukat olduğunu hiç görmemiştim.

Yargıç DeSalvo başını sallıyor. “Tamam. Ertesi hafta Pazartesi günü bir oturum yapalım öyleyse. Bu arada Kate’in durumuna ilişkin tıbbi evrakların tarafıma ulaştırılması

“Sayın Yargıç,” diye araya giriyor Campbell Alexander. “Sizin de gayet iyi bildiğiniz üzere, bu davanın içinde cereyan ettiği sıra dışı koşullar uyarınca müvekkilim karşı tarafın avukatıyla birlikte oturuyor. Bu, adaletin açık bir şekilde ihlali anlamına gelir."

Annem kendini güç tutuyor. "Çocuğumun benden alınmasını teklif edemezsiniz."

Alınmak mı? Nereye gideceğim yani?

“Karşı taraf avukatının ev ortamını kendi lehinde kullanmayacağından ve müvekkilime baskı yapmayacağından emin olamayız Sayın Yargıç.” Campbell, gözünü bile kırpmadan doğrudan yargıca bakıyor.

"Mr. Alexander, bu çocuğu evinden ayırmamın mümkünü yok," diyor Yargıç DeSalvo. “Ancak Mrs. Fitzgerald, kızınızla bu konuyu avukatı yanınızda olmadan konuşmanızı yasaklıyorum. Eğer buna razı olmazsanız veya ev içinde bu yasağı herhangi bir şekilde ihlal ettiğinizi

duyacak olursam, daha sert tedbirler almak zorunda kalabilirim."

“Anlaşıldı Sayın Yargıç,” diyor annem.

“Öyleyse,” Yargıç DeSalvo ayağa kalkıyor, "hepinizle önümüzdeki hafta görüşmek üzere.” Odasından çıkıp gidiyor, sandaletleri yer döşemesinde şıpıdık sesler çıkarıyor.

Yargıç gider gitmez anneme dönüyorum. Açıklayabilirim demek istiyorum, ama bir türlü sesim çıkmıyor. O an elime ıslak bir burnun değdiğini hissediyorum. Yargıç. Bu temas kalbimin, son hızla seyreden o lokomotifin, yavaşlamasını sağlıyor.

“Müvekkilimle konuşmam gerek,” diyor Campbell.

“Kendisi şu anda benim kızım oluyor,” diyor annem ve elimden tutarak beni sandalyemden çekip kaldırıyor.. Kapının eşiğinde dönüp arkama bakmayı başarıyorum. Campbell köpürüyor. Ona bu işin sonunun buraya varacağını söyleyebilirdim aslında. Kızım en büyük kozdur, her şeyi alır, oyun ne olursa olsun.

Üçüncü Dünya Savaşı anında başlıyor; sebep öldürülen bir arşidük ya da çılgın bir diktatör değil, kaçırılan bir sola dönüş. “Brten,” diyor annem boynunu uzatırken, “North Park Caddesi’ni geçtin."

Babam, içinde bulunduğu puslu alemden sıyrılıyor. “Geçmeden söyleyemedin mi?”

“Söyledim ya.”

Başkalarının tartışmasına burnumu sokmanın bedelini ya da faydasını tartmadan “Ben duymadım,” diyorum.

Annemin başı arkaya dönüveriyor. “Anna, şu anda fikrine ihtiyaç duyduğum ya da fikrini söylemesini istediğim son kişi sensin.”

“Ben sadece

Elini tıpkı bir ticari taksideki cam bölme misali kaldırıyor. Bana başını sallıyor.

Arka koltukta yan yatıyorum ve ayaklarımı toplayıp geriye dönüyorum ve böylelikle gördüğüm tek şey, karanlık oluyor.

“Brian,” diyor annem. “Yine kaçırdın.”

Eve girdiğimizde annem bize kapıyı açan Kate’in ve televizyonda şifreli Playboy kanalının neye benzediğini anlamaya çalışan Jesse’nin yanından rüzgar gibi geçip gidiyor. Mutfakta dolap kapaklarını öfkeyle çarpıyor. Buzdolabından yiyecek bir şeyler çıkarıyor ve elindekileri masaya güm diye indiriyor.

“N’aber?” diyor babam Kate’e. “Kendini nasıl hissediyorsun?"

Kate onu umursamıyor ve mutfağa dalıyor. “Ne oldu?”

“Ne mi oldu?” Annemin üzerime dönen bakışları birer iğne gibi. “Kız kardeşine sor ne olduğunu.”

Kate bana dönüyor, gözleri meraktan büyümüş.

“Karşında bir yargıç yokken ne kadar da sessizmişsin sen böyle,” diyor annem.

Jesse televizyonu kapatıyor. “Seni bir yargıçla konuşmaya mı zorladı? Kahretsin Anna."

Annem gözlerini kapatıyor. “Jesse, hemen çıkıp gitmen çok yerinde olacak biliyorsun değil mi?”

“İkiletmem merak etme,” diyor Jesse, sesi cam kırıklarıyla dolu. Ön kapının açılıp kapandığını duyuyoruz, her zamanki hikaye.

“Sara.” Babam odaya giriyor. “Hepimizin biraz sakinleşmesi lazım.

“Az önce ablasının ölüm fermanını imzalamış bir çocuğum var ve sen kalkmış bana sakinleş diyorsun, öyle mi?”

Bu sözler üzerine mutfağa öyle bir sessizlik çöküyor ki buzdolabının vınlamasını rahatlıkla duyabiliyoruz. Annemin söyledikleri aşırı olgunlaşmış meyveler gibi havada kalıyor ve yere düşüp patladıklarında ise annem titreyerek harekete geçiyor. “Kate," diyor, kollarını açıp ablama doğru koşarak. “Kate, böyle söylememem gerekirdi. Yani öyle demek istemedim.”

Benim ailemde söylememiz gerekenleri söylememek ve demek istediğimizi diyememek konusunda eziyet dolu bir geçmişimiz vardır. Kate, eliyle ağzını kapatıyor. Mutfak kapısından koşarak çıkarken babama çarpıyor; onu tutmaya çalışan babam başarılı olamıyor ve Kate merdivenlerden üst kata çıkıyor. Odamızın kapısının çarpmasını duyuyorum. Annem elbette ki onun ardından gidiyor.

Ben de en iyi bildiğim şeyi yapıyorum. Aksi yöne gidiyorum.

Dünyada çamaşırhanelerden daha güzel kokan bir yer var mıdır? Bu, tıpkı yataktan çıkmak zorunda olmadığınız yağmurlu bir pazar gününe benzer, ya da babanızın az önce biçtiği çimlerde uzanmak gibidir - burnunuz için bir bayram. Küçükken, annem kurutucudan çıkardığı sıcak çamaşırları ben kanepede otururken üstüme atardı. Ben de bunların tek

bir deri olduğunu, benim de büyük bir kalp gibi altlarında saklı olduğumu düşünürdüm.

Çamaşırhanelerle ilgili diğer bir nokta ise buraların yalnız insanları bir mıknatıs gibi kendilerine çekmesi. Arka taraftaki bankların üstühde uyumuş kalmış, asker postalları ve üstünde Nqstradamus Bir İyimserdi yazan bir tişört giymiş bir adam var. Açılır kapanır masanın başına oturmuş bir kadın, erkek gömleklerinden oluşan bir yığını ayrıştırırken bir yandan da burnunu çekerek gözyaşlarını durdurmaya çalışıyor. Bir çamaşırhaneden on kişi seçseniz, sizin en kötü durumdaki insan olmama olasılığınız hayli yüksektir.

Bir dizi çamaşır makinesinin karşısına oturuyor ve bekleyen insanlarla çamaşırları eşleştirmeye çalışıyorum. Pembe külotlar ve dantelli gecelik, bir aşk romanı okuyan kıza ait. Kırmızı yün çoraplar ve ekose gömlek, uyuklayan kılıksız öğrencinin. Futbol forması ve çocuk kıyafetleri, yeni yürümeye başlayan bebeğinin sürekli kendisine şu ince, beyaz kurutma kağıtlarından verip durduğu, ama onunla ilgilenmeyip telefonda konuşan annenin. Nasıl bir insan cep telefonuna para verir de, çamaşır ve kurutma makinesi almaya para ayırmaz anlamıyorum.

Bazen kendi kendime bir oyun oynarım ve karşımda dönüp duran çamaşırların sahibi gibi olmanın neye benzeyeceğini düşünürüm. Şu işçi tulumunu yıkayan ben olsaydım, belki de Phoenix’te bir çatı tamircisi olurdum; kollarım güçlü, tenim güneşten yanmış. Şuradaki çiçekli nevresimler benim olsaydı, Harvard’a ara vermiş, suçlu profili çıkarma bölümünde okuyan birisi olurdum. Şu saten harmaniye sahip kişi olsaydım, baleye sezonluk biletim olabilirdi. Sonra kendimi bu saydıklarımdan herhangi bir

tanesini yaparken hayal etmeye çalışırım, ama başaramam. Görebildiğim tek şey kendim olurum, her defasında bir sonraki operasyonu garanti olan Kate'in donörü.

Kate ve ben siyam ikizleriyiz; yalnızca birbirimize yapışık olduğumuz noktayı göremiyorsunuz. Bu da ayrılmamızı iyice zorlaştırıyor.

Başımı kaldırdığımda, dudağında metal bir halka ve mavi rasta saçları olan, çamaşırhanede çalışan kızın yanımda dikildiğini görüyorum. "Bir isteğiniz mi var?" diye soruyor.

Gerçeği söylemek gerekirse, bu so«ya vereceğim cevabı duymaktan korkuyorum.

Jesse

Ben, kibritle oynayan çocuğum. Küçükken buzdolabının üstündeki raftan kibritleri aşırır, annemle babamın banyosuna giderdim. Jean Nate marka yer temizleme deterjanının yandığını bilir misiniz? Yere dökün, kibriti çakın ve bir anda fayansların üstünde ateş yakabilirsiniz. Deterjan yanarken mavi bir alev çıkıyor ve alkol tükendiğinde de sönüyor.

Bir defasında ben banyodayken Anna içeri girdi. "Hişt," dedim, "şuna bak.” Yere döktüğüm Jean Nate’le adının baş harflerini yazdım. Sonra da ateşe verdim. Hemen avazı çıktığı kadar bağırıp kaçarak beni gammazlayacağını düşünüyordum, ama o bunu yapmayıp küvetin kenarına oturdu. Deterjan şişesine uzandı, karoların üstüne bir şekil çizdi ve bana tekrar yapmamı söyledi.

Anna, benim Bonnie ve Clyde tadında bir çift tarafından gecenin bir yarısı kapının önüne konmadığımın, gerçekten bu ailede doğduğumun tek kanıtı. İlk bakışta tamamen zıt kutuplarız. Ama derinde, aynıyız: İnsanlar her şeyin gördükleri gibi olduğunu zannediyorlar, ama yanılıyorlar.

Hepinize sokayım. Bu sözü alnımm ortasına dövme yaptırsam daha iyi olacak. Genelde vaktimi yolda geçiririm, ciğerlerim patlayacak gibi oluncaya dek jipimie sürat yaparım. Bugün. 95. karayolunda 150’yle gidiyorum. Trafikte bir sağ bir sol yapıyor, makas atma dersi veriyorum. İnsanlar kapalı pencerelerinin ardından bana küfrediyorlar. Ben de onları orta parmağımla tanıştırıyorum.

Direksiyonu bankete doğru bir kırsam binlerce sorun çözülür aslında. Bunu hiç düşünmedim de değil. Ehliyetimde organ bağışçısı olduğum yazıyor, ama işin doğrusu ben bunu

organ şehidi olarak görmeyi tercih ederim. Ölü halimin canlı halimden daha değerli olacağından eminim - parçaların toplam fiyatı bütünden çoktur bilirsiniz. Benim karaciğerimle, akciğerlerimle, hatta gözlerimle etrafta kimler dolaşırdı merak ediyorum. İçimde kalp diye taşıdığım şeyi hangi zavallı sefile takarlar acaba?

Ancak korktuğum başıma geliyor ve bir çizik bile almadan otoyol çıkışma varıyorum. Rampadan iniyor ve Allens Avenue boyunca ilerliyorum, Orada, Duracell Dan'i bulacağımdan emin olduğum bir alt geçit var. O bir evsiz, bir Vietnam gazisi ve vaktinin çoğunu çöpe atılan pilleri toplayarak geçiriyor. Onları ne yapıyor hiçbir fikrim yok. İçlerini açtığını biliyorum sadece. CIA'in Energizer pillere mesajlar sakladığını, FBI'ın da Eveready pilleri kullandığını söylüyor.

Dan ve benim bir anlaşmamız var: Ona haftada birkaç kere bir McDonald's menüsü getiriyorum ve buna karşılık o da benim emanetlere göz kulak oluyor. Onu manifestosu saydığı astroloji kitabına gömülmüş halde buluyorum. "Dan," diye seslenip arabadan iniyor ve ona Big Mac'ini veriyorum. "N'aber?"

Gözlerini kısıp bana bakıyor. "Ay, insanı çıldırtan kova burcunda.'' Ağzına bir kızarmış patates tıkıştırıyor. "Bugün yataktan hiç çıkmamalıydım aslında."

Eğer Dan'in bir yatağı varsa, işte ben buna haber derim. "Hadi ya, üzüldüm," diye cevap veriyorum. "Benim emanet yanında mı?"

Başıyla eşyalarımı sakladığı beton direğin arkasındaki varilleri işaret ediyor. Okuldaki kimya laboratuarından yürüttüğüm perklorik asit sağlam; başka bir varilde de talaş

duruyor. Malzemeleri içine doldurduğum yastık kılıfını alıp kolumun altına kıstırıyor ve arabaya götürüyorum. "Sağol Dan."

Arabaya yaslanıyor ve binmeme engel oluyor. "Sana iletmem için bana bir mesaj verdiler."

Dan'in ağzından dökülen her şey zırvalıktan ibaret olsa da, bu sözleri midemin kasılmasına yetiyor. "Kim verdi?"

Önce yolun aşağısına bakıyor, sonra bana dönüyor. "Sen daha iyi bilirsin." İyice yanıma sokuluyor ve fısıldıyor. "İki fırsatın var."

"Mesaj bu muydu?"

Başını sallıyor. "Evet. Buydu ya da belki de İki fırt al. Emin değilim."

"Böyle bir tavsiyeyi dinleyebilirim işte." Arabaya binebilmek için onu hafifçe itiyorum. Aklınızın alabileceğinden çok daha hafif, sanki içindeki her şey uzun zaman önce kullanılıp tükenmiş gibi. Bu mantıkla bakıldığında benim uçup gökyüzünde kaybolmamam hayret verici doğrusu. "Görüşürüz," diyorum Dan'e ve bir süredir gözetim altında tuttuğum depoya sürüyorum.

Kendime benzeyen yerler arıyorum: büyük, boş, neredeyse herkes tarafından unutulmuş. Bu bina Olneyville bölgesinde. Bir zamanlar ihraç malların saklandığı bir depoymuş. Şimdi ise geniş bir sıçan ailesine ev sahipliği yapıyor. Arabamı kimsenin dikkatini çekmeyeceği kadar uzağa park ediyorum. Talaş dolu yastık kılıfını montumun altına sokup arabadan çıkıyorum.

Görünüşe bakılırsa sevgili babacığımdan en sonunda bir şeyler öğrenmişim: İtfaiyeciler olmamaları gereken yerlere

girmek konusunda uzmandırlar. Kilidi açmak için fazla uğraşmıyorum ve sonrasında ise geriye yalnızca nereden başlasam diye karar vermek kalıyor. Yastık kılıfının altında bir delik açıyorum ve dökülen talaşla yere üç kocaman harf çiziyorum: JBF. Sonra asidi harflerin üstüne boca ediyorum.

İlk defa bu işi güpegündüz yapıyorum.

Cebimden bir paket Merits çıkarıyorum ve parmaklarımın arasında biraz sıkıştırıp bir tanesini dudaklarıma yerleştiriyorum. Zıppomun gazı bitmek üzere: eve giderken almayı unutmamam lazım. Sigaram bitince ayağa kalkıyor, son bir fırt çekiyor ve izmariti talaşın üstüne atıyorum. Bu defa yangının çabuk yayılacağını iyi biliyorum; bu yüzden arkamda alevler yükselmeye başladığında koşarak uzaklaşıyorum. Diğerlerinde olduğu gibi, bu sefer de ipucu araştıracaklar. Ama bu sigara ve ismimin baş harfleri çoktan yanmış olacak. Altlarındaki zemin döşemesi tamamen eriyecek, duvarlar yamulup bükülecek.

Arabama varıp bagajdan dürbünümü çıkardığımda ilk itfaiye kamyonu olay yerine varıyor. O vakte kadar yangın amacına ulaşmış durumda - kaçmak. Pencere camlan patlamış, kara dumanlar göğe yükseliyor, sanki güneş tutulmuş.

Annemi ağlarken ilk gördüğümde beş yaşındaydım. Mutfak penceresinin önünde dikiliyor, ağladığını fark ettirmemeye çalışıyordu. Güneş yeni doğuyordu, kocaman sarı bir küre halinde. "Neyin var anne?" diye sordum. Verdiği cevabı tamamen yanlış anladığımı ancak yıllar sonra idrak edecektim. O bana yastayım demişti, oysa ben daha şimdi sabah oldu, niye yatacak ki diye düşünmüştüm.

Gökyüzü şimdi dumandan kararmış durumda. Çatı çökerken etrafa kıvılcımlar yağıyor. İkinci bir takviye itfaiye ekibi geliyor, yemek masalarından, banyolarından, oturma odalarından kaldırılıp getirilenlerden oluşan bir ekip. Dürbünüm sayesinde ismini rahatlıkla seçebiliyorum, fosforlu kabanın sırtında sanki elmasla yazılmış gibi parıldıyor: Fitzgerald. Babam tazyik verilmiş bir yangın hortumunun başına geçerken ben de arabama binip uzaklaşıyorum.

Evde annem sinir krizi geçiriyor. Arabamı park ettiğim anda kapıdan fırlayıp çıkıyor. "Tanrı'ya şükür," diye bağırıyor. "Yardımına ihtiyacım var. ”

Arkasından eve doğru gelip gelmediğime bakmıyor bile; bu da sorunun Kate'le ilgili olduğunu anlamama yetiyor. Kardeşlerimin oda kapısı tekmeyle kırılmış, ahşap kasa parçalanmış. Kate, yatağında kımıldamadan yatıyor. Sonra birdenbire dehşet saçarak hayata dönüyor, bir kriko gibi kalkarak kan kusmaya başlıyor. Kırmızı bir leke tişörtüyle beraber çiçekli yorganına da yayılarak daha önce olmayan gelincikler oluşturuyor.

Annem yanı başına çöküp Kate'in saçlarını topluyor, elindeki havluyla ağzını temizlerken Kate ikinci defa kan kusmaya başlıyor. "Jesse,” diyor annem sakin bir tonla, "baban bir çağrıya gitmiş ve ulaşılamıyor. Bizi hastaneye senin götürmen gerek; böylece ben arkada Kate'le ilgilenebilirim.”

Kate'in dudakları kiraz gibi parlıyor. Onu kollarıma alıyorum. Kardeşim tam bir kemik torbası, tişörtünün altından fırlayan kemikleri rahatlıkla hissediliyor.

"Anna kaçıp gidince Kate odasına girmeme izin vermedi.” diye anlatıyor annem yanımda koştururken.

"Sakinleşmesi için biraz bekledim. Sonra öksürmeye başladığını duydum. İçeri girmem şart oldu.”

Sen de kapıyı kırdın diye geçiriyorum içimden. Hiç şaşırmadım. Arabaya vardığımızda Kate’i içeri koyabilmem için annem kapıyı açıyor. Garaj yolundan çıkıp süratle caddeye dalıyorum, sonra da otobana ve doğru hastaneye.

Bugün annemle babam Anna’yla birlikte mahkemeye gittiklerinde Kate ve ben oturup televizyon izlemiştik. O, dizisini seyretmek istemişti ve ben de siktir deyip şifreli Playboy kanalını açtım. Şimdi kırmızı ışıkları sallamadan araba kullanırken keşke o salak diziyi seyretmesine izin verseydim diye düşünüyorum. Dikiz aynasından o küçücük beyaz yüzüne bakmamaya çalışıyorum. Aradan geçen bunca yılda buna alışacağımı, bu gibi anların bir şok etkisi yaratmaktan çıkabileceğini düşünebilirsiniz. Kalbim her çarptığında asla sormaya cesaret edemediğimiz o soru tüm damarlarıma yayılıyor: Gidiyor mu? Gidiyor mu? Gidiyor mu?

Acil kapısında durduğumuz an annem arabadan fırlıyor. Kate’i çıkarmam için koşturmaya başlıyor. Kucağımda ağzından kanlar akan Kate’le otomatik kapılardan geçen ben ve önüne çıkan ilk hemşireyi kolundan çekiştirmeye başlayan annem, ortalığı ayağa kaldırıyoruz. "Kızımın trombosite ihtiyacı var," diye emir yağdırıyor annem.

Kate’i kollarımdan alıyorlar ve birkaç dakika boyunca, annem ve acildeki görevliler kapalı kapılar ardında Kate’le birlikte kaybolduktan sonra bile, kollarım öylece kalıyor, artık aralarında hiçbir şey olmadığı gerçeğini idrak etmeye çalışıyorum.

Tanıdığım onkolog Dr. Chance ve tanımadığım bir uzman Dr. Nguyen, bize zaten tahmin ettiğimiz şeyleri anlatıyorlar: Bunlar ilerlemiş böbrek yetmezliğinin ölüm sancılarıymış. Annem yatağın başında dikiliyor, eli Kate'in serum askısına sıkıca tutunmuş. "Nakil şansımız yok mu yani?" diye soruyor, sanki Anna dava filan açmamış, yaptığı şey hiçbir anlam içermiyormuş gibi.

"Kate çok ağır bir klinik safhada," diyor Dr. Chance. "Size böylesi bir ameliyatı kaldıracak derece güçlü olup olmadığını kestiremediğimi daha önce de söylemiştim; şimdi ise olasılıklar daha da azaldı."

"Peki ya bir donör bulunursa, ameliyatı yapar mısınız?"

"Bir dakika." Sesim birileri boğazımı zımparalıyormuş gibi hırıltılı çıkıyor. "Benim böbreğim olur mu?"

Dr. Chance başını sallıyor. "Normal bir vakada bir böbrek donörünün tam doku uyumuna sahip olması şart değildir. Ama kız kardeşin normal bir vaka değil."

Doktorlar odadan çıktığında annemin bakışlarının üzerime kilitlendiğini hissediyorum. "Jesse," diyor bana hafifçe.

"Gönüllü olduğumdan filan değildi. Sadece, anlarsın işte, nasıl bir his olduğunu merak ettim." Fakat aslında tıpkı o depoyu saran yangın kadar sıcak alevler içimi yakıyordu. Benim de bir değerimin olduğunu düşünmeme sebep olan neydi? Daha kendimi kurtarmaktan acizken, kız kardeşimi kurtarabileceğimi bana düşündürten neydi?

Kate'in gözleri aralanıyor, bakışlarının tam hizasında ben duruyorum. Dudaklarını yalıyor - üzerlerinde hala kan

var - ve bu haliyle bir vampire benziyor. Bir ölümsüze. Ah keşke.

Ona doğru eğiliyorum, çünkü ağzından çıkan kelimelerin aramızdaki boşluktan bana kadar ulaşmasını sağlayacak gücü yok. Annemin duymaması için Söyle diye ağzını oynatıyor.

Onun gibi sessizce cevap veriyorum. Söyle mi? Doğru anladığımdan emin olmak istiyorum.

Anna ’ya söyle.

O anda oda kapısı hızla açılıyor ve babam odayı dumana boğuyor. Saçlarından, giysilerinden, derisinden duman fışkırıyor; o kadar yoğun ki bir an tavandaki yangın fıskiyelerinin çalışacağını düşünüp kafamı kaldırıyorum. "Ne oldu?’’ diye soruyor direk yatağa yönelerek.

Odadan süzülüp çıkıyorum, çünkü artık kimsenin bana orada ihtiyacı yok. Asansörde, SİGARA İÇİLMEZ uyarısının tam önünde bir sigara yakıyorum.

Anna’ya ne söyleyeyim?

Sara

1990-1991

Tesadüf eseri ya da belki de karma sayesinde kuafördeki üç müşteri de hamile. Kafalarımız kurutma makinelerinde, ellerimiz karınlarımızda bir dizi Buddha heykeli gibi oturuyoruz. “Benim favorilerim Freedom, Low ve Jack,” diyor yanımda oturan ve saçlarını pembeye boyatan kız.

“Ya oğlan olmazsa?” diye soruyor diğer yanımda oturan kadın.

“İyi de bunlar hem kız hem erkek ismi.”

Gülmemeye çalışıyorum. “Bence Jack olsun.”

Kız, göz ucuyla bizi kesiyor ve sonra pencereden dışarıdaki berbat havaya bakıyor. “Sleet* de güzel olur,” diyor dalgın dalgın ve sonra deneme yapıyor. “Sleet, oyuncaklarını topla. Sleet tatlım, hadi ama Uncle Tupelo konserine geç kalıyoruz.” Hamile kıyafetinin ceplerinden bir parça kağıt ve güdük bir kurşunkalem çıkarıp ismi yazıyor.

Solumdaki kadın bana bakıp sırıtıyor. “İlk çocuğunuz mu?”

“Üçüncü.”

“Benim de. İki oğlum var. Bu son olsun diye dua ediyorum.”

“Benim bir oğlum, bir de kızım var. Beş ve üç yaşlarında.”

“Bu defa ne olacağını biliyor musunuz?”

Bu bebek hakkında her şeyi biliyorum, cinsiyetinden kromozomlarının yapısına kadar; hatta onun Kate’le

mükemmel doku uyumunda olmasını sağlayanlar da dahil. Tam olarak ne doğuracağımı biliyorum: bir mucize. “Kız,” diye cevaplıyorum.

“İnanmıyorum, çok kıskandım! Kocam ve ben bu defa ultrasona başvurmadık. Yine oğlan olacak derlerse, son beş ay geçmek bilmez diye düşündüm.” Kadın, kurutma makinesini kapatıp geriye doğru itiyor. “Adına karar verdiniz mi?”

Bu konuyu hiç düşünmediğimizi o sorduğunda fark ediyorum. Dokuz aylık hamile olmama, hayal kuracak dünya kadar vaktim olmasına rağmen, bu çocuk hakkında hiçbir ayrıntıyı düşünmemiştim. Bu kızı yalnızca diğer kızım için yapabilecekleri bakımından düşündüm. Bunu, başını şişmiş karnıma dayayıp tüm dikkatiyle The Patriots Amerikan futbolu takımının ilk kadın tekmecisinin - o öyle olacağını hayal ediyor - müjdecisi olan seğirmeleri bekleyen Brian’a bile itiraf etmedim. Ama benim de onun için kurduğum planlar daha basit değil; onun ablasının kurtarıcısı olmasını planlıyorum.

“Daha bekliyoruz,” diyorum kadına.

Bazen düşünüyorum da tek yaptığımız şey bu.

Geçen yıl Kate’in üç aylık kemoterapisi bittikten sonra öyle bir an geldi ki zayıf olasılıkları gerçeğe dönüştürdüğümüze inanmak gibi bir aptallığa düştüm. Dr. Chance, Kate’in remisyonda gibi göründüğünü ve tek yapmamız gerekenin oturup gözlemlemek olduğunu söylemişti. Bunun üzerine bir süreliğine hayatım normale bile dönmüştü: Jesse’yi futbol idmanına götürüyor, Kate’in anaokulundakilere yardım ediyor, hatta dinlenmek için sıcak bir banyo bile yapıyordum.

Ama yine de içimden bir ses bir gün fırtınanın kopacağını söylüyordu. Bu sesin sahibi her sabah Kate'in yastığını araştırıyor, kıvırcık saçları yeniden çıkmaya başladıktan sonra bile, acaba gene dökülüyor mu diye kontrol ediyordu. Bu sesin sahibi, Dr. Chance'in tavsiye ettiği genetik uzmanına gitti. Bilim adamlarının Kate ile tam doku uyumunda olduğunu onayladıkları bir embriyo ürettirdi. Tedbir olsun diye yapay döllenme hormonları aldı ve o embriyoya gebe kaldı.

Kate'in moleküler relaps halinde olduğunu rutin bir kemik iliği aspirasyonunda öğrendik. Dışarıdan bakıldığında sıradan bir üç yaşında kız gibi görünüyordu, İçeriden bakıldığında ise kanser vücudunda yeniden baş göstermiş, kemoyla sağlanan ilerlemeyi yerle bir etmişti.

Şu anda Jesse'yle birliktç arka koltukta oturan Kate, bacaklarını sallandırıyor ve oyuncak bir telefonla oynuyor. Jesse, camdan dışarıyı seyrediyor. "Anne? Otobüsler insanların üstüne düşer mi?"

"Nasıl yani, ağaçtan düşer gibi mi?"

"Hayır. Öyle... üstlerine işte." Eliyle yana devrilme hareketi yapıyor.

"Yalnızca hava çok kötü olduğunda veya şoför çok hızlı sürdüğünde."

Bu dünyada güvençje olduğuna dair açıklamamı kabullenerek başını sallıyor. Sonra: "Anne? Senin uğurlu rakamın var mı?"

"Otuz bir," diye cevap veriyorum. Bu benim ödemelerimi yaptığım tarih. "Ya senin?"

“Dokuz. Çünkü hem bir sayı, hem yaşın olabilir, hem de kafası üstü duran bir altı.” Yalnızca bir nefes alimlik bir duraklama ve sonra devam ediyor. “Anne? Et kesmek için özel makasımız var mı bizim?”

“Evet var.” Sağa dönüyor ve bir mezarlığın yanından geçiyorum, mezar taşları bir sıra sarı diş gibi öne arkaya eğilmişler.

“Anne,” diye soruyor Jesse, “Kate buraya mı gidecek?”

En az Jesse’nin sorduğu diğer sorular kadar masum olan bu soru dizlerimin bağını çözüyor. Arabayı kenara çekiyor ve dörtlüleri yakıyorum. Sonra emniyet kemerimi çözüyor ve arkaya dönüyorum. “Hayır Jess,” diyorum, “Kate bizimle kalacak.”

“Mr. ve Mrs. Fitzgerald,” diye söz giriyor prodüktör. “Sizi buraya yerleştireceğiz.”

Televizyon stüdyosunda sete oturuyoruz. Bebeğimizin alışılmışın dışındaki doğum biçimi nedeniyle buraya davet edildik. Bir şekilde, Kate’in sağlığını korumaya çalışırken, bilimsel tartışmaların odak noktası haline geldik.

Haber programının muhabiri Nadya Carter bize doğru yaklaşırken Brian elimi tutuyor. “Neredeyse hazır sayılırız. Kate hakkında bir girişi çoktan banda aldım bile. Tek yapacağım size birkaç soru sormak ve siz farkına varmadan biz işimizi bitirmiş olacağız.”

Kameralar çekime başlamadan hemen önce Brian gömleğinin koluyla yanaklarını siliyor. Işıkların arkasında dikilen makyöz homurdanıyor. “Ne yani,” diye fısıldıyor kulağıma, “bütün ülkenin önüne kıpkırmızı yanaklarla mı çıksaydım?”

Kamera beklediğimden çok daha sakin bir şekilde işlemeye başlıyor, sadece kollarımı ve bacaklarımı-saran ufak bir vınlama çıkarıyor.

“Mr. Fitzgerald,” diyor Nadya, “bize neden ilk etapta bir genetikçiyle görüşmeyi tercih ettiğinizi anlatır mısınız?”

Brian bana bakıyor. “Üç yaşındaki kızımız çok agresif bir lösemi türünden muzdarip. Onkologu bir kemik iliği donörü bulmamızı tavsiye etti, ama büyük oğlumuz genetik olarak kız kardeşiyle uyumlu çıkmadı. Ulusal bir donör listesi var, ama Kate için uygun donör bulunana kadar beklersek, o... aramızdan ayrılabilir. Bu yüzden biz de Kate’in başka bir kardeşiyle doku uyumu olabilir mi diye denemeye karar verdik.”

“Yani var olmayan bir kardeşle, öyle mi?” diyor Nadya.

“Evet, kendisi henüz doğmadı.”

“Sizi bir genetik uzmanına başvurmaya iten ne oldu?”

“Zamanımızın kısıtlılığı,” diyorum açık sözlülükle. “İçlerinden biri Kate’le doku uyumlu çıkana kadar her sene birer bebek yapamazdık ya. Doktorun elinde birkaç embriyoyu seçip hangisinin Kate’in dokularıyla tam uyumlu olduğunu tespit etme imkanı vardı. Dört tanesinden birinde uyumu yakalama şansımız oldu ve o da yapay döllenme yoluyla bana nakledildi.”

Nadya, elindeki notlara göz atıyor. “Tehdit mektupları alıyorsunuz, öyle değil mi?”

Brian başını sallıyor. “İnsanlar bizim sipariş bir bebek sahibi olmaya çalıştığımızı sanıyorlar.”

“Yaptığınız bu değil mi?”

“Biz mavi gözlü ya da boyu bir seksene kadar uzayacak veya IQ’su 200 olacak bir bebek istemiyoruz. Tabii ki bazı özel nitelikleri olsun istedik, ancak bunlar kimsenin ideal insani özellikler olarak göreceği şeyler değil. Yalnızca Kate’in özellikleri. Biz bir süper bebek filan istemiyoruz; yalnızca kızımızın hayatını kurtarmak istiyoruz.”

Brian’ın elini sıkıyorum. Tanrım, onu seviyorum.

“Mrs. Fitzgerald, bu bebeğiniz büyüdüğü zaman ona ne söyleyeceksiniz?”

“Şans yüzümüze gülerse,” diyorum, “ona ablasını rahatsız etmekten vazgeçmesini söyleyeceğim.”

Yeni yıla gireceğimiz gece sancılarım tuttu. Benimle ilgilenen hemşire burçlardan bahsederek dikkatimi kasılmalarımdan uzaklaştırmaya çalışıyor. “Kızın Oğlak olacak,” diyor Emelda omuzlarımı sıvazlarken.

“Bu iyi midir?”

“Tabii, Oğlaklar iş bitiricidir.”

Nefes al, nefes ver. “Bunu... duyduğuma... sevindim,” diye cevaplıyorum onu.

Doğum için gelmiş iki anne adayı daha var. Emelda’nın anlattığına göre kadınlardan biri bacaklarını sıkmış açmıyormuş. Bebeği 1991’de doğsun diye uğraşıyormuş. Yeni yılın ilk bebeğine bir sürü bedava bez ve yıllar sonraki üniversite eğitimine katkı için Yurttaşlar Bankası’ndan 100 dolarlık tasarruf bonosu veriliyor.

Emelda hemşire bankosuna gidip bizi yalnız bıraktığında Brian uzanıp elimi tutuyor. “İyi misin?”

Yeni bir sancıyla yüzümü buruşturarak ona bakıyorum. “Şu bitse çok daha iyi olucam.”

Bana gülümsüyor. Bir sağlık memuru/itfaiyeci için rutin bir hastane ziyareti hiçbir önem arz etmez. Bir tren kazasında suyum gelseydi ya da bir taksinin arka koltuğunda sancılarım tutmuş olsaydı -

“Ne düşündüğünü biliyorum,” diyerek araya giriyor Brian, aklımdan geçen hiçbir şeyi sesli düşünmemiş olmama rağmen, “ve şunu söyleyeyim yanılıyorsun.” Elimi kaldırıp boğumlarını öpüyor.

Birden içime bir demir atılıyor. Bir yumruk kadar kalın zincir karnımda kıvrılıyor. “Brian,” diyebiliyorum güç bela, “doktoru çağır.”

Doktor odaya geliyor ve elini bacaklarımın arasına koyuyor. Saate bakıyor. “Bir dakika daha dişini sıkabilirsen, bu çocuk doğuştan ünlü olacak,” diyor, ama ben başımı şiddetle sallıyorum.

“Çıkarın şunu,” diyorum. “Hemen. ”

Doktor, Brian’a dönüyor. “Vergiden mi kurtarmaya çalışıyorsunuz?” diye bir tahminde bulunuyor.

Aklımdan kurtarmak geçiyor, ama bunun vergi beyannamesiyle bir ilgisi yok. Bebeğin başı dışarı doğru kayarak çıkıyor. Doktorun elleri onu kavrıyor, o muhteşem kordonu boynundan kurtarıyor, önce bir omzunu ve sonra diğerini dışarı çekiyor.

Aşağıda neler olduğunu görmek için dirseklerimin üzerinde doğrulmaya çabalıyorum. “Göbek bağı,” diyerek hatırlatıyorum ona. “Dikkat edin.” Bağı kesiyor, ah o güzel kan, sonra da odadan çıkararak Kate nakil için hazır olana dek düşük sıcaklıkta muhafaza edileceği bir yere götürüyor.

Kate’in nakil öncesi programı Anna’nın doğduğu sabahın ertesi günü başladı. Kadın doğum koğuşundan çıkıp radyolojide Kate’i görmeye gidiyorum. İkimiz de sarı renkli izolasyon önlükleri giyiyoruz ve bu Kate’i güldürüyor. “Anne,” diyor, “uyumlu olmuşuz.”

Sakinleşmesi için ona çocuklara zararsız bir kokteyl vermişler. Başka bir zamanda olsa bu kesin çok komik olurdu. Kate, ayaklarının yerini bulamıyor. Ne zaman ayağa kalksa, hemen düşüveriyor. O an Kate’in lisede veya üniversitede ilk defa şeftalili schnapps içip sarhoş olduğunda böyle görüneceğini düşünüyorum, ama sonra hemen Kate’in belki de o yıllara hiç erişmeyeceğini kendime hatırlatıyorum.

Terapist onu radyoterapi odasına götürmek üzere içeri girdiğinde Kate bacaklarıma yapışıyor. “Tatlım,” diyor Brian, “ablayla gidersen iyi olacaksın.”

Başını olumsuzca sallıyor ve daha da sokuluyor. Ben dizlerimin üstüne çökünce kollarıma atılıyor. “Gözümü senden hiç ayırmayacağım,” diye söz veriyorum.

Oda oldukça büyük, duvarlarda orman manzaraları resmedilmiş tablolar asılı. Lineer hızlandırıcılar tavana monte edilmiş ve üstünde çarşaf serili çadır bezinden bir karyolaya benzeyen tedavi masasının altında büyükçe bir oyuk var. Radyoterapist fasulye biçimli kalın kurşun parçaları Kate’in göğsüne yerleştiriyor ve ona kımıldamamasını söylüyor. Her şey bittiğinde Kate’e bir çıkartma hediye etmeye söz veriyor.

Koruyucu cam tabakanın ardından Kate’i izliyorum. Gama ışınları, lösemi, ebeveynlik. Sizi öldürecek kadar kuvvetli olanlar, geldiğini göremediğiniz şeylerdir.

Onkolojide bir Murphy Kanunu geçerlidir, hiçbir yerde yazmaz, ama herkes buna inanır: Hastalanmazsanız,

iyileşemezsiniz. Bu nedenle, kemote- rapi sizi korkunç derecede hasta ederse ya da radyasyon derinizi yakıp kavurursa - iyiye işaret demektir. Öte yandan, terapiyi basit mide bulantıları ya da ağrılarla hızla atlatırsanız, ya verilen ilaçlar vücudunuz tarafından bir şekilde dışarı atılıyor ya da işe yaramıyorlardır.

Bu ölçütlere göre, Kate'in şimdiye kadar kesinlikle iyileşmiş olması gerekiyordu. Geçen yılki kemonun tersine bu seferki tedavi süreci burnu bile akmayan bir kızı fiziksel bir enkaza çevirdi. Uç günlük radyasyon devamlı ishale sebep oldu ve Kate'e yeniden bez bağlamamız gerekti. İlk başta bundan utanmıştı; şimdiyse o kadar hasta ki umurunda bile değil. Sonraki beş günlük kemo boğazını balgamla doldurdu ve bu yüzden Kate bir boşaltma borusuna cankurtaran misali sıkı sıkıya sarılmış durumda. Uyanık olduğu zamanlarda tek yaptığı şey ağlamak.

Altıncı günden, yani beyaz kan hücresi ve nötrofil sayımı düşmeye başladığından beri Kate'i ters karantinada tutuyorlar. Şu anda onu dünyadaki herhangi bir mikrop bile öldürebilir; bu yüzden Kate için mesafeli bir dünya yaratıldı. Ziyaretçilere kısıtlama getirildi, odaya girmesine izin verilenlerse taktıkları maskeler ve önlükleriyle tıpkı uzaylılara benziyorlar. Kate, plastik eldivenler takmadan resimli romanlarını okuyamıyor. Odaya hiçbir bitki ya da çiçek sokulmasına izin verilmiyor, çünkü bunlarda onu öldürebilecek bakteriler var. Oynayacağı tüm oyuncakların ilk önce antiseptik solüsyona batırılmaları gerekiyor. Geceleri ayısıyla uyuyor, plastikle kaplı bu oyuncak gece boyunca hışırdadığından bazen onu uyandırıyor.

Brian ve ben, bekleme odasının dışında oturuyoruz. Kate uyurken ben de elimdeki portakala iğne yapma denemelerinde bulunuyorum. Nakilden sonra Kate'e büyüme faktörü iğneleri vurulması gerekecek ve bu yük benim üstüme kalacak. Alttaki yumuşak dokuyu hissedene dek iğneyi meyvenin kalın kabuğuna batırıyorum. Ona vereceğim ilaç subkütan, yani derinin hemen altına enjekte edilmesi gereken bir ilaç. Açının doğru olduğundan ve fazla baskı uygulamadığımdan emin olmalıyım. İğneyi bastırma hızınız daha çok veya daha az acıya neden olabilir. Elbette portakal hata yaptığım zaman ağlamıyor. Yine de hemşireler bana Kate'e iğne yapmanın bundan çok da farklı olmayacağını söylüyorlar.

Brian, ikinci bir portakal alıp soymaya başlıyor. "Bırak şunu elinden!"

"Karnım acıktı." Elimdeki portakala bakıyor. "Hem senin zaten bir hastan var."

"Tek bildiğim, onun başkasının portakalı olduğu. Kim bilir içinde ne ilaç vardır."

Birden Dr. Chance köşede beliriyor ve bize doğru yaklaşıyor. Onkoloji hemşirelerinden Dona, elinde içi kırmızı bir sıvıyla dolu bir serum poşetiyle onun arkasından yürüyor. "Gösteri zamanı," diyor.

Elimdeki portakalı bırakıp onların ardından bekleme odasına giriyor ve kızımın üç metre yakınına sokulabilmek için koruyucu kıyafetlerimi giyiyorum. Birkaç dakika içinde Donna, torbayı bir serum askısına takıp Kate'in kateterine bağlıyor. Bu, onun için öyle basit bir şey ki Kate uyanmıyor bile. Ben yatağın bir tarafında dikilirken Brian da öbür tarafına geçiyor. Nefesimi tutup bekliyorum. Kate'in kalçalarına, naklin yapıldığı yere bakıyorum. Bir mucize eseri

Anna’dan alınan bu kök hücreler Kate’in göğsünden kanına karışacak ve gitmeleri gereken yeri bulacaklar.

“Hadi bakalım,” diyor Dr. Chance ve hepimiz göbek bağından alman kanın arapsaçına dönmüş, bin bir olasılığa gebe borulardan yavaş yavaş akışını izlemeye koyuluyoruz.

Julia

Kız kardeşimle yeniden iki saat birlikte yaşadıktan sonra nasıl olup da onunla aynı rahmi sorunsuzca paylaştığımıza inanamıyorum. Isobel şimdiden CD'lerimi piyasaya çıkış tarihine göre sıraladı, kanepenin altını süpürdü ve buzdolabımdaki yiyeceklerin yarısını çöpe attı. "Tarihler bizim dostumuzdur Julia." iç geçiriyor. "Dolabında Demokratların iktidarda oldukları zamandan kalma yoğurt var."

Kapıyı hızla çarpıp ona kadar sayıyorum. Fakat Izzy fırına doğru ilerleyip temizlik hazırlıklarına girişince sakinliğimi daha fazla koruyamıyorum. "Sylvia'nın temizliğe ihtiyacı yok."

"Bu da başka bir mesele: Fırın Sylvia, Buzdolabı Şmilla. Mutfak eşyalarımıza isim koymak çok mu gerekli sence?"

Benim mutfak eşyalarım, benim, eşyalarımız değil lanet olası. "Janet'in senden neden ayrıldığını şimdi daha iyi anlıyorum," diye mırıldanıyorum.

Bunu duyan Izzy başını kaldırıp bana bakıyor, yüzü acı dolu. "İğrenç birisin," diyor. "Kesinlikle iğrençsin. Keşke doğduktan sonra annemi dikseydim de içeride kalsaydın." Gözyaşlarına boğularak banyoya koşuyor.

Isobel benden üç dakika büyük, ama ona göz kulak olan her zaman ben olmuşumdur. Ben onun nükleer bombasıyım: canını sıkan bir şey olduğunda gidip üstünde patlarım, bu ister onu kızdıran altı ağabeyimizden biri olsun, ister Izzy'yle yedi yıllık ciddi bir ilişki yaşadıktan sonra eşcinsel olmadığına karar veren Janet şeytanı. Çocukluktan beri Izzy hanım hanımcık imajı çizerken, her şeye kafa tutan ben olmuşumdur

yumruklarımı konuşturarak ya da annemle babamı kızdırmak, için kafamı kazıtarak veya lise formamın altına asker postalları giyerek. Fakat bugün otuz iki yaşındayız ve ben Yükselme Yarışının güzide bir üyesiyken, Izzy ataçlarla ve metal parçalarıyla takı yapan bir lezbiyen. Gerisini siz düşünün.

Banyo kapısı kilitlenmiyor, ama Izzy henüz bunu öğrenmiş değil. Bu sayede içeri giriyorum ve yüzünü yıkamayı bitirmesini bekleyip ona bir havlu uzatıyorum. “Iz. Öyle dernek istemedim.”

“Biliyorum.” Aynadan bana bakıyor. Çoğu kişi bizi birbirimizden ayıramaz, yalnızca benim artık muhafazakar bir saç stili ve kıyafetler gerektiren gerçek bir işim var. “En azından senin bir ilişkin oldu,” diyorum. “En son biriyle çıktığımda, o yoğurt tazeydi.”

Izzy yarım bir gülümsemeyle dudaklarını kıvırıyor ve bana dönüyor. “Tuvaletin de bir adı var mı?”

“Janet düşünüyordum,” diyorum ve kız kardeşim gülmeye başlıyor.

O sırada telefon çalıyor ve açmak için oturma odasına gidiyorum. “Julia? Ben, Yargıç DeSalvo. Elimde vasi tayin edilmesi gereken bir dava var ve umuyorum sen bana yardımcı olabilirsin.”

Bundan bir yıl önce, hayır işleriyle kiramı ödeyemeyeceğimi görünce, vasi oldum. Vasi, reşit olmayan tarafların yer aldığı davalarda çocuğun avukatı olarak mahkeme tarafından atanır. Vasilik eğitimi almanız için avukat olmanız gerekmez, ama ahlaki bir pusulaya ve bir kalbe sahip olmanız şarttır. Bu nedenden ötürü çoğu avukat bu işe uygun değildir.

“Julia? Orada mısın?”'

Yargıç DeSalvo istesin, ben onun için camdan atlarım; ilk vasi olduğumda iş bulabilmem için tüm nüfuzunu kullanmıştı. “Siz nasıl isterseniz,” diyerek söz veriyorum. “Olay nedir?”

Bana bilgi veriyor - tıbbi azat ve on üç yaşında ve hukuk geçmişi olan anne gibi ifadeler kafamda uçuşmaya başlıyor. İçlerinden sadece ikisi hemen yer ediyor: acil sözcüğü ve avukatın adı.

Tanrım, bunu yapamam.

“Bir saat içinde orada olurum,” diyorum.

“Güzel. Zira bu çocuğun kendi tarafında yer alacak birilerine ihtiyacı olduğunu düşünüyorum.”

“Kim aradı?” diye soruyor Izzy. İş malzemelerinin olduğu bir koliyi boşaltmakla meşgul: el aletleri, teller ve yere kondukları anda diş gıcırtısına benzer bir ses çıkaran içi küçük metal parçacıklarıyla dölü kutular.

“Bir yargıç,” diye cevap veriyorum. “Yardıma ihtiyacı olan bir kız varmış.”

Kız kardeşime söylemediğim şey ise kendimden bahsettiğim.

Fitzgerald ailesinin evinde kimse yok. Zili iki defa çalıyorum, bir hata olduğundan eminim. Yargıç DeSalvo’nun bana anlattıklarına bakılırsa bu aile şu an bir kriz yaşıyor. Ancak ben kendimi gayet bakımlı bir bahçede buluyorum, özenle yetiştirilmiş çiçek tarhları yolun iki yanına dizilmiş.

Arabama gitmek üzere geri döndüğümde kızı görüyorum. Yüzünde yeniyetme kızlara özgü o çaylak bakış var; hiçbir kaldırım çizgisine basmadan yürüyor. “Merhaba,”

diyorum beni duyabileceği kadar yakınıma gelince. “Sen Anna mısın?”

Çenesi yukarı doğru kalkıyor. “Olabilir.”

“Ben, Julia Romano. Yargıç DeSalvo, benden senin vasin olmamı istedi. Sana bunun ne olduğunu açıklamış mıydı?”

Anna’nın gözleri kısılıyor. “Brockton’da bir kız, annesinin kendilerine onu almalarını ve işyerine getirmelerini söylediği yalanını atan birileri tarafından kaçırılmış.”

Çantamın altını üstüne getirip ehliyetimi ve bir tomar resmi belgeyi çıkarıyorum. “İşte,” diyorum, “Buyur.” Bana bir bakış atıyor, sonra da ehliyetimdeki korkunç fotoğrafıma; buraya gelmeden önce Aile Mahkemesi’nden aldığım azat dilekçesinin bir nüshasını okuyor. Eğer sapık bir katilsem, ödevimi kesinlikle iyi yapmış durumdayım. Ancak bir yandan da içimden Anna’ya ihtiyatlı olduğundan ötürü geçer not veriyorum: Bu, her şeye balıklama dalan bir çocuk değil. Benimle gelmek için bu kadar uzun uzadıya düşünüyorsa, kendisini aile bağlarından koparmak konusunda da etraflıca düşünmüş olsa gerek.

Ona verdiğim her şeyi bana uzatıyor. “Millet nerede?” diye soruyor.

“Bilmiyorum. Ben de sorunun cevabını senden alırım diye düşünmüştüm.”

Anna’nın bakışları ön kapıya dönüyor, kaygılı. “Umarım Kate’e bir şey olmamıştır.”

Başımı hafifçe yana eğiyorum beni şimdiden şaşırtmayı başaran bu kızı düşünürken. “Biraz konuşacak vaktin var mı?”

Roger Williams Hayvanat Bahçesi'nde ilk durağımız zebralar. Afrika bölümündeki tüm hayvanlar arasında bunlar her zaman en sevdiklerim olmuştur. Filler olsa da olur olmasa da; çitayı zaten hiç bulamıyorum - ama zebralar beni büyülüyor. Siyah beyaz bir dünyada yaşayacak kadar şanslı olsaydık, uyum sıkıntısı çekmeyecek az sayıda şeyden biri onlar olurdu. Antilopların, bongoların ve tüysüz kör fare denen, yuvasından çıkmayan bir hayvanın yanından geçiyoruz. Davalarına verildiğim çocukları genellikle hayvanat bahçesine götürürüm. Mahkemede veya Dunkin' Donuts'ta yüz yüze oturduğumuz zamanın aksine, hayvanat bahçesinde bana açılmaya daha meyilli olurlar. Şebeklerin olimpik jimnastikçiler gibi etrafta sallanıp durmalarını izler ve sonra kendiliğinden, ne yaptıklarını fark etmeden evde olanları anlatmaya başlarlar.

Ne var ki Anna bugüne dek birlikte çalıştığım çocukların hepsinden büyük ve burada olmaktan herhangi bir keyif almış gibi görünmüyor. Geriye dönüp baktığımda bunun kötü bir seçim olduğunu görüyorum. Onu bir alışveriş merkezine ya da sinemaya götürmeliydim.

Hayvanat bahçesinin dolambaçlı yollarında yürüyoruz. Anna, yalnızca cevap vermek zorunda olduğunda konuşuyor. Ablasının sağlık durumu hakkında sorular sorduğumda bana kibar cevaplar veriyor. Annesinin aslında karşı taraf avukatı olduğunu söylüyor. Ona dondurma ısmarladığımda teşekkür ediyor.

"Bana neler yapmaktan hoşlandığını anlat," diyorum. "Yani öylesine, zevkine."

"Hokey oynamak," diyor Anna. "Eskiden kaleciydim."

"Eskiden mi?"

“Yaşınız ilerledikçe antrenör maç kaçırmanızı daha az hoşgörüyle karşılıyor.” Omuzlarını silkiyor. “Koca bir takımı yarı yolda bırakmaktan hoşlanmıyorum.”

Bunu ifade etmek için ilginç bir yol, diye düşünüyorum. “Arkadaşların hokey oynamaya devam ediyorlar mı?”

“Arkadaşlarım mı?” Başını olumsuz anlamda sallıyor. “Ablanızın dinlenmesi gerekirken kimseyi evinize çağıramazsınız. Anneniz sabahın ikisinde hastaneye götürmek için sizi almaya geldiğinde kimsenin evine de çağrılmasınız. Siz ortaokuldan mezun olalı bayağı zaman geçmiştir herhalde, ama insanlar hala ucubeliğin bulaşıcı olduğunu zannediyorlar.”

“Sen kiminle konuşuyorsun o zaman?”

Bakışlarını üzerime çeviriyor. “Kate,” diyor. Sonra bana cep telefonum olup olmadığını soruyor.

Cebimden telefonumu çıkarıyorum ve Anna’nın hastanenin numarasını ezberden tuşlamasını seyrediyorum. “Bir hastayı arıyordum,” diyor Anna operatöre. “Kate Fitzgerald?” Gözlerini kaldırıp bana bakıyor. “Teşekkür ederim, zahmet verdim.” Telefonu kapatıp geri uzatıyor. “Hastanede Kate’in kaydı yok.”

“Bu iyi haber, öyle değil mi?”

“Evrakların henüz operatörün eline ulaşmadığı anlamına da gelebilir. Bazen bu süre birkaç saati bulur.”

Fillerin kafesinin yakınındaki bir parmaklığa yaslanıyorum. “Şu anda ablan için çok endişeli görünüyorsun,” diye dikkatini çekiyorum. “Onun donörü olmaktan vazgeçersen olabilecekleri göğüslemeye hazır olduğundan emin misin?”

“Neler olacağını biliyorum.” Anna’mn sesi alçak çıkıyor. “Hiçbir zaman bundan bollandığımı söylemedim.” Başını doğrultup gözlerini benimkilere dikiyor, onda bir kusur bulmam için bana meydan okuyor.

Bir süre ona bakıyorum. Izzy’nin bir böbreğe ya da karaciğerimin bir parçasına veya kemik iliğine ihtiyacı olduğunu öğrensem ben ne yapardım? Bu sorunun cevabı tartışılamaz bile - ne kadar çabuk hastaneye gidip operasyonu yaptırabileceğimizi sorardım.

Ama bu, benim seçimim olurdu, benim kararım.

“Annenle baban sana hiç ablanın donörü olmak isteyip istemediğini sordular mı?”

Anna omuz silkiyor. “Aşağı yukarı. Ebeveynlerin cevapları zaten kafalarında hazır olan soruları sordukları biçimde. Bütün ikinci sınıfların cezaya kalmasının sorumlusu sen değildin, öyle değil mi? Ya da Biraz brokoli yersin di mi?”

“Ebeveynlerine hiç senin için yaptıkları seçimden rahatsız olduğunu söyledin mi?”

Anna, fillerin kafesinden uzaklaşıyor ve takatsiz adımlarla tepeyi tırmanmaya başlıyor. “Birkaç kez şikayet etmiş olabilirim, ama onlar aynı zamanda Kate’in de ebeveynleri.”

Bu bulmacada bazı parçalar benim için yerine oturmaya başlıyor. Geleneksel olarak bir çocuğun kararlarım ebeveynleri alır, çünkü muhtemelen onun yararına olanı istiyorlardır. Ancak diğer bir çocuklarının yararına olan şeyler onların gözlerini kör ederse sistem çöker. Ve bir yerlerde, tüm enkazın altında, Anna gibi kayıplar yatar.

Burada asıl soru, bu davayı gerçekten kendi sağlığıyla ilgili kararları ebeveynlerinden daha iyi alabileceğine inandığı için mi açtı, yoksa bir defacık olsun ağladığı zaman anne babasının sesini duymasını istediği için mi?

Kutup ayıları Trixie ve Norton'un kafeslerine geliyoruz. Buraya geldiğimizden beri ilk defa Anna'nm yüzü aydınlanıyor. Hayvanat bahçesinin yeni üyesini, Trixie'nin yavrusu Kobe'yi seyrediyor. Yavru, kayaların üzerinde uzanmış annesine vurarak onu oyuna dahil etmeye çalışıyor. "En son bir kutup ayısı yavrusu doğduğunda, onu başka bir hayvanat bahçesine vermişlerdi," diyor Anna.

Doğru söylüyor; Providence Journal da çıkan haberleri hatırlıyorum. . Rhode Island için büyük bir halkla ilişkiler hamlesiydi.

"Sence kendisini postalatacak ne yapmış olabileceğini merak etmiş midir?"

Vasiler olarak depresyon belirtilerini tespit etmek üzere eğitiliriz. Beden dilini, tepkisizliği ve ruh halindeki değişimleri çözmeyi biliriz. Anna'nın elleri metal korkuluğa kenetlenmiş, gözleri boş bakıyor.

Bu kız ya ablasını kaybeder ya da kendini, diye düşünüyorum.

"Julia, eve gitsek nasıl olur?" diye soruyor.

Evine yaklaştıkça Anna, aramıza mesafe koyuyor. Hoş, zekice bir numara; bir de aramızdaki fiziksel mesafenin değişmediğini hesaba katınca. Arabamın camına doğru büzülüp geçtiğimiz caddeleri seyre dalıyor. "Şimdi ne olacak?"

“Bu işin içindeki herkesle konuşacağım. Annen, baban, ağabeyin, ablan. Avukatın.”

Bu defa döküntü bir Jeep garaj yoluna park etmiş ve evin ön kapısı açık. Kontağı kapatıyorum, ama Anna emniyet kemerini çözmeye yeltenmiyor. “Benimle birlikte içeri girebilir misin?”

“Neden?”

“Çünkü annem beni öldürecek.”

Bu Anna - kelimenin tam anlamıyla ürkek - son bir saati birlikte geçirdiğim Anna’ya hiç benzemiyor. Bir kızın nasıl olup da hem annesine dava açacak kadar cesur hem de onun karşısına çıkamayacak kadar korkak olabileceğini anlayamıyorum. “Nasıl yani?”

“Bugün evden çıkarken nereye gittiğimi söylemeden öylece çekip gittim de.”

“Bunu sık sık yapar mısın?”

Anna başını sallıyor. “Genellikle sadece bana söylenenleri yaparım.”

Nasıl olsa Sara Fitzgerald’la eninde sonunda konuşacağım. Arabadan iniyor ve Anna’nın da inmesini bekliyorum. Giriş yolundan yürüyor, bakımlı çiçek tarhlarını geçiyor ve ön kapıdan giriyoruz.

Sara Fitzgerald, beklediğim gibi bir düşman imajına sahip değil. Bir kere Anna’nın annesi benden kısa boylu ve daha ufak yapılı. Koyu renk saçları, tekinsiz bakışları var ve hızla, bir aşağı bir yukarı gidip geliyor. Kapı gıcırdayarak açıldığı an Anna’ya doğru koşturuyor. “Tanrı aşkına,” diye bağırıyor kızını omuzlarından tutup sarsarken, “nerelerdeydin? Neler olduğunu bil-”

“Affedersiniz Mrs. Fitzgerald. Size kendimi tanıtayım.” Bir adım atarak elimi uzatıyorum. “Adım Julia Romano, mahkemenin tayin ettiği vasiyim.”

Koluyla Anna’yı sarıyor, soğuk bir şefkat gösterisi. “Anna’yı eve getirdiğiniz için teşekkürler. Eminim onunla görüşeceğiniz çok şey vardır, ama şu anda -”

“Aslında ben sizinle konuşabileceğimi umuyordum. Mahkeme, raporumu bir haftadan kısa bir süre içinde hazırlamamı istedi. Bu yüzden, eğer birkaç dakikanız varsa

“Yok,” diyor Sara sert bir şekilde. “Şu an gerçekten uygun bir zaman değil. Diğer kızımı az önce yeniden hastaneye yatırmamız gerekti.” Dönüp Anna’ya bakıyor, hala mutfağın girişinde dikiliyor: Umarım mutlusundur.

“Bunu duyduğuma üzüldüm.”

“Ben de.” Sara boğazını temizliyor. “Anna’yla konuşmak için buraya gelmenizi takdir ediyorum, işinizi yapmaya çalıştığınızı biliyorum. Ama bütün bunlar kendi kendine yoluna girecek inanın. Ortada bir yanlış anlaşılma var. Eminim Yargıç DeSalvo da bir iki gün içinde size aynı şeyi söyleyecektir.”

Bir adım geri çekilerek bana - ve Anna’ya - aksini iddia etmemiz için meydan okuyor. Gözüm Anna’ya kayıyor, o da benim bakışımı yakalayıp başını neredeyse fark edilemeyecek kadar yavaş bir şekilde sallıyor, adeta şimdilik fazla uzatmamamız için yalvarıyor.

Kimi koruyor - annesini mi, yoksa kendisini mi?

O an zihnimde kırmızı bir bayrak dalgalanmaya başlıyor: Anna on üç yaşında. Annesiyle yaşıyor. Annesi karşı taraf

avukatı. Nasıl olur da onunla aynı evde yaşayıp Sara Fitzgerald tarafından yönlendirilmez?

“Seni yarın ararım Anna.” Sonra Sara Fitzgerald’a veda etmeden evinden çıkıyor ve dünyada asla gitmek istemeyeceğim tek yere doğru yola koyuluyorum.

Campbell Alexander’ın hukuk bürosu tam kafamda canlandırdığım gibi: dışı siyah camlarla kaplı bir binanın tepesinde, yerde Iran işi bir yolluğun serili olduğu bir koridorun sonunda, ayaktakımını uzak tutan iki ağır maun kapının ardında. Büyük sekreter masasında porselenden yapılmış gibi görünen ve kulağında, saçlarının arasında kaybolmuş bir telefon kulaklığı olan bir kız oturuyor. Onu sallamıyor ve kapalı olan tek kapıya doğru yürüyorum. “Hey!” diye bağırıyor arkamdan. “Oraya giremezsiniz!”

“Beni bekliyordu zaten,” diyorum.

Campbell, büyük bir iştahla yazmakta olduğu şeyden başını kaldırmıyor. Gömleğinin kolları dirseklerine kadar katlanmış. Saçları uzamış, kestirmesi gerek. “Kerri,” diyor, “bak bakalım kardeş olduklarını bilmeyen tek yumurta ikizleri hakkında

“Merhaba Campbell.”

İlk olarak yazmayı bırakıyor. Sonra kafasını kaldırıyor. “Julia.” Ayağa kalkıyor, kabahat işlerken yakalanmış bir okul çocuğuna benziyor.

İçeri giriyor ve kapıyı ardımdan kapatıyorum. “Anna Fitzgerald’ın davasına tayin edilen vasi benim.”

Şu ana dek fark etmediğim bir köpek Campbell’ın yanında yerini alıyor. “ Hukuk fakültesine gittiğini duymuştum.”

Harvard. Tam bursla.

“Providence oldukça küçük bir yer... Hep beklemiştim aslında...” Sesi alçalıyor ve Campbell başını sallıyor. “Yani şimdiye kadar çoktan birbirimize rastlamış olmamızı bekliyordum.”

Bana bakıp gülümsüyor ve birden on yedi yaşıma dönüyorum - aşkın kurallara uymadığını öğrendiğim yıla, ulaşılamaz bir şeyin çok fazlasına sahip olmanın hiçbir şeye değmeyeceğini anladığım yıla. “İstedikten sonra birinden kaçınmak o kadar da zor değildir,” diye cevap veriyorum sakince. “Sen bunu herkesten daha iyi bilirsin.”

Campbell

Oldukça sakinim, gerçekten, ta ki Ponaganset Lisesi Müdürü bana siyaseten doğruluk hakkında telefonda bir ders vermeye kalkışın- caya kadar. 'Tanrı aşkına/' diye cümlesine girerek makineli tüfek gibi konuşuyor. “Bir grup Yerli Amerikalı öğrenci okul içinde kurdukları basketbol ligine 'Soluk Benizliler' adını verirse bunun etrafa vereceği mesaj nasıl bir şey olur?"

"Sanırım okul maskotunuz olarak Kızılderili reisini seçtiğiniz zaman verdiğinizle aynı mesajı."

"Bizim takımımızın adı 1970'ten beri Ponaganset Reisleri'dir," diye karşı çıkıyor müdür.

"Evet, onlar da doğdukları günden beri Narragansett kabilesine mensuplar."

"Bu, küçük düşürücü bir şey. Siyaseten de doğru değil."

"Maalesef," diyerek dikkatini çekiyorum, "bir insana siyaseten doğru olmadığı için dava açamazsınız, yoksa size yıllar önce bir mahkeme ilamı verilmiş olurdu. Ancak diğer taraftan bakacak olursak, Anayasa, Yerli vatandaşlar da dahil olmak üzere Amerikalıların bireysel haklarını korumaktadır - bunlardan biri topluluk oluşturma, bir diğeri de ifade özgürlüğüdür ki bu da saçma sapan dava açma tehdidiniz hasbelkader mahkeme salonuna kadar ulaşmayı başarsa bile, Soluk Benizlilerin kurulmasına izin verileceği anlamına gelir. Bundan dolayı genel olarak insanlığa sınıf ayrımcılığı konusunda bir dava açmak isteyebilirsiniz, zira Beyaz

Saray, Beyaz Dağlar ve Beyaz Sayfalar'daki gizli ırkçılığı da engellemeyi tercih edeceksinizdir." Telefon

hattının diğer ucunda bir ölüm sessizliği var. "Bu durumda müvekkilime bir dava açmayı düşünmediğinizi söyleyebilirim sanırım."

Telefonu kapattıktan sonra dahili telefon sisteminin tuşuna basıyorum. "Kerri, Ernie Fishkiller'ı ara ve endişelenmesi gereken bir şey kalmadığını söyle."

Masamda biriken iş dağının başına oturduğum sıra Yargıç gürültüyle nefes veriyor. Masamın sol tarafında yuvarlanmış bir halı gibi uyuyor. Patisi hafifçe seğiriyor. *işte hayat budur dedi bana kendi kuyruğunu kovalayan bir köpek yavrusunu seyrederken. İşte bundan sonra olmak istediğim şey bu.*

Güldüm. Sen ancak kedi olursun dedim ona. Onlar başka kimseye ihtiyaç duymazlar.

Benim sana ihtiyacım var, diye cevap verdi.

Kim bilir, dedim. Belki de bir kedinanesi olarak geri dönerim.

Başparmaklarımı göz çukurlarımla bastırıyorum. Yeterince uyumadığım aşikar; önce kahvecideki o sahne, şimdi de bu. Yargıç'a dik dik bakıyorum, sanki onun suçuymuş gibi; sonra da dikkatimi bir not defterine aldığım notlara yoğunlaştırıyorum. Yeni bir müvekkil - savcılık tarafından video görüntüleriyle suçüstü yakalanan bir uyuşturucu satıcısı. Adamın hüküm giymekten yırtmasına imkan yok - tabii annesinin bugüne dek gizli tuttuğu bir tek yumurta ikizinin olmasını hesaba katmazsak.

Bu durumda işler... ,,

Kapı açılıyor ve başımı kaldırmadan Kerri'ye bir emir veriyorum. "Bak bakalım kardeş olduklarını bilmeyen tek

yumurta ikizleri hakkında

"Merhaba Campbell."

Aklımı kaçırıyorum;' kesinlikle aklımı kaçırıyorum. .Çünkü iki metre ötemde on beş yıldır görmediğim Julia Romano duruyor. Saçları eskisinden uzun ve narin hatları, koca bir ömrü uzağında geçirip duyamadığım o sözcükleri içine alan bir paranteze benzeyen ağzını çevreliyor. "Julia' diyebiliyorum güç bela.

Kapıyı kapatıyor, sesi duyan Yargıç gözlerini açıyor. "Anna Fitzgerald'm davasına tayin edilen vasi benim," diyor.

“Providence oldukça küçük bir yer... Hep beklemiştim aslında... Yani şimdiye kadar çoktan birbirimize rastlamış olmamızı bekliyordum."

"İstedikten sonra birinden kaçınmak o kadar da zor değildir," diye cevap veriyor. "Sen bunu herkesten daha iyi bilirsin." Sonra birden kızgınlığı uçup gider gibi oluyor. "Özür dilerim. Bü son derece yersiz oldu."

"Uzun zaman oldu' diyorum, oysa asıl yapmak istediğim ona son on beş yıldır neler yaptığını sormak. Hala çayı süt ve limonla mı içiyor? Mutlu mu? "Saçın artık pembe değil," diyorum, çünkü ben bir salağım.

"Hayır değil," diye cevap veriyor. "Bir sorun olur mu?"

Omuz silkiyorum, "Sadece. Şey..." Lazım oldukları anda nereye saklanır bu sözcükler? "Pembe benim hoşuma gidiyordu," diye itiraf ediyorum.

"Duruşma salonundaki otoritemi zayıflatıyor," diyor Julia.

Bu sözüne gülümsüyorum. "Ne zamandan beri insanların hakkında düşündüklerini önemsiyorsun?"

Soruma cevap vermiyor, ama bir şeyler değişiyor. Odanın sıcaklığı veya belki de gözüne takılan duvardaki bir şey. "Belki de geçmişi eşelemek yerine Anna hakkında konuşsak daha iyi olur," diye öneride bulunuyor diplomatik bir tavırla.

Başımla onaylıyorum. Sanki dar bir otobüs koltuğunda aramızda bir yabancıyla oturuyormuşuz gibi hissediyorum, ikimizin de kabullenmek ya da adını anmak istemediğimiz bir yabancı; biz de onun önünden, arkasında eğilip konuşuyoruz, diğeri bakmadığı sırada göz ucuyla kaçamak bakışlar atıyoruz. Julia'nın bu sabah başka birisinin kollarında uyandığını ve uyku sersemliği geçmeden o kişinin belki de ben olduğumu düşünüp düşünmediğini merak ederken Anna Fitzgerald'a odaklanmam nasıl beklenebilir ki?

Gerginliği hisseden Yargıç ayağa kalkıyor ve yanı başıma geliyor. Julia odada yalnız olmadığımızı o an fark etmiş gibi görünüyor. "Ortağın mı?"

"Sadece bir yardımcı/' diyorum. "Ama Law Revieıv'a konu oldu." Parmaklarıyla Yargıç'm kulağının ardını okşuyor - kahrolası şanslı piç - suratımı buruşturarak ona yapmamasını söylüyorum. "O bir hizmet köpeği. Başkaları tarafından sevilmemesi gerek."

Julia, şaşırmış bir halde bana bakıyor. Ancak sorunumun ne olduğunu sormasına fırsat vermeden konuyu değiştiriyorum. "Evet, gelelim Anna'ya." Yargıç burnunu avucuma sürtüyor.

Julia kollarını kavuşturuyor. "Bugün kızı görmeye gittim."

"Ve?"

"On üç yaşındaki çocuklar ebeveynlerinin ciddi biçimde etkisi altında kalırlar. Anna'nın annesi de bu duruşmanın yapılmasına gerek kalmayacağına inanmış. Anna'yı da buna inandırmaya çalışabileceğini düşünüyorum."

"Bu meseleyi halledebilirim," diyorum.

Julia şüpheli gözlerle bana bakıyor. "Nasıl?"

"Sara Fitzgerald'ı evden uzaklaştırtırım."

Bunu duyunca ağzı bir karış açılıyor. "Şaka yapıyor olmalısın."

Artık Yargıç iyiden iyiye üstümü başımı çekiştirmeye başlıyor. Karşılık alamayınca da iki kez havlıyor. "Evden ayrılması gerekenin kesinlikle müvekkilim olmadığı kanısındayım. Yargıcın emirlerini ihlal eden kişi o değil. Sara Fitzgerald'm onunla temas kurmasını engelleyecek geçici bir sınırlama emri çıkartabilirim."

"Campbell, o kadın onun annesi!"

"Bu haftalığına anne değil, karşı tarafın avukatı ve bir şekilde müvekkilimi etkilemeye çalışıyorsa, kendisine bunu yapmamasını bildirmek gerek."

"Müvekkilinin bir ismi, bir yaşı ve paramparça olan bir dünyası var - hayatında ihtiyaç duyacağı son şey bir başka parçalanma. Hiç onu yakından tanıma zahmetine girdin mi?"

"Tabii ki," diye yalan söylüyorum Yargıç ayaklarımın önüne çöküp sızlanmaya başladığı sırada.

Julia dönüp Yargıç'a bakıyor. "Köpeğinin bir sorunu mu var?"

"Yok bir şeyi. Bak. Benim işim Anna'nın yasal haklarını korumak ve davayı kazanmak; tam olarak yapacağım şey de

bu olacak."

"Tabii ki öyle yapacaksın. Ama Anna için en iyisi bu olduğundan değil... kendin için en iyisi bu olduğundan. Başka bir insanın çıkarları için kullanılmaktan kurtulmak isteyen bir çocuğun gidip Sarı Sayfalar'dan senin adını bulması ne kadar ironik öyle değil mi?"

"Hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun/' diyorum dişlerimi sıkarak.

"Sence bu kimin suçu peki?"

Geçmişi deşmemek buraya kadarmış. Başımdan aşağıya doğru bir titreme geçiyor ve Yargıç'ı tasmasından tutuyorum. "Affedersin/' diyorum ve odadan çıkıp gidiyorum, Julia'yı hayatımda ikinci defa terk ediyorum. *işin özüne indiğinizde The Wheeler School topluma sosyetik genç kızlar ve geleceğin yatırım bankacılarını pompalayan bir fabrikaydı. Hepimiz aynı şekilde görünüyor ve aynı şekilde konuşuyorduk.*

Bu kalıbı kıran öğrenciler de vardı tabii. Yakalarını kaldırarak gezen, kürek takımında yerlerini alan ve bizlerden biri olmadıklarının gayet farkında olduğumuzu hiçbir zaman anlayamayan burslu çocuklar gibi. Bir de yıldızlar vardı; mesela, mezun olmadan bir yıl önce Detroit Redıuings tarafından seçilen Tommy Boudreauxf Ya da kafadan kontaklar, bileklerini kesip alkolle valyumu karıştıran ve sonra en az etrafta gezindikleri kadar sessiz bir şekilde kampüsten ayrılanlar.

Julia Romano VVheeler'a geldiğinde ben altıncı sınıftaydım. Okul ceketinin altına asker postalları ve bir Cheap Trick tişörtü giyiyordu; hiç zorlanmadan koca soneleri ezberleyebiliyordu. Boş derslerde hepimiz müdüre görünmeden sigara içmeye çalışırken, o, spor salonunun

tavanına çıkan merdivenlere oturur, Henry Miller ve Nietzsche okurdu. Işıltılı sarı saçları hediyelik çikolata kutuları gibi bir saç bandıyla toplanmış olan okuldaki diğer kızların aksine onunkiler bir siyah bukleler fırtınasıydı. Hiç makyaj yapmazdı - yalnızca o keskin yüz hatları; olduğu gibi kabul et ya da çek git. Sol kaşına ince, gümüş bir küpe takardı. Yeni pişen kek hamuru gibi kokardı.

Hakkında bir sürü dedikodu dolanırdı: bir 'kız ıslah evi'nden atılmış; ülke çapındaki deneme sınavında mükemmel bir puan çekmiş dahi bir kızmış; sınıftaki herkesten iki yaş küçükmüş; dövmesi varmış. Kimse onu hangi kefeye koyacağını tam olarak bilmiyordu. Ona Ucube diyorlardı, çünkü bizden biri değildi.

Bir gün Julia Romano okula kısacık, pembe saçlarla geldi. Hepimiz uzaklaştırma cezası alacağını düşündük, ancak Vheeler'da nasıl giyinmesi gerektiği konusundaki kurallar listesinde saç kesiminin bariz bir şekilde eksik olduğu ortaya çıktı. Bu, bana neden tek bir erkek öğrencinin bile rasta saçlarla okula gelmediğini düşündürttü; sebebi cesaret edememiz değil, yapmak istememizdi.

Julia, o gün öğle yemeğinde yelken takımından bir grup elemanla ve içlerinden bazılarının kız arkadaşlarıyla birlikte oturduğumuz masanın yanından geçti.

"Hey," diye bağırdı kızlardan birisi, "nasıldı, acıttı mı?"

Julia, bu sözleri duyunca yavaşladı. "Ne acıttı mı?"

"Pamuk helva makinesine düşmek."

Julia en ufak bir şekilde duraksamadı. "Kusura bakma canım, saçlarımı sosyete kerhanesinde yaptırmaya param yetmiyor." Sonra yemekhanenin her zaman tek başına yediği

köşesine gidip arkalarında koruyucu meleklerin resimleri olan bir deste iskambil kağıdıyla fal bakmaya başladı.

"Hassiktir," dedi arkadaşlarımdan biri, "bu kızla papaz olmaya gelmez ha."

Güldüm, çünkü herkes gülüyordu. Ama aynı zamanda Julia'nın yerine oturmasını, yemek tepsisini kenara itip kartlarını açmasını seyrettim. İnsanların hakkında düşündüklerini hiçbir şekilde kaale almamanın nasıl bir duygu olduğunu merak ettim.

Bir öğleden sonra kaptanı olduğum yelken takımından kaçtım ve onu takip ettim. Kendimi fark ettirmeyecek kadar uzakta durmaya özen gösteriyordum. Blackstone Bulvarı'na çıktı, Sıvan Point Mezarlığı'na saptı ve buradaki en yüksek noktaya tırmandı. Sırt çantasını açtı, ders kitaplarım ve defterini çıkardı ve bir mezarın önüne oturup yayıldı. Arkasından "Sen de çıkabilirsin artık," dedi ve bir hayaletle konuştuğunu zanneden ben neredeyse küçük dilimi yutacaktım ki aslında bana seslendiğini anladım. "Fazladan bir çeyreklik verirsen daha yakından bile bakabilirsin."

Ellerim ceplerimde, büyük bir meşe ağacının arkasından çıktım. O an neden orada olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Başımla mezarı işaret ettim. "Akrabanız mı?"

Omzunun üstünden geriye baktı. "Evet. Büyükannem Mayflozuer'da onun yanındaki koltukta oturmuş." Gözlerini bana dikmiş, olabildiğince sert bir şekilde bakıyordu. "Senin kriket maçın mı ne yok muydu?"*

"Polo, " dedim gülümseyerek. "Atımın buraya gelmesini bekliyorum."

Şakayı anlamadı... veya belki de komik bulmadı. "Ne istiyorsun?"

Onu takip ettiğimi itiraf edemedim. "Yardım," dedim. "Ödev meselesi. "

Aslında İngilizce ödevimize bakmamıştım bile. Defterinden bir sayfa kopardım ve yüksek sesle okudum: Korkunç bir trafik kazasına denk geldin. Acıyla inleyen insanlar ve etrafa saçılmış bedenler var. Durmak zorunda mısın?

"Neden yardım edeyim ki?" diye sordu.

"Kanuni olarak mecbur değilsin. Birisini arabadan çıkarmaya kalkar ve onu daha çok yaralarsan suçlu duruma düşebilirsin."

"Sana neden yardım edeyim demek istemiştim."

* 1620'de İngiliz göçmenleri Amerika'ya getiren geminin adı. (ç.n.)

Kağıt elimden kayıp yere düştü. "Benden pek hazzetmiyorsun, öyle değil mi?"

"Hiçbirinizden hoşlanmıyorum, o kadar. Hepiniz sizden farklı birine anlayış göstermektense ölmeyi yeğleyecek bir avuç yapmacık geri zekalısınız. "

"Senin yaptığın da bundan farksız sayılmaz mı?"

Durup uzunca bir süre bana baktı. Sonra çantasını toplamaya başladı. "Çuvalla paran var değil mi? Git kendine bir öğretmen tut."

Ders kitaplarından birine ayağımla basıyorum. "Sen yapar mısın?"

"Sana öğretmenlik yapmak mı? Hayatta olmaz."

"Dur. Trafik kazası için bir şey demedin."

Duraklıyor. "Tabii ki. Kanunlar kimsenin kimseden sorumlu olmadığını söylese de, ihtiyaç duyan birine yardım etmek yapılacak en doğru şeydir."

Yanına oturuyorum, öyle ki teni hemen dibinde duran koluma değdi değecek. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

Bakışlarını önüne eğiyor. "Evet."

"Öyleyse nasıl olup da beni tek başıma bırakabiliyorsun?" diye soruyorum.

Havluluktan aldığım kağıt havluyla yüzümü kuruluyor ve kravatımı düzeltiyorum. Yargıç, yanı başımda her zamanki gibi olduğu yerde küçük daireler çizerek dolanıyor. "Aferin oğluma," diyorum kaim boynunu elimle okşayarak.

Ofisime döndüğümde Julia'nın gitmiş olduğunu görüyorum. Kerri, nadir bir üretkenlikle bilgisayarının başına oturmuş bir şeyler yazıyor. "Ona ihtiyacın olursa kıçını kaldırıp bulabilirmişsin. Aynen böyle söyledi. Ayrıca bütün tıbbi kayıtları da istedi." Kerri omzunun üstünden bana bakıyor. "Bok gibi görünüyorsun."

"Sağ ol." Masasındaki turuncu bir Post-it dikkatimi çekiyor. "Kayıtları buraya mı göndermemizi istiyor?"

"Evet."

Adresi cebime indiriyorum. "Ben hallederim."

Bir hafta sonra, aynı mezarın önünde, Julia Romano'nun postallarını çözdüm. Kamuflaj montunu çıkardım. Ayakları küçücük ve bir lalenin göbeği kadar pembeydi. Köprücük kemiği gizemli bir cennetti. "Bunların altında çok güzel olduğunu biliyordum," dedim ve öptüğüm ilk yer orası oldu.

Fitzgeraldlar, Upper Darby'de herhangi bir sıradan Amerikan'ailesini barındırabilecek bir evde yaşıyorlar. iki arabalık bir garaj, alüminyum cephe kaplaması, yangın halinde itfaiyeyi yönlendirmek için camlara yapıştırılmış "İçeride Çocuk Var" çıkartmaları. Oraya vardığımda güneş çatının ardında kaybolmak üzere.

Yol boyunca oraya gitmenin Julia'nın söylediklerileyle hiçbir ilgisi olmadığına, o gece eve gitmeden önce bu küçük yola sapmayı zaten planladığıma kendimi inandırmaya çalıştım.

Ama gerçek şu ki bunca yıllık meslek hayatımda ilk defa birisinin evine gidiyordum.

Zili çalıyorum ve kapıyı Anna açıyor. "Burada ne işin var?"

"Seni kontrole geldim."

"Bunun için ekstra ücret ödeyecek miyim?"

"Hayır," diyorum kuru bir ses tonuyla. "Bu ayki özel bir promosyonumuz bu."

"Öyle mi?" Kollarını kavuşturuyor. "Annemle konuştun mu?"

"Konuşmamak için elimden geleni yapıyorum. Evde yok galiba?"

Anna başını sallıyor. "Hastanede. Kate'i yeniden yatırmak zorunda kaldık. Belki de oraya gitsen daha iyi olur."

"Benim müvekkilim Kate değil."

Bu söz sanki onu hayal kırıklığına uğratıyor. Saçlarını kulağının ardına sıkıştırıyor. "İçeri gelmek ister miydin?"

Onu oturma odasına doğru takip ediyorum ve mavi çizgili kanepeye oturuyorum. Yargıç, kanepenin kenarlarını kokluyor. "Vasi ile tanıştığını duydum."

"Evet, Julia. Beni hayvanat bahçesine götürdü. İyi birine benziyor." Gözleri benimkilere takılıyor. "Benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

"Annenin seninle dava hakkında konuşuyor olmasından endişeleniyor."

"Bu evde Kate'ten başka ne hakkında konuşulabilir ki?"

Bir süre birbirimize bakıyoruz. Müvekkil-avukat ilişkisinin ardına geçildiğinde tamamen kayıplara düşüyorum.

Odasını görmek isteyebilirim; gel gelelim erkek bir avukatın on üç yaşında bir kızla evin üst katma çıkması diye bir şey söz konusu olamaz. Onu yemeğe götürebilirim, ama benim en sevdiğim mekanlardan biri olan Cafe Nuovo'dan hoşlanacağından şüpheliyim ve midemin bir Whopper kaldıracağını da sanmıyorum. Okul nasıl gidiyor diye sorabilirim, ama bunun konuyla ilgisi yok.

"Çocukların var mı?" diye soruyor Anna.

Bir kahkaha atıyorum. "Sence var mıdır?"

"Bu muhtemelen iyi bir şeydir," diyor. "Alınma ama sende hiç ebeveyn tipi yok."

Bu çok hoşuma gidiyor. "Ebeveyn tipi nasıl olur?"

Sorunun cevabını düşünüyor gibi görünüyor. "Sirkteki ip cambazının, yaptığı işi herkesin bir sanat gibi görmesini nasıl istediğini bilirsin, ama aslında tek derdi düşmeden karşıya geçebilmektir. İşte bunun gibi bir şey." Bakışlarını bana çeviriyor. "Rahat olabilirsin, endişelenme. Seni bağlayıp zorla gangsta rap filan dinletecek değilim."

"Aman pek sevindim," diye şaka yapıyorum. "Madem öyle." Kravatımı gevşetiyor ve yastıklara dayanıyorum. .

Bu yaptığım Anna'nın yüzüne hafif bir gülümseme yayılmasına neden oluyor. "Benim arkadaşımmışsın gibi davranmak zorunda değilsin."

"Öyle bir şey isteğimden değil." Elimle saçlarımı şöyle bir tarar gibi yapıyorum. "Sadece, bu benim için alışılmadık bir durum."

"Ne?"

Elimle oturma odasını gösteriyorum. "Bir müvekkilimin evine gelmek. Çene çalmak. Gün bittiğinde bir davayı ofiste bırakıp çıkmamak."

"Eh, benim için de bu yeni bir durum," diye itiraf ediyor Anna.

"Nedir o?"

Saçını bir bukle halinde serçe parmağına doluyor. "Umut etmek."

Julia'nın dairesi, şehrin boşanmış insanların yoğun olarak ikamet etmeleriyle tanınmış kalburüstü bir mahallesinde bulunuyor ve kendime bir park yeri ararken bu nokta beni sürekli rahatsız ediyor, Bizi gören kapıcı, Yargıç'a bir göz atıyor ve önüme dikiliyor. "Köpekle girmek yasaktır," diyor. "Üzgünüm."

"Bu bir hizmet köpeği." Söylediğimin adam için bir şey ifade etmediğini görünce onun anlayabileceği şekilde anlatıyorum. "Hani körlere refakat etmeleri için eğitilirler ya."

"Sen hiç de köre benzemiyorsun."

"Ben tedavi olmaya çalışan bir alkoliğim," diyorum. "Köpek beni biradan uzak tutuyor."

Julia'nın dairesi yedinci katta. Kapıyı vuruyorum ve sonra bir gözün dürbünden baktığını fark ediyorum. Kapıyı hafifçe aralıyor, ama emniyet zincirini çıkarmıyor. Başına sarılı bir mendil var ve ağlamış gibi duruyor.

"Merhaba," diyorum. "Baştan başlamaya ne dersin?"

Burnunu siliyor. "Sen de kimsin?"

"Tamam haklısın. Belki de bunu hak ediyorumdur." Zincire bakıyorum. "İçeri girmeme izin ver, hadi."

Bana aklımı oynatmışım gibi bakıyor. "Kafan iyi galiba senin?"

Bir kargaşa oluyor ve ikinci bir ses duyuluyor, ardından kapı ardına kadar açılıyor ve aptal gibi şu düşünce geçiyor aklımdan: Ondan iki tane var. "Campbell," diyor gerçek Julia, "burada ne arıyorsun?"

Tıbbi kayıtları elimde tutuyorum, hala şoku atlatabilmiş değilim. Wheeler'da geçirdiğimiz koca bir yıl boyunca bir ikizi olduğunu nasıl söylemedi?

"Izzy, bu CampbeH Alexander. Campbell, bu da kardeşim."

"Campbell..." Izzy'nin adımı ağzında gevelemesini seyrediyorum. İkinci defa baktığımda Julia'ya hiç de benzemiyor. Burnu biraz daha büyük, simasında kardeşindeki o canlı hava yok. Ağzının kıpırtılarını seyretmenin üzerimde hiçbir tesiri olmadığını ise söylemeye gerek dahi yok. "Yoksa şu Campbell mı?" diyor Julia'ya dönerek. "Hani şeyden..."

"Evet," diye iç geçiriyor Julia.

Izzy'nin gözleri kısılıyor. "İçeri girmesine izin vermemem gerektiğini biliyordum."

"Sorun yok," diye ısrar ediyor Julia ve elimdeki dosyaları alıyor. "Bunları getirdiğin için sağ ol."

Izzy parmaklarını tıkırdatıyor. "Artık gidebilirsin."

"Dur." Julia kız kardeşinin koluna vuruyor. "Campbell bu hafta birlikte çalışacağım avukat."

"Ama bu adam seni

"Evet sağ ol, hafızam gayet iyi çalışıyor."

"Her neyse!" diye araya giriyorum. "Gelirken Anna'nın evine uğradım."

Julia bana dönüyor. "Eee?"

"Aklını başma topla Julia," diyor Izzy. "Bu yaptığın kendine zarar vermekten başka bir şey değil."

"İşin ucunda para varsa her şey değişir Izzy. Birlikte bir davamız var, hepsi bu. Tamam mı? Hem kendine zarar vermek konusunda senden ders almam gerektiğini hiç sanmıyorum. Seni terk etmesinden bir gece sonra son defa yatalım diye Janet'i arayan kimdi?"

"Hey." Yargıç'a dönüyorum. "Red Sox da bu hafta ne maç çıkardı di mi?"

Izzy hışımla koridora yöneliyor. "Ne halin varsa gör," diye bağırıyor ve kapının çarpıldığını duyuyorum. "Beni çok seviyor galiba," diyorum, ama Julia gülümsemiyor bile.

"Tıbbi kayıtlar için sağ ol. Güle güle."

"Julia -"

"Bak, ben sadece seni dertten kurtarıyorum. Bir köpeği duygusal bir patlama anından, mesela eski bir kız arkadaşının

gerçekleri söylemesi gibi, kurtarılman gerektiği anda seni sürükleyerek odanın dışına çıkarması için eğitmek zor olmalı. Söylesene nasıl yapıyorsun Campbell? El işaretleriyle mi? Sözlü emirlerle mi? Yüksek bir ıslıkla mı?"

Özlem dolu gözlerle koridora bakıyorum. "Izzy'yi geri alabilir miyim lütfen?"

Julia, beni kapının dışına itmeye çalışıyor.

"Peki, tamam. Özür dilerim. Bugün seni ofiste öyle bırakıp gitmek istememiştim. Ama... acil bir durumdu."

Bana bakıyor. "Köpek ne işe yarıyor demiştin?"

"Bir şey demedim." Julia evin içine yönelince Yargıç ve ben onu takip ediyor ve kapıyı ardımızdan kapatıyoruz. "Dediğim gibi, Anna Fitzgerald'ı görmeye gittim. Sen haklıydın - annesi için bir sınırlama emri çıkartmadan önce onunla konuşmam gerekiyordu."

"Yani?"

Anna'yla ikimizi düşünüyorum, o çizgili kanepede oturmuş aramızda bir güven ağı kurmaya çalışırken. "Sanırım aynı telden çalıyoruz." Julia cevap vermiyor, sadece mutfak tezgahında duran bir kadeh beyaz şarabı eline alıyor. "A iyi olur, ben de alırım.

Omuz silkiyor. "Smila'da."

Smila? Tabii ya, buzdolabının adı. Şu meşhur romandan geliyor

Karları Okuyan Miss Smila. Dolaba gidip şişeyi çıkardığımda im içmemek için kendini zor tuttuğunu hissediyorum. "Seni tanıdığımı unutuyorsun."

"Eskiden tanırdın' diye düzeltiyor.

"O zaman öğret bana. Son on beş yıldır neler yaptın?" Başımla koridoru, Izzy'nin odasını işaret ediyorum. "Yani kendini klonlamak dışında." Aklımda bir düşünce uyanıyor ve dillendiremeden Julia cevabını veriyor."

"Ağabeylerimin hepsi inşaat işçisi, aşçı, tesisatçı filan oldu. Annemle babam, kızlarının üniversiteye gitmelerini istiyorlardı ve son sınıfta Wheeler'a gitmenin olasılıkları artıracağını düşündüler. Benim notlarım oradan yarım bir burs almama yetecek kadar yüksekti; ama Izzy gidemedi. Sadece birimizin özel okula gitmesine yetecek kadar paramız vardı."

"Kardeşin üniversiteye gitti mi?"

"RISD"* diyor Julia. "Takı tasarımcısı oldu."

"Saldırgan bir takı tasarımcısı."

"Kalbini kırarlarsa böyle olursun." Gözlerimiz buluşuyor ve Julia ne söylediğinin farkına varıyor. "Yanıma bugün taşındı."

Gözlerim evi tarıyor, bir hokey sopası, Sports Illustrated dergisi, bir televizyon koltuğu, kötüye işaret olabilecek erkeksi bir eşya araştırıyorum. "Oda arkadaşıyla yaşamaya alışmak zor mu?"

"Daha önce yalnız yaşıyordum Campbell, asıl sormak istediğin buysa eğer." Şarap kadehinin hemen üstünden beni süzüyor. "Peki ya sen?"

"Altı karım, on beş çocuğum ve bir sürü koyunum var."

Dudakları kıvrılıyor. "Senin gibi insanlar her zaman bana başarısız olduğum hissi veriyor."

"Evet aynen, sen kesinlikle bu gezegende yer işgal ediyorsun.

Harvard önlisans, Harvard Hukuk Fakültesi, yufka yürekli bir vasi

"Hangi okula gittiğimi nereden biliyorsun?"

"Yargıç DeSalvo," diye yalan söylüyorum ve o da inanıyor.

Acaba Julia da birlikte olduğumuz dönemden bugüne yıllar değil de dakikalar geçmiş gibi hissediyor mu diye merak ediyorum. Bu mutfakta oturmak ona da bana olduğu kadar olağan geliyor mu? Bu tıpkı elinize notalarla dolu bir kağıt alıp melodiyi çözmeye çalışırken bunun aslında gayet iyi bildiğiniz bir şarkı olduğunu, hiç denemeden rahatlıkla çalabileceğinizi fark etmeye benziyor.

"Vasi olacağını düşünmemiştim," diye itiraf ediyorum.

"Ben de." Julia gülümsüyor. "Bazen hala kendimi Boston Common Park'ta kürsüye çıkmış, ataerkil toplumlara ateş püskürürken hayal ediyorum. Maalesef inançlar kiranı ödemeye yetmiyor." Burada duraksayıp bakışlarını bana çeviriyor. "Tabii bir de yanılgıya düşüp senin şimdiye kadar Amerika Birleşik Devletleri Başkanı olacağını düşünmüştüm."

"Ayaklarımı yere bastım," diye itiraf ediyorum. "Hedeflerimi biraz küçültmek zorundaydım. Senin de - yani, demek istediğim, şimdiye kadar çocukların ve talihli bir adamla banliyödeki evinin kadını olacağını düşünmüştüm."

Julia başını sallıyor. "Galiba beni Muffy ya da Bitsie ya da Toto, Wheeler'daki o ismi lazım değil kızlarla karıştırıyorsun."

"Hayır. Ben sadece... o talihli adam ben olurdum belki diye düşünmüştüm."

Bu sözlerim üzerine ağır, meşum bir sessizlik çöküyor. "Sen o adam olmak istemedin," diyor Julia en sonunda. "Bunu gayet açık bir şekilde ifade etmiştin."

Bu doğru değil diyerek itiraz etmek istiyorum. Ama sonuç olarak onunla bir şeyler yaşamayı istememiş biri olarak neyi kanıtlayabilirim ki? "Hatırlıyor musun diye söze giriyorum.

"Her şeyi hatırlıyorum Campbell," diye susturuyor beni. "Zaten hatırlamasam işler bu kadar zor olmazdı."

Nabzım öylesine hızlanıyor ki Yargıç ayağa fırlıyor ve alarm halinde burnuyla kalçamı dürtüklüyor. O zamanlar böylesine özgür bir kız gibi görünen Julia'yı hiçbir şeyin incitemeyeceğini zannederdim. Keşke ben de bu kadar şanslı olabilseydim diye düşünürdüm. T

Her iki konuda da yanılmışım.

Anna

Oturma odamızda ailemizin görsel tarihine ayrılmış koca bir raf var. Herkesin bebeklik fotoğrafı, bazı vesikalıklar, tatil ve doğum günü fotoğrafları. Bunlar bana bir hapishane duvarındaki çentikleri hatırlatıyor

-zamanın geçtiğinin, hiçbirimizin yerinde saymadığının kanıtları.

Çift taraflı çerçeveler var, tekler var, 20x25'likler, 10xl5'likler. Bazıları akçaağaçtan yapılmış, bazıları oymalı, bir tanesi de çok şık bir cam mozaik. Jesse'nin fotoğraflarından birini elime alıyorum - iki yaşlarında çekilmiş, üzerinde bir kovboy kostümü var. Kimse buna baktığında sonuçta ortaya nasıl bir şey çıkacağını kestiremezdi doğrusu.

Kate'in saçlı ve tamamen saçsız fotoğrafları var; bir tanesinde bebekken Jesse'nin kucağında oturuyor ve bir diğerinde de annem havuz kenarında ikisini beraber tutuyor. Benim de fotoğraflarım var, ama fazla değil. Bebeklikten on yaşıma tek karede ulaşıveriyorum.

Belki de bunun nedeni, benim üçüncü çocuk olmam ve onların da bir yaşam katalogu tutmaktan sıkılmış ve yorulmuş olmalarıydı. Belki de unutmuşlardı.

Bu kimsenin suçu değil, çok önemli de değil, ama bir taraftan da azıcık üzücü. Bir fotoğraf size Mutluydunuz der ve ben de bunu görmek istiyorum. Bir fotoğraf size Sen benim için öyle önemliydin ki elimdeki her işi bırakıp seni seyretmeye koştum, der.

Babam gece on birde telefon ediyor ve gelip beni almasını isteyip istemediğimi soruyor. “Annen geceyi hastanede geçirecek," diye açıklıyor. "Ama evde yalnız kalmak istemezsen gelip istasyonda uyuyabilirsin.”

"Hayır, sorun değil,” diyorum. “Bir şey lazım olursa Jesse var nasıl olsa.”

"Doğru," diyor babam. “Jesse.” İkimiz de bunun güvenilir bir tedbir planı olduğuna inanmış gibi davranıyoruz.

“Kate nasıl oldu?" diye soruyorum.

“Hala kendine gelemedi. İlaç verip uyuttular.” Derin bir nefes aldığını duyuyorum. “Anna, biliyorsun,” diye söze giriyor, ama birden arkadan tiz bir zil sesi ortalığı yıkmaya başlıyor. “Tatlım, gitmem gerek.” Beni kulak dolusu bir sessizlikle bırakıp gidiyor.

Bir süre telefonu öylece tutuyor, babamın botlarını giymesini ve pantolonun askısını çekiştirmesini gözümde canlandırıyorum. İstasyonun kapısının tıpkı Alaaddin’in mağarası gibi açılmasını ve yolcu koltuğunda oturan babamla birlikte itfaiye kamyonunun sirenler çalarak dışarı çıkışını tasavvur ediyorum. Ne zaman işe gitse, yangın söndürmek zorunda kalıyor.

Tek ihtiyacım cesaret. Bir hırka kapıp evden çıkıyorum ve garaja yöneliyorum.

Okulda bir çocuk vardı, Jimmy Stredboe. Tam bir zavallıydı. Her tarafı sivilceydi; Yetim Annie isminde evcil bir faresi vardı; bir defasında fen dersinde akvaryuma küsmüştü. Kimse onunla konuşmazdı, angutluk bulaşıcı olabilir diye korkulurdu. Ama sonra bir yaz tatilinde çocuğa çok ciddi bir sinir sistemi hastalığı olan çoklu skleroz teşhisi

kondu. Bundan sonra kimse Jimmy'ye kötü davranmadı. Koridorda karşılaştığınızda ona gülümserdiniz. Öğle yemeğinde yanınıza oturacak olursa, selam verirdiniz. Sanki ayaklı bir trajedi olmak, o güne kadarki tüm sefilliğini örtmüştü.

Doğduğum andan itibaren ben ablası hasta kız oldum. Hayatım boyunca banka memurları bana ekstra lolipop verdiler; tüm okul müdürleri adımı biliyordu. Kimse bana doğrudan kötülük yapmadı.

Ben de herkes gibi olsaydım insanlar bana nasıl davranırdı merak ediyorum. Belki tam manasıyla leş biriyim, ama kimsede bunu açık açık yüzüme söyleyecek yürek yok. Belki de herkes benim kaba veya çirkin veya aptal olduğumu düşünüyordur, ama bana iyi davranmak zorundalar, çünkü beni bu hale getiren içinde yaşadığım koşullar olabilir.

Şu an yaptığım şeyin benim gerçek doğam olup olmadığını merak ediyorum.

Başka bir arabanın farları dikiz aynasından yansıyarak Jesse'nin gözlerinin çevresinde yeşil bir pilot gözlüğü varmış gibi görünmesine neden oluyor. Jesse bir elinin bileğini direksiyona koymuş, o şekilde kullanıyor, bezgin. Saçlarını kestirmesi lazım, hem de bayağı kestirmesi. "Araban duman kokuyor," diyorum.

"Öyle. Ama dökülen viskilerin kokusunu örtüyor." Dişleri karanlıkta ışıldıyor. "Ne oldu? Seni rahatsız mı etti?"

"Eh, biraz."

Jesse, üzerimden eğilerek torpido gözüne uzanıyor. Bir paket Merits ve Zippo çıkarıyor, sigarasını yakıyor ve

dumanını yüzüme üflüyor. “Üzgünüm,” diyor laf olsun diye, alakası bile yok aslında.

“Bana da bir tane verir misin?”

“Ne vereyim?”

“Sigara.” Öyle beyazlar ki sanki fosforlu gibi duruyorlar.

“Sen sigara mı istiyorsun?” Jesse gülüyor.

“Şaka yapmıyorum,” diyorum.

Jesse, tek kaşını havaya kaldırıyor ve sonra direksiyonu öyle keskin bir şekilde çeviriyor ki araba devrilecek sanıyorum. Yolun kenarında devasa bir toz bulutu içinde duruyoruz. Jesse iç lambayı yakıyor ve paketi sallayarak bir tek sigara çıkartıyor.

Parmaklarımın arasında sigara bana çok narin geliyor, bir kuşun incecik kemiği gibi. Onu bir aktristin tutacağı şekilde tutuyorum, işaret parmağımla orta parmağımın arasında. Elimi kaldırıp dudaklarıma götürüyorum.

“Önce yakman gerek,” diye gülüyor ve Zippo’yu yakıyor.

Önümde yanan bir aleve doğru eğilmem söz konusu bile olamaz; kesin sigara yerine saçlarımı yakarım. "Sen yapsana benim için,” diyorum.

“Olmaz. Öğreneceksen adam gibi en baştan öğren.” Çakmağı tekrar yakıyor.

Sigarayı ateşe değdiriyor, Jesse’den gördüğüm gibi sertçe içime çekiyorum. Göğsüm patlayacak gibi oluyor ve öyle şiddetli öksürüyorum ki boğazımda ciğerlerimin tadını hissedebiliyorum, pembe ve sün- gerimsi. Jesse kahkahalara

boğuluyor ve ben düşürmeden sigarayı elimden çekip alıyor. İki derin nefes çekiyor ve sonra pencereden atıyor.

“İyi denemeydi,” diyor.

Sesim boru gibi çıkıyor. “Bu, mangal yalamak gibi bir şey.”

Ben nasıl nefes alınacağını hatırlamaya çalışırken, Jesse tekrar yola koyuluyor. “Neden böyle bir şey yapmak istedin?”

Omuz silkiyorum. "Ne bileyim, ben de bir deneyeyim dedim.”

“Kural tanımazlık listesi filan lazımsa ben sana yapayım bir tane.” Jesse cevap alamayınca dönüp bana bakıyor. "Anna,” diyor, "yanlış bir şey yapmıyorsun.”

0 sıra hastanenin otoparkına varıyoruz. “Doğru şeyi de yapmıyorum,” diyorum.

Kontağı kapatıyor, ama arabadan çıkmaya yeltenmiyor. "Mağaranın ağzını koruyan ejderhayı hesaba kattın mı?”

"Anlayacağım dilden konuşur musun?”

"Yani büyük ihtimalle annem Kate’in iki metre ötesinde uyuyordur.”

Siktir. Derdim annemin beni kovması değil, ama Kate’le yalnız kalmama da hayatta izin vermeyecektir ve şu anda en çok istediğim şey bu. Jesse bana bakıyor. "Kate’i görmek senin kendini daha iyi hissetmeni sağlamayacak.”

Onun iyi olduğunu, en azından şimdilik, neden öğrenmem gerektiğini açıklamanın hiçbir yolu yok - bu durumuna son verecek adımlar atmış olmama rağmen.

Ama en azından bir defalık olsun birileri beni anlıyor. Jesse arabanın camından dışarı bakıyor. “Bana bırak,” diyor.

On bir ve on dört yaşındaydık ve Guinness Rekorlar Kitabı'na girmeye çalışıyorduk. Yanakları erik gibi sertleşene ve gözleri kırmızıdan başka bir şey göremez olana dek birlikte amudda bekleyen bizden başka iki kız kardeş daha kesinlikle olamazdı. Kate tıpkı bir peri gibi görünüyordu; kolları, bacakları, her yeriyle. Yere eğilip de ayaklarını yukarı diktiğinde tıpkı duvarda yürüyen bir örümcek gibi narindi. Benim yer çekimiyle savaşımsa biraz kalasçaydı.

Birkaç saniye sessizce dengede durduk. “Keşke kafam daha yassı olsaydı," dedim alnımın iyice ezildiğini hissederken. “Sence süre tutması için eve birini mi gönderirler? Yoksa bizim video kaset filan mı yollamamız gerek?”

“Bize söylerler herhalde.” Kate kollarını kırarak dirseklerine dayanmaya başladı.

"Sence ünlü olur muyuz?”

“Today Show’a çıkabiliriz. Ayaklarıyla piyano çalabilen on bir yaşındaki bir çocuk bile çıkmıştı, hatırlasana.” Bir saniye durup düşünüyor. "Annem pencereden düşen bir piyanonun altında kalıp ölen birini tanıyormuş.”

“Bu doğru değil. Bir insan neden bir piyanoyu pencereden atsın ki?”

“Doğru. Git sor istersen. Hem piyanoyu dışarı çıkarmıyor, içeri sokmaya çalışıyorlarmış.” Bacaklarını duvara dayayıp katladı, bu haliyle sanki baş aşağı oturuyormuş gibi görünüyordu. “Sence en iyi ölüm biçimi hangisidir?”

“Bundan bahsetmek istemiyorum,” dedim.

“Nedenmiş? Ben ölüyorum. Sen de ölüyorsun.” Ben kaşlarımı çatınca Kate “Yalan mı?" dedi. Sonra sırıttı. "Ben yalnızca bu konuda senden daha yetenekliyim o kadar.”

“Bu çok aptalca bir konu.” Şimdiden elimin asla erişemeyeceği yerlerimin kaşınmasına neden olmuştu.

“Belki de en iyisi uçak kazası," diye fikir yürüttü Kate. "Yani uçağın düştüğünü fark ettiğinde korkunç bişey olur... Ama sonra bir anda her şey biter ve toza dönüşürsün. Uçak kazalarında insanlar buhar olup uçarken ağaçların üstünde filan kıyafetlerini nasıl buluyorlar ya da kara kutuları?”

Başım yavaş yavaş zonklamaya başlamıştı. "Kapa çeneni Kate.”

Kate, bir örümcek gibi emekleyerek duvardan indi ve yüzünde mutlu bir ifadeyle yere oturdu. "Bir de uykuda gitmek var, ama bu çok sıkıcı olurdu.”

“Kapa çeneni,” diye tekrarladım, sadece yirmi iki saniye durmamıza kızmıştım, şimdi en baştan rekor denememiz gerektiğine kızmıştım. Doğruldum ve yüzümü örten saç yumağından kurtulmaya çalıştım. "Normal insanlar oturup ölümü düşünmezler biliyorsun.”

“Yalancı. Herkes ölümü düşünür.”

“Herkes senin ölümünü düşünüyor,” dedim.

Odaya öyle bir sessizlik çöktü ki acaba başka bir rekor mu denesek diye düşündüm - mesela, en uzun süre nefeslerini tutan iki kız kardeş. Sonra Kate’in yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Olsun,” dedi, “en azından şimdi doğru söyledin."

Jesse eve dönebilmem için bana yirmi dolar veriyor, çünkü planındaki tek pürüz bu: Bu işi yaptıktan sonra eve

arabasıyla dönmeyecek. Asansöre binmeyip sekizinci kata merdivenlerden çıkıyoruz, çünkü böylece hemşirelerin bulunduğu yerin önüne değil arkasına çıkabiliriz. Jesse, beni üzerlerinde hastanenin adı yazan plastik yastıklar ve çarşaflarla dolu bir çamaşır dolabına sokuyor. “Bekle,” diye sesleniyorum arkasından tam gitmek üzereyken. “Doğru zamanı nasıl bilicem?”

Jesse soruma gülüyor. “Anlarsın, güven bana.”

Cebinden gümüş bir matara çıkarıyor - babama şefinin hediye ettiği ve üç yıl önce kaybolduğunu zannettiği matara - kapağını açıyor ve gömleğinin ön tarafına bütün viskiyi boca ediyor. Sonra koridor boyunca yürümeye başlıyor. Aslında yürümek fazla iyimser bir ifade; Jesse, bir bilardo topu gibi duvardan duvara çarpıyor ve koca bir temizlik arabasını yere deviriyor. “Anneee?" diye bağırıyor. “Anne nerdesin?”

Sarhoş filan değil, ama mükemmel taklit yapabiliyor. 0 anda kim bilir kaç defa gecenin bir yarısı odamın penceresinden bakıp onu fundalara kusarken gördüğümü hatırlıyorum - belki bunları da sırf gösteriş amaçlı yapıyordu.

Hemşireler kovandan fırlayan arılar misali masalarından kalkıp yarı yaşlarında, ama onlardan üç kat daha güçlü bir çocuğu zapt etmeye çalışırken, o çocuk kenarda duran rafı yere çalarak ortalığı öyle bir ayağa kaldırıyor ki çıkardığı gürültü kulaklarımı çınlatıyor. Hemşire masasının ardında alarm zilleri tıpkı bir telefon santrali gibi çalmaya başlıyor, etrafa tekmeler savurup sağa sola saldıran Jesse’yi zapt etmek için gececi hemşirelerin üçü de ellerinden geleni yapmaya çalışıyorlar.

Kate’in yattığı odanın kapısı açılıyor ve uykulu gözleri kıpkırmızı olan annem dışarı çıkıyor. Jesse’ye bakıyor ve

işlerin aslında daha da kötüye gidebileceğini fark ettiği o anda yüzü öylece donup kalıyor. Jesse başını ondan yana çeviriyor, dev bir boğa misali, sonra yüz ifadesi yumuşuyor. “Vaay, anne,” diye selamlıyor onu ve suratına yavşakça gülüyor.

“Çok özür dilerim," diyor annem hemşirelere. Jesse güç bela ayağa dikilip kollarını boynuna dolarken annem gözlerini kapatıyor.

“Kantinden kahve alabilirsiniz,” diye öneride bulunuyor bir hemşire. Annem o kadar utanmış durumda ki ona cevap dahi veremiyor. Sadece bir teknenin dibine yapışmış bir midye misali üstüne yığılmış Jesse’yle birlikte asansöre doğru ilerliyor ve sanki kapıların daha çabuk açılmasını sağlayacakmışçasına umutsuz bir çabayla çağırma düğmesine tekrar tekrar basıyor.

Gittikleri zaman benim için her şey çok kolay oluyor. Hemşirelerden biri çağrı düğmelerine basan hastalara bakmak için koştururken, diğerleri masalarına oturup sanki iskambil oynuyormuşçasına Jesse ve zavallı anneme dair görüş alışverişine koyuluyorlar. Çamaşır dolabından çıkıp ayaklarımın ucuna basa basa koridorda ilerlerken ve ablamın odasına sızarken benim olduğum tarafa bakmıyorlar bile.

Kate’in hastanede olmadığı bir Şükran Günü’nde gerçekten de normal bir aileymişiz gibi davranmıştık. Televizyondaki kutlama geçidini izledik; dev bir balon çılgın bir rüzgara av olup bir NYC trafik lambasına dolanıp kalmıştı. Evde kendi et suyu sosumuzu yaptık. Annem, hindinin lades kemiğini masaya getirdi ve kimin tutuşacağı konusunda birbirimizle yarıştık. Sonunda bu onur Kate ve bana bahşedildi. Kemiği şöyle sıkıca bir tutacaktım ki annem yanıma sokuldu ve kulağıma fısıldadı: “Ne dileyeceğini

biliyorsun değil mi?” Bunun üzerine gözlerimi sıkıca kapadım ve Kate'in iyileşmesini diledim; oysa ki öncesinde bir CD çalar istiyordum ve sonunda ladesi kazanamadığımdan dolayı haince bir memnuniyet duydum.

Yemekten sonra annem bulaşıkları yıkarken babam da ikiye iki Amerikan futbolu oynamak için bizi bahçeye çıkardı. Ama bu oyunda kural, topla koşanı yere devirmek yerine sadece dokunmaktı. Annem de bahçeye çıktığında Jesse ve ben iki gol atmıştık bile. “Bana rüya gördüğümü söyleyin,” dedi annem. Başka bir şey söylemesine de gerek yoktu aslında - hepimiz Kate’in normal bir çocuk gibi yere yuvarlanıp sonra hasta bir çocuk olarak kanamasının kontrol altına alınamadığına kaç kere tanık olmuştuk.

“Aman Sara.” Babam gülümsemesinin voltajını yükseltti. “Kate benim takımımda. Rakibin ona dokunmasına müsaade eder miyim hiç?”

Sonra babam kasıla kasıla anneme doğru yürüdü ve onu öyle uzun ve yavaş öptü ki benim bile yanaklarım kızardı, zira komşuların bizi gördüğünden adım gibi emindim. Babam başını kaldırdığında annemin gözleri daha öyle hiç görmediğim bir renge bürünmüştü ve o rengi bir daha da görmedim sanırım. “Bana güven,” dedi babam ve topu Kate’e fırlattı.

O gün toprağın oldukça soğuk olduğunu hatırlıyorum - kışın ilk belirtisi. Babamın beni kovalamasını hatırlıyorum, yakalarken kendisini üzerime ağırlığını değil de sıcaklığını verecek şekilde ayarlıyordu. Annemin her iki takımı da destekleyen tezahüratlar yaptığını hatırlıyorum.

Sonra topu Jesse’ye attığımı hatırlıyorum, ama Kate araya girdi - top kucağına inerken ve babam koşup golü

atması için ona bağırırken yüzünde tam bir şok ifadesi vardı. Kate, var gücüyle koşmaya başladı ve neredeyse başarıyordu ki Jesse arkasından fırlayıp üzerine atladı, onu yere çaldı ve altında ezdi.

O an tüm dünya durdu. Kate, kolları ve bacakları dört açılmış kımıldamadan yatıyordu. Babam bir solukta yanlarına koştu, Jesse'yi itip kakmaya başladı. "Senin neyin var, delirdin mi?"

"Unuttum!"

Annem: "Neren acıyor Kate? Kalkabiliyor musun?"

Ancak Kate yüzüstü döndüğünde gülümsüyordu. "Hiçbir yerim acımıyor. Harikayım."

Annemle babam birbirlerine baktılar. İkisi de Kate'i benim gibi, Jesse gibi anlayamamışlardı - kim olursanız olun, içinizde keşke başka birisi olsaydım diyen bir sesin olduğunu anlayamıyorlardı - ve bir milisaniyeliğine de olsa bu dileğiniz gerçekleştiğinde, o bir mucizedir. "Unutmuş işte," dedi Kate ve sırtüstü uzanıp soğuk güz güneşini seyre daldı.

Hastane odaları hiçbir zaman tam karanlık olmaz; bir felaket olasılığına karşı, hemşirelerle doktorların yollarını bulabilmeleri için her zaman yatağın arkasında ışığı yanan bir panel olur. Tüpler ve borular değişse de, Kate'i buna benzer bir yatakta yüzlerce defa görmüştüm. Her defasında gözüme hatırladığımdan daha küçük görünür.

Olabildiğince nazik bir şekilde yanına oturuyorum. Kate'in boynundaki ve göğsündeki damarlar bir yol haritası gibi, hiçbir yere varmayan otoyollar. Kendimi o sahtekar lösemi hücrelerinin dolaşım sisteminde adeta bir dedikodu gibi dolaştıklarına inandırıyorum.

Kate gözlerini açtığında neredeyse yataktan düşüyordum; bu sanki £xorc/st'ten fırlamış bir sahne gibiydi. "Anna?" diye sesleniyor, tam gözlerimin içine bakıyor. Onun çocukken Jesse'nin bizi çok yaşlı bir Kızılderili hayaletinin yanlışlıkla evimizin altına gömülen kemiklerini geri almaya geldiğine inandırmasından beri hiç bu kadar korkmuş görmemiştim.

Bir kız kardeşiniz varsa ve o ölüyorsa, kardeşiniz olduğunu söylemekten vaz mı geçersiniz? Yoksa siz, denklemin diğer yarısı yok olsa bile, hep onun kardeşi misinizdir?

Dar, ama ikimizi de alacak kadar büyük olan yatağa tırmanıyorum. Başımı Kate'in göğsüne yaslıyorum, kateterine o kadar yakınım ki Kate'in içine damlayan sıvıyı görebiliyorum. Jesse yanılıyor - kendimi daha iyi hissedeceğim için Kate'i görmeye gelmedim. Geldim, çünkü o olmadan kim olduğumu hatırlamakta zorlanıyorum.

PERŞEMBE

Sen, eğer aklı başında olsaydın, Yıldızlar işaretler gönderiyor ve her biri çok korkunç dediğimde, Bana dönüp de şu cevabı vermezdin “Gece harika bir şeydir.”

D. H. LAVVRENCE, “Under the Oak”

Brian

İlk başta alevlerin ortasına mı, yoksa bir duman cehennemine mi gittiğimizi asla bilemeyiz. Geçen gece saat 2.46'da üst kat ışıkları yandı. Sirenler de çalmaya başladı, ama ben onları her zaman duyduğumu söyleyemem. On saniye içinde giyinmiş ve istasyondaki odamdan çıkıyordum. Yirmi saniye içinde koruyucu giysimi kuşanmaya koyulmuş, uzun esnek askılarımı takıyor ve paltomun kaplumbağa kabuğunu üstüme çekiyordum. İki dakika geçtiğinde Caesar kamyonu Upper Darby caddelerinde sürüyordu; Paulie ve Red yangın muslukçusu ve pompacı olarak arkadaydı.

Bir süre geçince ufak ufak bilincimiz yerine geldi: nefes almamızı sağlayan aletleri kontrol etmeyi akıl ettik; eldivenlerimizi taktık; gittiğimiz evin Huddington Drive'da olduğunu bildiren bir rapor aldık; bir bina ya da ev yangınına gidiyorduk. "Buradan sola dön," dedim Caesar'a. Hoddington benim evimden sekiz blok ötedeydi.

Ev tıpkı bir ejderhanın ağzına benziyordu. Caesar elinden geldiğince evin etrafından dolaşıp bana üç tarafı da göstermeye çalıştı. Sonra hepimiz kamyondan indik ve bir an için yangına baktık, Goliath'ın karşısına dikilmiş dört Davut gibiydik. "İki buçuk inçlik bir hortum hazırla," dedim bu gecenin motorlu pompa operatörü olan Caesar'a. Eteğine yapışmış üç çocukla gecelikli bir kadın bana doğru koşturuyordu, gözyaşlarına boğulmuştu. "Mija," diye çığlıklar atıyordu eliyle evi işaret ederken. “Mija!"

"sDonde estâ?" Yalnızca yüzümü görebilsin diye tam önüne dikildim. "âCuanfos anos tiene?"

Kadın, ikinci kattaki bir pencereyi işaret ediyordu. "Tres," diye haykırdı.

"Yüzbaşım/' diye bağırdı Caesar, "biz hazırız."

Yaklaşan ikinci bir kamyonun sesini duydum, bize desteğe gelmişlerdi. "Red, çatının kuzeydoğu köşesine bir havalandırma deliği aç; Paulie, su sıkmaya hazır ol ve ilk fırsatta harekete geç. İkinci katta bir çocuk kalmış. Kurtarabilir miyiz diye bakmak için içeri giriyorum."

Tabii benimkisi filmlerdeki gibi körü körüne bir dalış, kahramanın gidip Oscar'ı kaptığı bir sahne değildi. İçeri girersem ve merdivenler çökerse... binanın kendisi çökerse... mekanın sıcaklığı her şeyin patlayabilir ve parlayabilir hale gelmesine sebep olursa - bu gibi durumlarda geri çekilir ve adamlarıma benimle birlikte çekilmelerini emrederim. Kurtarıcının güvenliği, kurtarılacak olanın güvenliğinden daha önceliklidir.

Her zaman.

Ben bir ödleğim. Bazen vardiyam bittiğinde doğrudan evime gitmek yerine, hortum sararım veya nöbeti devralacak ekip için taze kahve yaparım. Her gece iki ya da üç defa yatağımdan kaldırıldığım bir yerde neden daha fazla huzur bulduğumu hep merak etmişimdir. Sanırım sebebi, itfaiye istasyonunda acil durumların beni endişelendirmemesi - çünkü zaten bunların olması gerekiyor. Evin kapısından girdiğim anda ise acaba ne olacak diye endişelenmeden duramıyorum.

Bir defasında, Kate ikinci sınıfa giderken, resim dersinde başlığının üstünde hale olan bir itfaiyeci çizmişti. Sınıf arkadaşlarına benim yalnızca cennete gitmeme izin

vereceklerini, çünkü cehenneme gidersem oradaki tüm ateşleri söndüreceğimi anlatmış.

O resmi hala saklıyorum.

Bir kaseye bir düzine yumurta kırıyor ve hızla çırpmaya başlıyorum. Domuz pastırması şimdiden ocakta cızırdamaya başladı bile; krepler için de ızgara ısınıyor. İtfaiyeciler yemeklerini birlikte yerler - ya da en azından yemeye çalışırlar, sirenler çalmadan önce. Bu kahvaltı hala duşta dün gecenin anılarını tenlerinden çıkartmaya çalışan adamlarım için güzel bir ödül olacak. Arkamdan ayak şeşlerinin yaklaştığını işitiyorum. "Bir sandalye çek," diye sesleniyorum omzumun üstünden. "Hazır sayılır."

"Teşekkür ederim, almayayım," diyor bir kadın sesi. "Rahatsızlık vermek istemem."

Elimdeki spatulayı savurarak geriye dönüyorum. Burada bir kadın sesi duymak şaşırtıcı; sabahın yedisinde gelen bir kadın ise daha da ilginç. Ufak tefek bir kadın, gür saçları bana bir orman yangınını hatırlatıyor. Parmaklarında bir sürü parlak gümüş yüzük var. "Yüzbaşı Fitzgerald, Ben Julia Romano. Anna'nın davasına atanan vasiyim."

Sara bana ondan bahsetmişti - işler kızıştığında yargıcın sözüne kulak vereceği kadın.

"Nefis kokuyor," diyçr gülümseyerek. Yanıma geliyor ve elimden spatulayı alıyor. "Kimsenin yardım almadan tek başına yemek pişirmesini seyredemem. Genetik bir anormallik bu." Kadının buzdolabına gidip ne var ne yok iyice gözden geçirmesini seyrediyorum. O kadar malzeme arasından bir kavanoz yabanturpu bulup geliyor. "Konuşmak için birkaç dakikanız olduğunu umuyordum."

"Elbette." Yabanturpu mu?

Yumurtaların içine elindekinden bayağı bir boşaltıyor ve sonra baharatlıktan portakal kabuğu rendesi ile acı biber alıyor ve bunları da karışıma serpiyor. "Kate nasıl?"

Izgaranın üzerine biraz hamur döküyor ve kabarıp balon gibi şişmesini izliyorum. Alt üst ettiğimde pürüzsüz, sütlü kahverengi bir yüzey ortaya çıkıyor. Bu sabah Sara'yla konuştum bile. Kate'in gecesi olaysızmış; Sara'nınki değil ama. Ancak bunun sebebi Jesse'ymiş.

Bir bina yangınında ya üstünlüğü elde edeceğinizi ya da teslim edeceğinizi bildiğiniz bir an gelir. Tavandaki bir parçanın düşmek üzere olduğunu, merdivenlerin yanıp tükenmekte olduğunu ve sentetik halının eriyip botlarının tabanına yapıştığını fark edersin. Bütün bunların toplamı üstün gelir ve işte o anda geri adım atar ve her yangının senin yardımın olmadan da kendi kendini tüketip yok edeceğini hatırlamak için kendini zorlarsın.

Bugünlerde altı koldan yangınla savaşıyorum. Önüme baktığımda Kate'in hastalığını görüyorum. Arkama bakıyorum ve Anna ile avukatını görüyorum. Jesse'nin sünger gibi içki içmediği tek zaman, uyuşturucudan kafasının iyi olduğu zamanlar; Sara ise uçan kuştan medet umuyor. Benimse üzerimde koruyucu giysim var, güvenli. Elimde onlarca kanca, demir ve çubuk bulunuyor - hepsi de zarar verme amaçlı aletler; oysa asıl ihtiyacım olan, hepimizi birleştirecek bir şeyler.

"Yüzbaşı Fitzgerald... Brian!" Julia Romano'nun sesi beni daldığım uykudan uyandırıp hızla duman dolan bir mutfağa buyur ediyor. Önüme geçiyor ve ızgarada yanan krepleri kenara çekiyor.

"Hay aksi!" Eskiden krep olan kömürleşmiş yuvarlağı lavaboya atıyorum, oradan bana tıslıyor. "Kusura bakmayın."

Sanki açıl susam açıl demişim gibi bu iki sözcük ortamı değiştiriyor.

"İyi ki yumurtalar var," diyor Julia Romano.

Yanan bir evde altıncı hissiniz öne çıkar. Duman yüzünden önünüzü göremezsiniz. Alevlerin gürlemesinden başka bir şey duyamazsınız. Herhangi bir şeye dokunamazsınız, çünkü bu sonunuz olur.

Önümde Paulie hortumun başına adamları yerleştirdi. Bir sıra itfaiyeci ona destek veriyordu; tazyik verilmiş bir yangın hortumu ağır, eşek ölüsü gibi bir nesnedir. Alevlerin henüz bulaşmadığı merdivenlerden ilerledik, bu yangını Red'in çatıya açtığı delikten dışarı atmaya niyetliydik. Etrafı çevrilen her şey gibi yangının da doğal bir kaçma içgüdüsü vardır.

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp koridorda emeklemeye başladım. Çocuğun annesi soldan üçüncü kapı demişti. Yangın, tavanın diğer yanında, çatıdaki deliğe doğru ilerliyordu. Tazyikli suyu verdikçe beyaz buharlar diğer itfaiyecileri yutuyordu adeta.

Çocuğun odası açıktı. Adını seslenerek içeri emekledim. Penceredeki büyük bir figür tıpkı bir mıknatıs gibi beni kendine çekti, ancak fazla büyük bir oyuncak hayvan olduğu anlaşıldı. Dolapların içlerine ve yatağın altına baktım, ama kimse yoktu.

Tekrar koridora çıktım ve az daha yumruk kalınlığındaki hortuma takılıyordum. Bir insan düşünebilirdi; yangınsa

düşünemezdi. Bir yangın belirli bir yol izlerdi; bir çocuk izlemezdi. Çok korksam nereye giderdim?

Hızla hareket ederek kafamı koridor boyundaki kapılardan içeri uzatmaya başladım. Bir tanesi pembe boyalı bir bebek odasıydı. Bir diğerinde her yere Matchbox arabalar yayılmıştı ve ranzalar vardı. Bir ianesi ise oda bile değil, büyükçe bir dolaptı. Ebeveyn yatak odası merdivenlerin uzak köşesindeydi.

Çocuk olsaydım, böyle bir durumda anneme koşardım.

Diğer yatak odalarının aksine burası kalın, simsiyah bir dumanla kaplıydı. Yangın kapının alt tarafını hafifçe yakmıştı. Kapıyı açtım, içeri hava dolmasına neden olacağımı biliyordum, bunun yanlış olduğunu biliyordum, ama tek seçeneğimdi.

Tahmin ettiğim şekilde için için yanan kapı parladı ve girişi alevler kapladı. Tıpkı bir boğa gibi ortasına saldırdım, korların başlığımdan aşağı paltomun üstüne yağmur gibi indiğini hissediyordum. "Luisa!" diye bağırdım. Odayı dolaşıp gardırobu buldum. Sertçe kapağına vurup tekrar seslendim.

Derinden geliyordu, ama içeriden de kapağa vurulduğunu duymuştum.

"Biz şanslıyız aslında," diyorum Julia Romano'ya, muhtemelen benden duymayı hiç beklemeyeceği bu sözleri sarf ederek. "Uzun süren durumlarda Sara'nın ablası çocuklara göz kulak oluyor. Daha kısa seferlerde ise değişmeli yapıyoruz - Sara bir gece hastanede Kate'le kalıyor, ben diğer çocuklarla ya da tam tersi. İşler şimdi daha kolay. Artık çocuklar kendi başlarının çaresine bakabilecek kadar büyüdüler."

Bunu söylediğimde elindeki küçük deftere bir şeyler not alıyor ve bu benim sandalyemde huzursuzca kıpırdanmama neden oluyor. Anna sadece on üç yaşında - evde tek başına kalmak için çok mu küçük yani? Sosyal Hizmetler böyle söyleyebilir, ama Anna farklıdır. Anna yıllar önce büyüdü.

"Sizce Anna iyi mi?"

"Bana kalırsa şey olsaydı dava filan açmazdı," diyorum tereddütle. "Yani Sara ilgi çekmek istediğini söylüyor."

"Siz ne düşünüyorsunuz?"

Zamandan çalmak için ağzıma bir çatal dolusu yumurta tıkıştırıyorum. Yabanturpu şaşırtıcı bir şekilde güzel gitmiş. Portakal kabuğunu öne çıkarmış. Julia Romano'ya bunu söylüyorum.'

Peçetesini katlayıp tabağının yanma bırakıyor. "Soruma cevap vermediniz Mr. Fitzgerald."

"Bunun bu kadar basit olduğunu sanmıyorum." Çotal bıçağımı dikkatle elimden bırakıyorum. "Sizin kardeşiniz var mı?"

"Evet. Altı abim ve bir ikiz kız kardeşim var."

Bir ıslık koyuveriyorum. "Annenizle babanızda peygamber sabrı olmalı."

Omuz silkiyor. "İyi birer Katolik'tirler. Nasıl başardıklarını bilmiyorum, ama hiçbirimiz ters yollara sapmadık."

"Her zaman böyle mi düşündünüz?" diye soruyorum. "Çocukken mesela aranızdan bazılarını kayırdıklarını hiç düşünmediniz mi?" Yüzü geriliyor, çok hafifçe ama; onu böyle bir noktaya sürüklediğim .için kendimi kötü hissediyorum. "Hepimiz tüm çocuklarınızı eşit miktarda

sevmeniz gerektiğini biliriz, ama işler her zaman böyle gitmeyebilir." Ayağa kalkıyorum. "Biraz zamanınız var mı? Sizi birisiyle tanıştırmak istiyorum."

Geçen sene, karakışın ortasında, şehir dışında yaşayan bir adamla ilgili bir ambulans çağrısı almıştık. Kendisine bir garaj yolu yapması için tuttuğu müteahhit onu bulmuş ve 91 l'i aramış. Anlaşılan adam önceki gece otomobilinden çıkmış, kayıp düşmüş ve çakılların üstünde donup kalmış. Onu bir kar birikintisi zanneden müteahhit az daha arabasıyla üstünden geçecekmiş.

Olay mahalline vardığımızda adam neredeyse sekiz saattir dışarıdaydı ve nabzı olmayan bir buz kütlesiydi. Dizleri bükülüp kalmıştı; bunu iyi hatırlıyorum, çünkü en sonunda onu yattığı yerden söküp sedyeye koyduğumuzda bacakları öylece havaya dikilmiş duruyordu. Ambulansın kaloriferini yükselttik ve onu içeri koyup giysilerini kesmeye başladık. Hastaneye nakil için gerekli evrakları düzenlemeye başladığımızda adam oturmuş bizimle sohbete başlamıştı.

Size bunu her şeye rağmen mucizelerin gerçekleşebileceğini görmeniz için anlatıyorum.

Bu bir klişe, ama itfaiyeci olmamın birinci sebebi, insanları kurtarmak istememdi. Bu yüzden kollarımda Luisa'yla alev kusan o kapıdan çıkıp da, bizi gören annesi dizlerinin üzerine çöktüğünde, işimi yaptığımı ve iyi yaptığımı biliyordum. Anne, kızının koluna bir serum bağlayan ve ona oksijen veren ikinci ekipten bir sağlık memurunun yanı başına çöküverdi. Çocuk öksürüyordu, korkmuştu, ama iyi olacaktı.

Yangın tamamen söndürülmüştü; çocuklar içeride kurtarılabilecek durumdaki eşyaları çıkarıyor ve etrafı kontrol

ediyorlardı; duman gece semasına bir perde çekmişti; Akrep takımyıldızından tek bir yıldız bile seçemedim. Eldivenlerimi çıkardım ve ellerimle daha saatlerce yanacak olan gözlerimi ovuşturdum. "İyi iş çıkardın," dedim hortumu toplayan Red'e "Sen de çocuğu iyi kurtardın Yüzbaşım," dedi cevap olarak.

Luisa annesinin beklediği gibi kendi odasında olsa daha iyi olurdu tabii, ama çocuklar hiçbir zaman durmaları gereken yerde durmazlar. Arkanızı dönmenizle birlikte onu odasında değil de dolaba saklanmış halde bulursunuz; dönüp bir de bakarsınız ki üç yaşındayken on üç olmuş. Ebeveynlik aslında sadece bir izleme meselesi, çocuklarınızın bir sonraki hareketlerini göremeyeceğiniz kadar uzaklaşmamalarını umut etmekten ibaret.

Başlığımı çıkardım ve boyun kaslarımı esnettim. Bir zamanlar bir ev olan yapıya baktım. Birden birisinin parmaklarının elimi kavradığını hissettim. Bu evde yaşayan kadın, gözleri yaşlı yanı başımda dikiliyordu. En küçük çocuğu hala kucağındaydı; diğer çocukları Red'in gözetiminde itfaiye kamyonunda oturuyorlardı. Kadın hiçbir şey söylemeden elimi kaldırıp öptü. Montumdan bulaşan kurum yanağında siyah bir leke bıraktı. "Hiç önemli değil," dedim ona.

İstasyona dönerken Caesar'a uzun yoldan gitmesini söyledim, böylece evimin olduğu caddeden geçebilecektik. Jesse'nin jipi garaj yolunda duruyordu, evde hiç ışık yoktu. Anna'nın her zamanki gibi örtüyü çenesine kadar çekmiş olduğunu kafamda canlandırdım; Kate'in yatağıysa boştu.

"Tamam mıyız Fitz?" diye sordu Caesar. Kamyon çok yavaş gidiyordu, neredeyse evimin tam önünde durmuştu.

"Tamam tamam," dedi. "Haydi eve dönelim."

İnsanları kurtarmak için itfaiyeci oldum. Ama biraz daha kesin olmalıydım. İsim vermeliydim.

Julia

Brian Fitzgerald'm otomobili yıldızlarla dolu. Ön koltukta çizelgeler ve aramızdaki konsolda da tablolar var; arka koltuk nebulaların ve gezegenlerin fotokopilerinden oluşan bir resim paleti gibi. "Dağınıklık için özür dilerim," diyor, "misafir beklemiyordum."

Oturabileceğim bir yer açmaya çabalarken ona yardım ediyorum ve bu arada elime iğne deliklerinden yapılmış bir harita geçiyor. "Bu nedir?" diye soruyorum.

"Bir gökyüzü atlası," diyerek omuz silkiyor. "Bir nevi hobi."

"Küçükken gökteki her yıldıza akrabalarımızdan birinin adını vermeye çalışmıştım. İşin korkutucu tarafı ise uyuyakaldığımda isimler daha bitmemişti."

"Anna'nın adı bir galaksiden gelir," diyor Brian.

"Bu, koruyucu bir meleğin adını taşımaktan çok daha güzel," diyorum. "Bir defasında anneme yıldızların neden parladığını sormuştum. O da bana onların meleklerin cennete giden yolu bulabilmeleri için kullandıkları gece lambaları olduğunu söylemişti. Babama sorduğumda ise gazlardan bahsetmeye başladı ve ben de ikisini birleştirip Tanrı'nın verdiği yemeklerin gecenin bir vaktinde tuvalete gitme ihtiyacı doğurduğuna hükmetmiştim."

Brian, kocaman bir kahkaha atıyor. "Ben de burada çocuklarıma atomik füzyonu açıklamaya çalışıyordum."

"İşe yaradı mı bari?"

Bir an durup düşünüyor. “Muhtemelen hepsi gözü kapalı Büyük Ayıyı bulabilirler.”

“Çok etkileyici. Yıldızların hepsi bana aynı görünür.”

“O kadar zor değil aslında. Bir takımyıldızın, mesela Avcı takımyıldızının bir ucunu tespit ettikten sonra benzediği insan şeklinin ayak tarafında Gama Yıldız’ı ve omzunda da Alfa Yıldız’ı görmek çocuk oyuncağı olur." Bir an duraklıyor. “Ancak evrenin yüzde doksanı göremediğimiz şeylerdin oluşuyor.

“Öyleyse orada olduğunu nereden biliyorsunuz?”

Kırmızı ışıkta yavaşlayıp duruyor. “Karanlık maddenin diğer objeler üzerinde yerçekimi etkisi vardır. Onu göremezsiniz, hissedemezsiniz, ama bir şeyin ona doğru çekildiğini gözleyebilirsiniz.”

Dün gece Campbell gittikten on saniye sonra, ben tam bir kadının kendine en az ayda bir kez uygulaması gereken insanın içini temizleyen o ağlama krizlerinden birinin zirvesine doğru çıkarken Izzy oturma odasına girdi. “Hakikaten de,” dedi duygusuz bir ses tonuyla, “tam bir profesyonel ilişkiymiş sizinki.”

Ona hiddetle baktım. “Sen bizi mi dinliyordun?”

“Sen ve Romeo baş başa sohbetinizi ince bir duvarın ardında yapıyorsanız benim ne kabahatim var?”

“Diyeceğin bir şey varsa durma söyle,” diye öneride bulundum.

“Benim mi?” diye kaşlarını çattı Izzy. “Bu beni hiç alakadar etmez.”

“Evet aynen öyle.”

“Tamam. Ben de fikirlerimi kendime saklarım o zaman.”

Gözlerimi devirdim. “Söyle hadi ne söyleyeceksen Isobel.”

“Asla sormayacaksın sanmıştım.” Kanepeye, yanıma oturdu. “Sen de bilirsin ki Julia, bir sinek, sineksavarın o büyük mor ışığını ilk kez gördüğünde Tanrı filan zanneder, ikinci defasında ise tam aksi yöne koşmaya başlar.”

“Birincisi, sakın beni bir sivrisinekle kıyaslama. İkincisi, aksi yöne uçar, koşmaz. Üçüncüsü de asla ikinci bir defa olmaz. Sinek ölmüştür.”

Izzy keyifle sırıttı: “Sen tam bir avukatsın.” ,

“Campbell’ın beni öldürmesine izin vermeyeceğim.”

“O zaman seni görevden almalarını iste.”

“Donanmada çalışmıyorum Izzy.” Kanepenin yastıklarından birine sarıldım. “Ayrıca bunu yapamam, şimdi olmaz. O zaman benim meslek hayatımla aptal, saçma sapan bir ergenlik... olayını birbirinden ayıramayan pısırığın biri olduğumu düşünür.”

“Ayıramıyorsun zaten.” Izzy olumsuzca başını salladı. “Herif seni çiğneyip tükürecek bencil ayının teki; hem senin de koşarak uzaklaşman gereken itoğluitlere aşık olma konusunda kabarık bir sicilin var; ben de burada oturup hayatının son on beş yılını içinde açtığı yarayı kapatmaya çalışarak geçiren senin Campbell Alexander’a karşı bir şey hissetmediğin konusunda kendini ikna etmeye çalışmanı izleyemem.”

Ona öylece bakıyordum. “Vay be.”

“Üstümden iyi bir yük kalktı inanır mısın?”

“Bütün erkeklerden mi, yoksa sadece Campbell Alexander’dan mı nefret ediyorsun?”

Izzy bir süre bunu düşünür gibi oldu. “Sadece Campbeirdan,” dedi en sonunda.

O an istediğim tek şey, oturma odamda yalnız kalıp etrafa bir şeyler savurmaktı; mesela uzaktan kumanda, sehpadaki cam vazo ya da tercihen kız kardeşim. Ama Izzy’den daha birkaç saat önce taşındığı bir evden çıkmasını isteyemezdim. Ayağa fırladım ve tezgahın üstünde duran ev anahtarlarımı kaptım. “Dışarı çıkıyorum,” dedim. “Beni bekleme.”

Evden çıkmayı seven birisi değilimdir; ki bu da dairemden sadece dört blok ötede olan Shakespeare’s Cat’e pek sık gitmememi açıklıyor. Bar karanlık ve kalabalıktı, silhat ve karanfil kokuyordu. İte kaka kendime yol açtım, bir sandalyeye iliştim ve yanı başımda oturan adama gülümsedim.

Adımı bile bilmeyen biriyle sinemanın arka sırasında sevişme havasın- daydım. Bana içki ısmarlayabilmek için üç erkeğin birbirine girmesini istiyordum.

Campbell Alexander’a neler kaçırdığını göstermek istiyordum. Yanımdaki adamın gök mavisi gözleri, siyah at kuyruğu saçı ve yüzünde bir Cary Grant sırıtışı vardı. Beni kibarca başıyla selamladı ve sonra öbür tarafa dönüp beyaz saçlı bir beyefendiyle hararetli bir şekilde öpüşmeye koyuldu.

Etrafıma baktım ve girerken gözden kaçırdığım şeyin ne olduğunu anladım: Bar, tek başına gelmiş erkeklerle doluydu - ama hepsi de birbiriyle dans ediyor, birbirine asılıyor ve oynaşıyordu.

“Sana ne verebilirim?” Barmenin parlak mor saçları diken dikendi ve burnunun ortasında koca bir halka takılıydı.

“Burası bir gay bar mı?”

“Yok, Harp Okulu Subay Lokali. İçki istiyor musun istemiyor musun?” Omzunun üstünden arkada duran tekila şişesini işaret edince, barmen elini yandaki shot bardaklarına uzattı.

Elimi çantama attım ve bir ellilik banknot çıkardım. “Şişeyi alayım.” Gözlerimi şişeye dikip kaşlarımı çattım. “Bahse girerim Shakespeare’in kedisi bile yoktur.”

“Senin damarına kim bastı böyle?” diye sordu barmen.

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Sen gay değilsin.”

“Öyleyim tabii ki.”

“Sicilime dayanarak şunu söyleyebilirim ki gay olsaydın seni çekici bulurdum. Zira her zaman...” Yanımdaki meşgul çifte baktım ve sonra barmene dönüp omuz silktim. Barmen yüzünü buruşturdu, sonra elliliğimi bana geri verdi. Parayı cüzdanıma yerleştirdim ve “Parayla arkadaş satın alınamayacağını da kim söylemiş,” diye mırıldandım.

Üç saat sonra hala orada olan tek kişi bendim, tabii Yediyi saymazsanız -barmenin Neil isminin çağrışımlarından kurtulmak için geçen ağustos ayında kendini yeniden vaftiz ettirerek aldığı isimdi bu. Yedi’nin hiçbir anlamı olmadığını söyledi bana, sadece öyle hoşuna gidiyormuş.

“Belki ben de Altı olmalıyım,” dedim ona tekila şişesinin dibi görünmeye yüz tuttuğunda, “ve sen de Dokuz ol.”

Yedi, temiz bardakları rafa dizmeyi bitirdi. “Yeter artık. Sen kafayı buldun.”

“Eskiden bana Mücevherim derdi,” dedim ^e ağlamaya başlamam için bu kadarı yetti.

Bir mücevher yalnızca aşın sıcaklığa ve basınca maruz kalmış bir kayadır. Sıra dışı nesneler, her zaman insanların bakmayı akıllarından geçirmedikleri yerlerde saklanır.

Ama Campbell bakmıştı. Fakat sonra beni terk etti ve bu yaptığı, bana karşısında gördüğü şeyin zaman ya da çaba harcamaya değmeyecek kadar değersiz olduğunu düşündürttü.

“Eskiden saçlarım pembeydi,” dedim Yedi’ye.

“Eskiden adam gibi bir işim vardı,” diye cevapladı beni.

“Sonra ne oldu?”

Omuzlarını silkti. “Saçımı pembeye boyadım. Sana ne oldu?”

“Ben de uzattım,” dedim.

Yedi, farkında olmadan döktüğüm içkiyi sildi. “Kimse istediği şeye sahip olamıyor,” dedi.

Anna tek başına mutfak masasında oturmuş bir kasede kahvaltı gevreği yiyor. Babasının yanında beni görünce gözleri şaşkınlıkla açılıyor, ama daha fazla bir şey açık etmiyor. “Dün gece yangın vardı ha?” diyor burnunu çekerek.

Brian, mutfağı adımlayarak onun yanına gidiyor ve ona sarılıyor. “Hem de çok büyük.”

“Kundakçı mı yine?”

“Sanmam. O boş binalara giriyor, bunun içinde bir çocuk vardı.”

“Sen de onu kurtardın,” diye tahminde bulunuyor Anna.

“Tabii ki.” Brian dönüp bana bakıyor. Julia’yı hastaneye götürmenin iyi olacağını düşündüm. Sen de gelmek ister

misin?”

Anna başını önündeki kaseye eğiyor. “Bilmiyorum.”

“Hey.” Brian kızının çenesinden tutup başını kaldırıyor. “Kimse Kate’i görmene engel olacak değil.”

“Kimse beni orada görmek için yanıp tutuşmuyor da ama’ diyor Anna.

O sırada telefon çalıyor ve Brian açıyor. Bir süre karşı tarafı dinliyor ve sonra gülümsüyor. ‘‘Bu harika. Kesinlikle harika. Evet tabii ki geliyorum.”

Telefonu Anna’ya uzatıyor. “Annen seninle konuşmak istiyor,” diyor ve üstünü değiştirmek için müsaade istiyor.

Anna, önce tereddüt ediyor, ama sonra elini uzatıp ahizeyi alıyor, omuzları çöküyor, kendi mahremiyetine sığındığı ayaklı bir telefon kulübesindeymiş gibi görünüyor. “Alo?” Sonra yumuşak bir sesle: “Gerçekten mi? Öyle mi?”

Birkaç dakika sonra telefonu kapatıyor. Yerine oturuyor, bir kaşık gevrek daha alıyor ve sonra kaseyi önünden itiyor. “Arayan annen miydi?” diye soruyorum karşısındaki sandalyeye oturarak.

“Evet. Kate gözlerini açmış,” diyor Anna.

“Bu güzel haber.”

“Öyle sanırım.”

Dirseklerimi masaya dayıyorum. “Neden iyi haber olmasın ki?”

Fakat Anna soruma cevap vermiyor. “Benim nerede olduğumu sormuş.”

“Annen mi?”

“Kate.”

“Onunla açtığın dava hakkında konuştun mu Anna?”

Beni önemsemeyerek kahvaltı gevreği kutusunu' kapıyor ve içindeki plastik poşeti kıvırmaya başlıyor. “Bayatlamış,” diyor, “Kimse poşetin içindeki havayı boşaltmıyor ya da kutunun kapağını kapatmıyor.”

“Birileri Kate’e neler olduğunu anlattı mı?”

Anna karton kapağı yuvasına oturtmak için kutunun üstüne bastırıyor, ama nafile. “Ben bu markayı sevmem üstelik.” Tekrar denediğinde kutu elinden kayıyor ve içindekiler yere saçılıyor. “Hass!” Masanın altına eğilip yerdekileri elleriyle toplamaya koyuluyor.

Anna'yla birlikte yere çöküyor ve dökülenleri avuç avuç toplamasını izliyorum. Benden tarafa bakmıyor. “Ne zaman istersen Kate eve gelmeden önce ona yenisini alabiliriz,” diyorum nazikçe.

Anna duruyor ve bana bakıyor. O sırrın örtüsü olmadan çok daha küçük görünüyor. “Julia? Ya benden nefret ederse?”

Anna’nın saçının bir tutamını elimle alıp kulağının arkasına doğru itiyorum. “Ya etmezse?”

“Neticede şunu görüyoruz ki,” demişti Yedi önceki gece, “asla aşık olmamız gereken insanlara aşık olmuyoruz.”

Başımı kaldırıp ona baktım, kafamı barın üzerinde yapışıp kaldığı noktadan kaldırmak için gereken çabayı toplamama yetecek derecede meraklanmıştım. “Sadece ben değil miyim yani?”

“Tabii ki hayır.” Bir takım temiz bardak çıkardı. “Düşünsene: Romeo ve Juliet sisteme karşı çıktılar ve bak sonlan ne oldu. Süpermen, Lois Lane’e yangındır, oysa Wonder Woman’la daha iyi bir çift olurlardı. Sonra Dawson

ve Joey var - daha sayayım mı? Charlie Brown'la şu küçük kızıl saçlı kızı hiç hatırlatma."

"Peki ya sen?" diye sordum.

Omuz silkmekle yetindi. "Dediğim gibi, bu herkesin başına gelir." Dirseklerini tezgaha dayayarak öne doğru eğildi, o kadar yakındı ki mor saçlarının siyah renkli diplerini görebiliyordum. "Benim derdim de Linden'di."

"Yerinde olsam ben de ismi ıhlamur ağacı anlamına gelen biriyle birlikteliğimi sürdürmezdim," diyerek ona şirinlik yapmaya çalıştım. "Erkek miydi, kadın mı?"

Yılışıkça sırıttı. "Hayatta söylemem."

"Öyleyse neydi bu kızın seninle derdi?"

Yedi iç geçirdi. "Yani, bizim hatun

"Işte! Yakalandın!"

Gözlerini devirdi. "Evet Dedektif Julia. Bu eşcinsel kuruma ait olmadığımı ispatladın. Mutlu musun bari?"

"Yo pek sayılmaz."

"Linden'ı Yeni Zelanda'ya geri gönderdim. Yeşil Kartı'nın süresi dolmuştu. Ya gidecekti ya da evlenecektik."

"Kızın nesi eksikti?"

"Kesinlikle kusursuzdu," diye itiraf etti Yedi. "Çok hamarattı, tek bir tabak yıkamama bile fırsat vermezdi; ne söylesem dinlerdi; yatakta da hm na gibi eserdi. Bana bayılırdı ve ister inan, ister inanma, ama ben onun için biçilmiş kaftandım. Yani yaklaşık yüzde doksan sekiz mükemmeldik."

"Peki ya diğer yüzde iki?"

“Sen söyle.” Temiz bardakları barın öbür tarafındaki rafa dizmeye başladı. “Bir şeyler eksikti. Sorsan neydi diye, tam olarak anlatamam, ama eksikti işte. Bir ilişkiyi canlı bir varlık gibi düşünürsen, eksik olan yüzde ikilik kısım vücuttaki bir tırnağa denk düşer. Ama bu kısım kalbe denk düşerse, o zaman işler çok değişir.” Bu noktada bana döndü. “Uçağa bindiğinde ağlamadım. Benimle dört yıl yaşadı ve gittiğinde hiçbir şey hissetmedim bile.”

“Bende de öteki sorundan vardı,” dedim. “İlişkinin kalbine sahiptim ve onu büyütecek kimsem yoktu.”

“Sonra ne oldu?”

“Ne olsun,” dedim, “kırıldı.”

Gülünç olan şey şuydu ki Campbell benden The Wheeler School’daki herkesten farklı durduğum için hoşlanmıştı; ben de ümitsizce birileriyle bir bağım olsun istediğim için ondan hoşlanmıştım. Arkamızdan konuşulduğunu biliyordum, arkadaşları Campbell’ın vaktini benim gibi biriyle neden harcadığını anlamaya çalışırken bizi kesip duruyorlardı. Hiç şüphe yok ki benim iki dakikada yatağa atılacak bir kız olduğumu düşünüyorlardı.

Ama bizim derdimiz o iş değildi. Okuldan sonra mezarlıkta buluşurduk. Bazen birbirimizle şiirler yazarak konuşurduk. Bir defasında hiç “s” harfi kullanmadan konuşmaya çalışmıştık. Sırt sırta oturup birbirimizin düşüncelerini okumaya çalışmıştık - sanki kahinmişiz gibi takılıyorduk, ama bunun tek zevkli yanı onun zihninin benimle, benimkinin de onunla dolu olmasıydı.

Söylediklerimi duyabilmek için yakınıma sokulduğunda duyduğum kokusunu çok seviyordum - bir domatesin yanağını okşayan güneş ya da bir arabanın kaputunda

kurumakta olan sabun köpüğü gibiydi. Elini sırtım boyunca dolaştırmasını seviyordum. Seviyordum.

Bir gece dudaklarının dibine sokulup adeta nefesini çaldığım bir anda “O işi yapsak nasıl olurdu dersin?” diye sordum.

Sırtüstü uzanmış, ayın, yıldızlardan oluşan bir hamakta ileri geri sallanmasını izliyordu. Bir eli başının üstündeydi ve diğeriyle de beni göğsüne adeta yapıştırmıştı. “Neyi yapsak?”

Cevap vermedim, yalnızca bir dirseğime yaslanarak doğruldum ve onu öyle bir öptüm ki. “Oh,” diyebildi Campbell derinden gelen boğuk bir sesle. “Şu mesele?”

“Hiç yaptın mı?” diye sordum.

Sadece sırıtmakla yetindi. Muhtemelen Wheeler’daki beyzbol tribününün altında ya da içlerinden birinin evindeki bir partide nefeslerinde hala babalarından aşırdıkları viskinin kokusu varken Şıllık, Yosma veya Sürtükle ya da üçüyle birden düzüşmüştür diye düşündüm. Bunun üzerine neden benimle yatmaya çalışmıyor diye düşündüm. Bunun nedeninin benim Şıllık, Yosma veya Sürtük değil de, sadece Julia Romano olmam ve bunun da ona yetmediği olduğu sonucuna vardım.

“İstemiyor musun peki?” diye sordum.

Bu konuşmamız gereken şeyleri konuşmadığımız anlardan biriydi. Fakat ne söyleyeceğimi bilemediğimden, çünkü daha önce hiç böyle bir düşünceyi davranışa dökmemiştim, elimi pantolonundaki kalın kabartıya koyup bastırdım. Kendini çekti.

“Mücevherim,” dedi, “seninle bunun için birlikte olduğumu düşünmeni istemiyorum.”

Size şunu söyleyeyim: Yalnız biriyle tanıştığınızda size ne anlatırsa anlatsın aslında yalnızlığı sevdiği doğru değildir. Asıl sebep, daha önce dünyayla bütünleşmeyi denemelerine rağmen insanların onları sürekli hayal kırıklığına uğratmalarıdır. “Öyleyse neden birliktesin?”

“Çünkü ‘American Pie’ şarkısının sözlerini ezbere biliyorsun,” dedi Campbell. “Çünkü güldüğün zaman en arkadaki yamuk dişini bile görebiliyorum.” Gözlerini bana dikti. “Çünkü sen tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun.”

“Beni seviyor musun?” diye fısıldadım.

“Daha demin söyledim ya.”

Bu defa pantolonunun düğmelerine elimi attığımda kaçmadı. Avucunun içindeki öyle sıcaktı ki elimi yakacak sandım. Benim aksime o, ne yapacağını biliyordu. Beni öptü, aşağılara kaydı, üstüme çıktı ve beni ikiye ayırdı. Sonra tamamen durdu. “Bakire olduğunu söylememiştin,” dedi.

“Sormadın ki.”

Ama o da öyle tahmin etmişti. Hafifçe ürperdi ve sonra içimde gidip gelmeye başladı, adeta uzuvlarımızla yazdığımız bir şiir gibiydi. Ellerimi geriye uzatıp arkamdaki mezar taşına tutundum, üstünde yazanları zaten ezbere biliyordum: Nora Deane, d. 1832, ö. 1838.

“Mücevherim,” diye fısıldadı bittiğinde. “Ben şey düşünmüştüm...”

“Ne düşündüğünü biliyorum.” İnsan kendini birisine sunduğunda neler olduğunu merak etmiştim ve cevabımı aldım. Seni açıp aslında bekledikleri o hediye olmadığını görürler, fakat nezaketen gülümser, başlarını eğer ve sana teşekkür ederler.

İlişkilerdeki şanssızlığımın tek suçlusu olarak Campbell Alexander'ı görüyorum. Bunu itiraf etmek utanç verici, ama onun dışında yalnızca üç buçuk erkekle seks yaptım ve hiçbiri de ilk deneyimimi gölgede bırakacak bir performans göstermedi.

"Dur tahmin edeyim," demişti geçen gece Yedi. "İlki teselli bulmak için takıldığın biriydi. İkincisi de evliydi."

"Nereden bildin?"

Güldü. "Çünkü sen bir klişesin."

Serçe parmağımı martinimin içinde gezdirdim. Parmağım ikiye bölünmüş ve yamuk görünüyordu. "Öteki de Club Med'den bir rüzgar sörfü hocasıydı."

"Bu defa tutturmuşsun gibi görünüyor."

"Kesinlikle çok yakışıklıydı," diye cevap verdim. "Ama çükü bamya kadardı."

"Yapma be."

"Aslına bakarsan, hiç hissetmiyordum bile."

Yedi, sırıttı. "Buçuk olan bu muydu yani?"

Kıpkırmızı oldum. "Hayır o başka biriydi. Adını dahi bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bunun gibi bir gecenin ardından uyandığımda herifi üstümde buldum."

"Senin cinsel geçmişin devrilmiş bir trenden farksız," dedi Yedi.

Ama bu söylediği doğru değil. Trenin kontrolden çıkması bir kazadır. Oysa ben raylara koşarak atlayan biriyim. Öyle ki tam gaz üstüme gelen lokomotifin önüne kendimi bağlayabilirim. Süpermen'in gelmesi için kurtarılmaya değer

birinin varlığının şart olduğuna inanan mantıksız bir yönüm hep olmuştur.

Kate Fitzgerald, havalanmasına ramak kalmış bir hayalete benziyor. Teni neredeyse saydam, saçının rengi o kadar açık ki yastık kılıfıyla bütünleşmiş gibi. “Nasılsın bebeğim?” diye soruyor Brian ve eğilip onu alnından öpüyor.

“Sanırım maraton yarışından çekilmek zorundayım,” diye şaka yapıyor Kate.

Anna kapıda, benim önümde gezinip duruyor. Sara, elini ona doğru uzatıyor. Anna’nın Kate’in yatağına oturması için ihtiyaç duyduğu tek destek bu ve ben de annenin çocuğuna gösterdiği bu ufak jesti aklımın bir köşesine yazıyorum. Sonra Sara benim kapıda dikildiğimi görüyor. “Brian,” diyor, “onun ne işi var burada?”

Brian’ın durumu açıklamasını bekliyorum, ama herhangi bir söz söyleyecek gibi görünmüyor. Bunun üzerine yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor ve öne çıkıyorum. “Kate’in bugün kendisini daha iyi hissettiğini öğrendim ve onunla konuşmak için iyi bir zaman olabilir diye düşündüm.”

Kate, çabalayarak dirseklerinin üzerinde doğruluyor. “Siz kimsiniz?”

Sara’nın bağırıp çağırmasını bekliyorum, ama sözü alan Anna oluyor. “Bunun o kadar da iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum,” diyor buraya geliş nedenimin yalnızca bu olduğunu çok iyi bildiği halde. “Yani Kate hala toparlanmış sayılmaz.”

Bir an duraksıyorum, ama sonra anlıyorum: Anna’nın hayatında Kate’le konuşan herkes Kate’ten yana oluyor.

Benim karşı takıma geçmemi engellemek için Anna elinden geleni yapıyor.

“Görüyorsunuz ki Anna haklı,” diye telaşla ekliyor Sara. “Kate ciddi bir durumu daha yeni atlattı.”

Elimi Anna’nın omzuna koyuyorum. “Merak etme.” Sonra annesine dönüyorum. “Anladığım kadarıyla siz bu duruşmanın

Sara, sözümü kesiyor. “Ms. Romano, sizinle dışarıda konuşabilir miyiz?”

Koridora çıkıyoruz ve Sara elindeki tepside bir sürü iğne taşıyan bir hemşirenin önümüzden geçmesini bekliyor. “Benim için ne düşündüğünüzü biliyorum,” diyor.

“Mrs. Fitzgerald ?

Başını sallıyor. “Siz Anna için çabalıyorsunuz ve öyle de olmalı. Ben de bir zamanlar hukukçuydum ve sizi anlıyorum. Bu sizin işiniz ve bunun bir parçası da bizi biz yapan şeyin ne olduğunu keşfetmek.” Yumruğuyla alnını ovalıyor. “Benim işimse kızlarıma bakmak. Bir tanesi çok ağır hasta ve diğeri de çok ağır derecede mutsuz. Henüz tam olarak bu meseleyi çözememiş olabilirim, ama... sizin burada olmanızın sebebinin Anna’nın davasını geri çekmemesi olduğunu öğrenmesinin Kate’in daha hızlı iyileşmesine katkı yapmayacağını gayet iyi biliyorum. Bu nedenle sizden bunu ona söylememenizi rica ediyorum. Lütfen.”

Hafifçe başımı eğiyorum ve Sara, Kate’in yanma gitmek üzere arkasını dönüyor. Elini kapıya dayıyor ve tereddütle “Her ikisini de seviyorum,” diyor. Bu da benim çözmem gereken bir denklem.

Barmen Yedi’ye gerçek aşkın bir suç olduğunu söyledim.

“On sekiz yaşından büyükseler değildir,” dedi yazar kasanın para çekmecesini kapatırken.

O saat itibariyle dayandığım barın kendisi benim uzantım gibi olmuştu, birinci gövdemi tutan ikinci bir gövde. “Önce birinin nefesini kesersin,” diye vurguladım. “Onu soyarsın, tek bir kelime söyleme yetisinden mahrum bırakırsın.” Boş içki şişesinin boynunu ona doğru eğdim. “Onun kalbini çalarsın.”

Bir bulaşık beziyle önümdeki tezgahı sildi. “Her yargıç böyle bir davayı anında reddeder.”

“Sen öyle san.”

Yedi, elindeki bezi kuruması için pirinç lavabonun kenarına yaydı. “Bana sorarsan kulağa çok büyük bir suçmuş gibi gelmiyor.”

Yanağımı serin, nemli ahşap kaplamaya dayadım. “Kesinlikle hayır,” dedim. “Bir kez hüküm giyersen, ömür boyu yersin.”

Brian ve Sara, Anna’yla birlikte kantine indiler. Ben de şu an merakı iyiden iyiye uyanmış olan Kate’le baş başayım. Annesinin kendi rızasıyla onun yanından ayrıldığı seferlerin sayısının bir elin parmaklarını geçmediğini düşünüyorum. Ona sağlığıyla ilgili kararlar vermesinde ailesine yardımcı olduğumu açıklıyorum.

“Etik komitesinden misiniz?” diye tahminde bulunuyor Kate. “Yoksa hastanenin hukuk bölümünden mi? Avukata benziyorsunuz da.”

“Bir avukat neye benzer?”

“Doktor gibidir biraz; test sonuçlarında ne çıktığını sana söylemek istemez.”

Bir sandalye çekip oturuyorum. “Bugün daha iyi olduğunu duyduğuma sevindim.”

“Evet. Dün bariz şekilde gitmiştim,” diyor Kate. “Öyle bir ilaç yemiştim ki Ozzy Osbourne’le karısı kimdir diye sorsalar, ideal Amerikan ailesi derdim.”

“Tıbbi olarak şu anda ne durumda olduğunu biliyor musun?”

Kate, başını evet anlamında sallıyor. “İlik naklimden sonra graft versus host hastalığı baş gösterdi - ki aslında bu çok da kötü sayılmaz, çünkü löseminin kıçına tekmeyi basan bir hastalık, ama bir yandan da deriye ve organlarınıza pek hoş olmayan şeyler yapabiliyor. Doktorlar bunu kontrol etmek için bana steroid ve siklosporin verdiler ve işe yaradı, ama diğer taraftan böbreklerimi haşat etti; bu ayki acil servis mönüsünün spesiyali de bu zaten. İşler genelde böyle yürüyor aslında - gemideki bir deliği tam kapatıyorsun ve hemen o anda bir başkası ortaya çıkıyor. İçimde her zaman bir şeyler bozuluyor.” Yaşadıklarını o kadar doğal bir şeymiş gibi anlatıyor ki; sanki ona hava durumunu ya da hastane yemeklerinin nasıl olduğunu soı dum. Ona böbrek nakli konusunda nefrologlarla konuşup konuşmadığını, bu kadar çok sayıda farklı ve acı verici tedaviye maruz bırakılması konusun da ne hissettiğini sorabilirdim. Zaten Kate de benden tam olarak böyle bir şey bekliyor. Muhtemelen tam da bu yüzden ağzımdan bütünüyle farklı bir soru çıkıyor. “Büyüyünce ne olmak istiyorsun?”

“Kimse bana bunu sormaz ki.” Beni dikkatle süzüyor. “Size bir gün büyüyebileceğimi düşündürten şey nedir?”

“Sana bunu düşündürtmeyen nedir peki? Bütün bunları yapmanın sebebi bu değil mi?”

Soruma cevap vermeyeceği kanısına kapıldığım anda konuşmaya başlıyor. “Ben hep bir balerin olmak istemişimdir. Kolunu kaldırıp güçsüzce bir balerin duruşu gösteriyor. “Balerinlerin nesi vardır bilir misiniz?”

Yeme bozuklukları, diye geçiriyorum aklımdan.

“Mutlak kontrol. Söz konusu olan bedenleri olduğunda neyin ne zaman gerçekleşeceğini tam olarak bilirler.” Cümlesini bitirdiğinde omuzlarını silkiyor ve içinde bulunduğumuz ana, bu hastane odasına geri dönüyor. “Neyse, boş ver,” diyor,

“Bana abinden bahsetsene biraz.”

Kate, bir kahkaha koyuveriyor. “Onunla tanışma şerefine henüz nail olmadınız sanırım.”

“Hayır, olmadım.”

“Jesse’nin nasıl birisi olduğunu anlamanız için onunla otuz saniye geçirmeniz yeter. Yapmaması gereken bir sürü kötü şeye bulaşır.”

“Yani uyuşturucu, alkol gibi mi?”

“Oo, daha neler neler.”

“Bu sorunlarla başa çıkmak ailen için zor oldu mu?”

“Eh, yani. Ama bunları kasıtlı olarak yaptığını sanmıyorum. Bu da onun dikkat çekme biçimi. Düşünsenize, hayvanat bahçesinde fillerin kafesinde yaşayan bir sincapolsaydınız hayatınız neye benzerdi? Kim gidip de Hey,

şu sincaba bakın der ki? Kimse; çünkü dikkatinizi ilk olarak çok daha büyük bir şey çeker.” Kate, parmağını göğsünden çıkan borulardan bir tanesi !><>yunca yukarı aşağı gezdiriyor. “Bazen dükkanlardan bir şeyler çalar, bazen de sarhoş olur. Geçen sene bizi şarbona yakalandım diye kandırmıştı. Bu tür şeyler yapar işte.”

“Peki ya Anna?”

Kate, kucağındaki battaniyeyi kıvırmaya başlıyor. “Bir sene istisnasız bütün tatilleri hastanede geçirmiştim. Planlı bir şey değildi tabii, ama öyle denk geldi. Noel’de odama çam ağacı koyduk, kantinde paskalya yumurtası aradık ve cadılar bayramında ortopedi servisinde şeker topladık. Anna altı yaşında filandı ve Dört Temmuz’da hastaneye maytap getiremediği için küplere binmişti.” Kate, başını kaldırıp bana baktı. “Kaçtı. Uzaklara gitmedi tabii - biri onu bulana dek lobide filan saklanmıştır. Kendisine başka bir aile bulacağını söylemişti bana. Dediğim gibi daha altı yaşındaydı ve kimse bu yaptığını ciddiye almadı, ama ben normal olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ederdim. Bu yüzden onun da merak etmesini tamamen anlayabiliyordum.”

“Hasta olmadığın zamanlarda sen ve Anna iyi geçinir misiniz?”

“Bütün kız kardeşler gibiyizdir herhalde. Kimin istediği CD’yi çalıcaz diye kavga ederiz; yakışıklı çocukları çekiştiririz; birbirimizin güzel ojelerini yürütürüz. Bazen çok iyi olur ve bazen de keşke hiç doğmasaydı diye geçiririm içimden.”

Bu söylediği o kadar tanıdık geliyor ki kendimi gülmekten alıkoyamıyorum. “Benim bir ikiz kız kardeşim var. Ne zaman senin söylediğin o sözleri telaffuz etsem annem

bana tek çocuk olmayı gerçekten hayal edip edemediğimi sorardı.”

“Edebilir miydiniz?”

Bu sorusuna gülüyorum. “Tabii... kesinlikle onsuz bir hayatı kafamda canlandırabildiğim anlar olurdu.”

Sözlerim Kate’te herhangi bir gülümseme uyandırmıyor. “Gördüğünüz üzere bensiz bir hayatı düşlemek zorunda kalan, hep benim kardeşim oldu.”

Sara

1996

Saat sekiz, Kate eli ayağı birbirine dolanmış halde koşturup duruyor. O sabah üçüncü defa başımı oda kapısından içeri uzatıyor ve onu farklı bir kıyafetle görüyorum. Bu defa bir elbise giymiş, beyaz üstüne kırmızı puanlı. “Kendi doğum günü partine geç kalacaksın,” diyorum ona.

Boyundan askılı üst bölümünden kendini kurtaran Kate, elbiseyi çıkarıyor. “Aynı karışık dondurmaya benzedim.”

“Daha da kötüleri var,” diye işaret ediyorum.

“Yerimde olsan pembe eteği mi giyerdin, yoksa çizgiliyi mi?”

Öbek halinde yere bırakılmış iki kıyafete bakıyorum. “Pembeyi.”

“Çizgiliyi sevmedin mi?”

“O zaman onu giy.”

“Puanlıyı giyeceğim,” diyerek kararını veriyor ve sonra dönüp elbiseyi yerden kaldırıyor. Uyluğunun arka tarafında bozuk para büyüklüğünde bir çürük var, kumaştan tenine geçmiş bir puan gibi.

“Kate,” diyorum, “şu nedir?”

Geriye doğru eğilerek gösterdiğim yere bakıyor. “Bir yere çarpmışım herhalde.”

Kate beş yıldır remisyonda. Başlangıçta kordon kanı nakli işe yarar gibi göründüğünde sürekli olarak birinin bana bunun bir hata olduğunu söylemesini bekledim. Kate ayağının

acıdığından şikayet ettiğinde bunun nüksetme belirtisi olan o kemik ağrısı olduğundan emin bir şekilde Dr.

Chance'e koştum, ama sonuç olarak ayağının büyüdüğünü ve ayakkabısının vurduğunu anladık. Kate yere düştüğünde, sıyrılan yerlerini öpmek yerine trombositlerinin ne durumda olduğunu sorardım.

Deri altındaki dokularda genellikle, ama her zaman değil, travma sonucu bir kanama olduğunda çürük oluşur.

Tam beş koca yıl geçtiğini söylemiş miydim?

Anna, başını oda kapısından içeri uzatıyor. "Babam ilk arabanın kapının önüne geldiğini ve Kate'in isterse bir un çuvalı giyip aşağı gelebileceğini söylüyor. Un çuvalı nedir?"

Kate, yazlık elbiseyi başının üzerinde topluyor, sonra kenarını çekiyor ve eliyle çürüğü ovalıyor. "Hıh," diyor.

Alt katta yirmi beş tane ikinci sınıf öğrencisi, tek boynuzlu bir at şeklinde bir pasta ve balondan kılıçlar, ayılar ve taçlar yapmak üzere tuttuğumuz üniversiteli bir genç var. Kate hediyelerini açıyor - parlak boncuk kolyeler, parçaları birleştir oyunları, Barbie aksesuarları. En büyük kutuyu sona saklıyor - Brian ve benim aldığımız. Cam bir fanusta yüzen koca kuyruklu bir kırmızı balık.

Kate, hep bir evcil hayvanı olsun istemiştir. Brian'ın kedilere alerjisi olduğundan ve köpek de çok zahmet gerektirdiğinden bunu seçtik. Kate daha mutlu olamazdı. Partinin geri kalanı boyunca balığını hiç bırakmadı. Adını da Herkül koydu.

Partiden sonra ortalığı toparlarken kendimi kırmızı balığı seyreder buluyorum. Bir madeni para kadar parlak, daireler çizerek yüzüyor, hiçbir yere gitmiyor olmaktan mutlu.

Tüm planlarınızı iptal edeceğinizi, takviminize yazacak kadar kendinizden emin olduğunuz her şeyi sileceğinizi anlamanız sadece otuz saniye alıyor. Bunu düşünebilecek kadar ahmaklaşabilseniz dahi, sıradan bir hayatınızın olmadığını anlamanız en fazla altmış saniye alıyor.

Rutin bir kemik iliği aspirasyonu - ben o çürüğü görmeden çok önce randevusu verilmişti - bazı anormal promiyelosit oranları olduğunu ortaya çıkardı. Sonrasında bir polimeraz zincirleme reaksiyon testi - DNA incelemesine imkan veren bir test - Kate'te 15 ve 17. kromozomların yer değiştirdiğini gösterdi.

Bütün banlar Kate'in moleküler relaps safhasında olduğu anlamına geliyor ve klinik belirtilerin kendini göstermesi de fazla gecikmeyecektir. Belki bir ay daha kanında olgunlaşmamış hücreler görülmeyecek. Belki bir yıl boyunca idrarında ya da dışkısında kan görmeyeceğiz. Ama kaçınılmaz olarak, hepsi bir gün geri gelecek.

Relaps kelimesini sanki doğum günü ya da ne bileyim vergi borcu gibi söylüyorlar, öylesine rutin olarak gerçekleşen bir şey ki isteseniz de istemeseniz de içinizdeki takviminizin bir parçası oluyor.

Dr. Chance, bunun onkologlar için en büyük tartışmalardan biri olduğunu açıklıyor: henüz kırılmamış bir tekerleği mi tamir etmeli, yoksa araba yolda kalana dek beklemeli mi? Kate'e ALL-TRANS Retinoik Asit vermemizi öneriyor. Bu nesne, başparmağımın yarısı büyüklüğünde bir hap ve temel olarak binlerce yıldır bunu kullanan Çin tıbbmdan aşırılmış bir fikir. Önüne çıkan her şeyi öldüren kemoterapi ilaçlarının aksine, ATRA doğrudan 17. kromozoma gidiyor. 15. ve 17. kromozomların yerlerinden

olması promiyelosit olgunlaşmasını kısmen sekteye uğrattığından, ATRA kendilerini birbirlerine bağlayan genlerin çözülmesine yardımcı oluyor... ve anormalliklerin ilerlemesini engelliyor.

Dr. Chance, ATRA'nm Kate'i yeniden remisyona sokabileceğini söylüyor.

Ama bir taraftan da vücudu bu maddeye karşı direnç de geliştirebilirmiş.

"Anne?" Jesse, oturma odasına, üzerinde oturduğum kanepenin yanına geliyor. Saatlerdir buradayım, yapmam gereken işleri yapmak için kendimi yerimden kaldıramıyorum; beslenme çantası hazırlamanın ya da bir pantolonun paçalarını kıvırmanın, hatta doğalgaz faturası ödemenin böyle bir anda nasıl bir önemi olabilir ki?

"Anne," diyor Jesse yine, "unutmadın, di mi?"

Ona sanki karşımda Yunanca konuşuyormuş gibi bakıyorum. "Ne?"

"Dişçiye gittikten sonra beni yeni krampon almaya götüreceğini söyledin ya. Söz vermiştin."

Evet, verdim. İki gün sonra Jesse'nin futbol antrenmanları başlıyor ve eski ayakkabıları artık küçük geliyor. Ama şu anda kendimi kaldırıp dişçiye gidebileceğimden bile emin değilim; sekreter kız yine Kate'e gülümseyecek ve bana, her zamanki gibi, ne kadar güzel çocuklarım olduğunu söyleyecek. Spor mağazasına gitme düşüncesi ise bana nedense çok abes geliyor.

"Dişçi randevusunu iptal ettim," diyorum.

"Yaşasın!" Gülüyor, diş telleri parlıyor. "Öyleyse hemen gidip krampon alabilir miyiz?"

“Şu an bunun için uygun bir zaman değil.”

“Ama

“Jesse. Ne Diyorsam O. ”

“Yeni ayakkabı almazsak oynayamam. Sen şu anda hiçbir şey yapmıyorsun. Burada oturup duruyorsun.”

“Kardeşin,” diyorum duygusuz bir tonla, “çok hasta. Bu senin dişçi randevunu ya da krampon alma planlarını etkiliyorsa üzgünüm. Ama bunlar şu anda yapılacak işler listesinin başında değil. Artık on yaşında olduğuna göre, dünyanın her zaman senin etrafında dönmediğini fark edecek kadar büyüdüğünü zannediyordum.”

Jesse pencereden dışarı bakıyor, bahçede bacaklarını açıp bir meşe ağacının dalına oturmuş olan Kate, Anna’ya ağaca tırmanmayı öğretiyor. “Evet, doğru, kardeşim hasta,” diyor. “Peki sen neden büyümüyorsun? Dünyanın her zaman onun etrafında dönmediğini anlayamıyorsun?”

Hayatımda ilk defa bir ebeveynin çocuğuna nasıl vurabildiğini anlıyorum - çünkü gözlerine baktığınızda orada görmek istemediğiniz kendi yansımanızı görüyorsunuz. Jesse, koşarak üst kata çıkıyor ve odasının kapısını çarpıyor.

Gözlerimi kapatıyor, birkaç kere derin nefes alıyorum. İşte o anda fark ediyorum: Herkes yaşlanarak ölmüyor, insanlara araba çarpıyor. Uçak kazası geçiriyorlar. Nefes borularına fıstık takılıyor. Hiçbir şeyin garantisi yok, en çok da geleceğin.

Derin bir iç geçirip üst kata çıkıyor, oğlumun kapısını çalıyorum. Kendisi müziği yeni keşfetmiş durumda, bas vuruşları kapının altından dışarı sızıyor. Jesse müziğin sesini kıstığında notalar aniden kesiliyor. “Ne. ”

“Seninle konuşmaya geldim. Özür dilemek istiyorum.”

Kapının diğer yanından sesler geliyor ve sonra kapı açılıyor. Jesse’nin ağzı kan içinde, bir vampir gibi görünüyor; ağzından bir terzinin iğneleri misali tel parçaları çıkmış. Elinde tuttuğu çatalı fark ediyorum ve diş tellerini bununla söktüğünü anlıyorum. “Artık beni hiçbir yere götürmek zorunda değilsin,” diyor.

Kate, iki haftadır ATRA alıyor. Bir gün ben ilacını hazırlarken Jesse “Bir dev kaplumbağanın 177 yıl yaşayabildiğini biliyor muydunuz?” diyor. Bugünlerde kendisi İster İnan İster İnanma kitaplarına takmış durumda. “Kutup deniztarağı, 220 yıl yaşıyormuş.”

Anna, tezgahın kenarında oturuyor, elindeki kaşıkla fıstık ezmesi yiyor. “Kutup deniztarağı da ne?”

“Neyse ne,” diyor Jesse. “Bir papağan seksen yıl yaşarmış. Kedi otuz yıl.”

“Peki ya Herkül?” diye soruyor Kate.

“Kitabımda diyor ki iyi bakılırsa bir kırmızı balık yedi yıl yaşayabilirmiş.”

Jesse, Kate’in hapı dilinin üstüne yerleştirmesini ve bir yudum su içip yutmasını izliyor. “Sen Herkül olsaydın,” diyor, “çoktan ölmüştün.”

Brian ve ben sırayla Dr. Chance’in ofisindeki sandalyelerimize yerleşiyoruz. Aradan beş yıl geçti, ama bu sandalyeler eski bir beyzbol eldiveni gibi tam oturuyorlar. Onkoloğun masasındaki fotoğraflar bile değişmemiş - karısı yine aynı geniş şiperlikli şapkayla kayalık bir Newport dalgakıranında duruyor; oğlu altı yaşında donup kalmış, elinde bir alabalık tutuyor - bütün bunlar inandığım onca şeye

rağmen buradan aslında hiç çıkmamış olduğumuz duygusunu pekiştiriyor.

ATRA işe yaradı. Bir ay boyunca Kate moleküler remisyona döndü. Fakat sonra bir tam kan sayımı, kanında daha fazla promiyelosit olduğunu gösterdi.

“Ona ATRA pompalamaya devam edebiliriz,” diyor Dr. Chance, “ama bana kalırsa bu başarısızlık bize Kate’in bu safhayı çoktan geride bıraktığını gösteriyor.”

“Peki ya kemik iliği nakli?”

“Bu riskli bir hareket olur - özellikle de halen lam bir klinik relaps belirtisi göstermemiş bir çocuk için.” Dr. Chance bize bakıyor. “İlk olarak deneyebileceğimiz başka bir şey var. Buna donör lenfosit infüzyonu, yani

DLI adı veriliyor. Bazen doku uyumu oian bir donörden nakledilen beyaz kan hücreleri, lösemi hücreleriyle savaşta orijinal kordon kanı hücrelerine yardım edebilir. Bunları ön cephede savaşan orduyu rahatlatan bir takviye kuvvet gibi düşünün.”

“Bu yolla remisyona dönebilir mi?” diye soruyor Brian.

Dr. Chance cevap olarak başını sallıyor. “Bu bir oyalama tedbiri -- Kate her koşulda tam bir relaps geliştirecek - ama acele bir şekilde daha agresif bir tedaviye başvurmadan önce bize zaman kazandıracak.”

“Lenfositleri buraya getirmek ne kadar vakit alır?” diye soruyorum.

Dr. Chance bana dönüyor. “Değişir. Anna’yı ne kadar sürede getirebilirsiniz?”

Asansörün kapısı açıldığında içeride sadece tek bir kişi olduğunu görüyoruz, çelik mavisi güneş gözlükleri takan ve

içi paçavra dolu altı tane market poşeti taşıyan evsiz bir adam. “Kapatsanıza be şu kapıyı,” diye bağırıyor. “Ben körüm görmüyor musunuz?”

Zemin katın düğmesine basıyorum. “Okuldan sonra Anna’yı getirebilirim. Kreş yarın öğlen dağılıyor.”

“Torbama dokunma,” diye homurdanıyor evsiz adam.

“Dokunmadım,” diyorum uzak ve kibar bir tavırla.

“Bence yapmamalısın,” diyor Brian.

“Ben adamın yakınında bile değilim!”

“Sara, ben DLI’den bahsediyordum. Bence Anna’yı kan vermeye getirmemelisin.”

Asansör sebepsiz yere on birinci katta duruyor, kapısı açılıyor ve kapanıyor.

Evsiz adam torbalarını karıştırmaya başlıyor. “Anna’yı yaparken,” diye hatırlatıyorum Brian’a, “Kate’in donörü olacağını biliyorduk.”

“O bir seferliğineydi. Üstelik kendisine bunu yaptığımızı hatırlamıyor.”

Gözlerini bana çevirene kadar cevap vermiyorum. “Sen Kate’e kan verir miydin?”

“Tanrı aşkına Sara, ne biçim soru

“Ben de verirdim. Faydası olacağını bilsem, ona kalbimin yarısını bile verirdim. Söz konusu olan sevdiklerin olduğunda elinden ne geliyorsa yaparsın, değil mi?” Brian başını eğiyor, beni onaylıyor. “Neden Anna’nm kendini farklı hissedeceğini düşünüyorsun ki?”

Asansörün kapısı açılıyor, ama Brian ve ben inmiyoruz, birbirimize bakıyoruz. Arkadan evsiz adam kollarında

hışırdayan tüm malvarlığı ile bizi itekleyerek aramıza giriyor. “Bağrışmayı kesin,” diye bağırıyor bize, oysa biz gıkımızı bile çıkarmadan duruyoruz. “Ben sağırım diyorum, duymuyor musunuz?”

Anna için bu bir tatil. Annesi ve babası onunla vakit geçiriyor, sadece üçü. Tüm otopark boyunca ikimizin elini birden tutuyor. Hastaneye gidiyorsak ne olmuş yani?

Ona Kate’in kendisini iyi hissetmediğini ve bunun geçmesi için doktorların ondan bir şey alıp Kate’e vereceklerini anlattım. Bunun fazlasıyla yeterli bir bilgi olduğunu düşündüm.

Muayene odasında beklerken boyama kitabında pterozor ve T- Rex’lerin içlerini boyuyoruz. “Bugün beslenme saatinde Ethan dedi ki bütün dinozorlar soğuk algınlığından ölmüş,” diyor Anna, “ama kimse ona inanmadı.”

Brian sırıtıyor. “Sence neden ölmüşlerdir?”

“Çünkü bir milyon yaşındaydılar.” Bakışlarını babasına çeviriyor. “O zamanlar doğum günü partisi yaparlar mıymış?”

Kapı açılıyor ve hematolog içeri giriyor. “Selam millet. Annesi, onu kucağınıza oturtur musunuz lütfen?”

Muayene masasına oturuyor ve Anna’yı kollarımın arasına alıyorum. Brian, hemen arkamızda yerini alıyor, böylece Anna’nın omzunu ve dirseğini tutarak oynatmasına engel olabilir. “Hazır mısın?” diye soruyor doktor hala gülümsemekte olan Anna’ya.

Sonra da şırıngayı kaldırıyor.

“Sadece küçük bir çimdik kadar, söz,” diyor; bunlar kesinlikle yanlış sözcükler ve Anna tepinmeye başlıyor. Kollarımı yüzüme, karnıma vuruyor. Brian onu tutamıyor.

Anna’nın çığlıklarını bastırarak bana bağırıyor. “Ona anlattın sanıyordum!”

Ben farkına bile varmadan odadan çıkmış olan doktor, yanında birkaç hemşireyle dönüyor. “Çocuklar kan vermekten hep nefret ederler zaten,” diyor hemşireler Anna’yı yavaşça kucağımdan alıp şefkatli elleri ve çok daha şefkatli sözleriyle onu yatıştırırken. “Merak etmeyin, biz profesyoneliz.”

Bu bir dejâ vu, Kate’e ilk teşhis koydukları günün aynısını yaşıyorum. Ne dilediğine dikkat et, diye düşünüyorum kendi kendime. Anna, tıpkı ablasına benziyor.

Kızların odasını süpürürken süpürgenin sapı Herkül’ün fanusuna çarpıyor ve balık içinden dışarı uçuyor. Fanus kırılmıyor, ama onu bulmam bir dakikamı alıyor, Kate’in masasının altındaki halıda çırpınıp duruyor.

“Dayan dostum,” diye fısıldıyor ve onu kaptığım gibi fanusa atıyorum. Banyo lavabosundan da su dolduruyorum.

Balık suyun yüzeyine çıkıyor. Yapma, diye içimden geçiriyorum. Lütfen.

Yatağın kenarına oturuyorum. Kate’e balığını öldürdüğümü nasıl söylerim? Hemen koşup yenisini alsam fark eder mi acaba?

Birden Anna çıkıp geliyor, kreşten dönmüş. “Annecim? Herkül niye hareket etmiyor?”

Ağzımı açıyorum, ama o itiraf dışarı çıkamadan yok oluyor. Fakat tam o anda kırmızı balık yana doğru kımıldıyor, suya dalıyor ve yüzmeye başlıyor. “Gördün mü,” diyorum, “bir şeyi yok.”

Beş bin lenfosit yetmeyince Dr. Chance, on bin lenfosit almak için bizi arıyor. Anna’nın ikinci lenfosit bağışı

randevusu sınıfındaki bir kızın spor salonunda düzenlenen doğum günü partisinin ortasına denk geliyor. Bir süre daha kalmasına izin veriyorum, sonra spor salonundan hastaneye geçeceğiz.

Doğum günü olan kız, bir peri gibi sarı saçları olan, şekerden yapılmış bir prensese benziyor, annesinin bir minyatürü gibi. Minder döşenmiş zemine basabilmek için ayakkabılarımı çıkarırken, çaresiz bir şekilde isimlerini hatırlamaya çalışıyorum. Çocuk... Mallory. Annesi de... Monica? Margaret?

Anna'yı hemen fark ediyorum, bir öğretmenin onları patlamış mısır gibi yukarı aşağı zıplattığı trambolinde oturuyor. Kızın annesi bana doğru geliyor, yüzünde Noel süslemelerini andıran bir gülümseme asılı. "Siz Anna'nm annesi olmalısınız. Ben Mittie," diyor. "Gitmesi gerektiği için çok üzüldüm, ama onu anlıyoruz tabii ki. Başka kimsenin gidemediği bir vere gidebilmek sizin için muhteşem olmalı."

Hastaneye mi? "Ne diyeyim, umarım bir daha yapmak zorunda kalmam."

"Ah ne demezsiniz, ben daha asansöre binerken başım dönüyor." Trambolindeki çocuklara doğru dönüyor. "Anna, tatlım! Annen geldi!" Anna, koşarak yanımıza geliyor. Çocukların hepsi küçükken, oturma odamı tam da böyle yapmak isterdim: duvarları, yeri ve tavanı minderlerle kaplamak. Ancak gördük ki Kate'i içi hava kabarcıklı naylon ambalajlara bile sarsam, asıl tehlike derisinin altındaymış.

"Ne diyecektin?" diye Anna'ya hatırlatıyorum ve o da Mallory'nin annesine teşekkür ediyor.

"Bir şey değil." Anna'ya partide ikram edilen yiyeceklerden küçük bir poşet veriyor. "Kocanız bizi istediği

zaman arayabilir. Siz Texas'tayken Anna'ya seve seve bakarız."

Bu söz üzerine ayakkabılarını bağlamakta olan Anna duraksıyor. "Mittie?" diye soruyorum, "Anna size tam olarak ne anlattı?"

"Partiden erken ayrılmak zorunda olduğunu, çünkü ailecek sizi havaalanına götüreceklerini. Çünkü Houston'da eğitim başladıktan sonra uçuşa kadar bir daha onları göremeyecekmişsiniz."

"Ne uçuşu?"

"Uzay mekiği işte...?"

Bir an duyduklarıma inanamıyorum - Anna'nın bu kadar saçma bir hikaye uydurabilmesi, bu kadının da buna inanabilmesi olur şey değil. "Ben astronot filan değilim," diye itiraf ediyorum. "Anna neden böyle bir şey uydurdu bilemiyorum."

Anna'yı elinden çekip ayağa kaldırıyorum, ayakkabılarının bir teki hala bağlanmış değil. Onu çekeleyerek spor salonundan çıkarıyorum, arabaya varana dek tek kelime etmiyorum. "Neden arkadaşının annesine yalan söyledin?"

Anna, kaşlarını çatıyor. "Neden partiden erken çıkmak zorunda kaldım?"

Çünkü ablan, pasta ve dondurmadan daha önemli; çünkü ben onun için senin yaptığını yapamam; çünkü ben öyle istedim.

O kadar kızgınım ki arabanın kapısını ancak iki seferde açabiliyorum. "Beş yaşındaymışsın gibi davranmayı

bırak,” diye suçluyorum onu ve o an zaten beş yaşında olduğunu hatırlıyorum.

“O kadar sıcaktı ki,” diye anlatıyor Brian, “gümüş bir çay takımı eridi. Kalemler filan ikiye bükülmüştü.”

Okuduğum gazeteden başımı kaldırıyorum. “Nasıl çıkmış?”

“Sahipleri tatildeyken kediyle köpek birbirlerini kovalamaya başlamış ve sonra da bir şekilde ocağı çalıştırmışlar.” Kot pantolonunu indirirken yüzünü buruşturuyor. “Sırf çatıda diz çökmem bile ikinci derecede yanmama yetti.”

Cildi kırmızı, su toplamış. Yaralarına Neosporin sürüp sarmasını izliyorum. Konuşup duruyor, aralarına yeni katılan Caesar adını taktıkları bir çaylaktan bahsediyor. Ancak benim gözlerim gazetedeki Sevgili Abby Dertlerinize Çare Buluyor sütununa kayıyor:

Sevgili Abby,

Ne zaman kayınvalidem evimize gelse buzdolabını temizlemekte ısrar ediyor. Kocam sadece bana yardım etmeye çalıştığını söylüyor, ama ben kendimi yargılanıyormuşum gibi hissediyorum. Hayatımı tam bir cehenneme çevirdi. Evliliğime zarar vermeden bu kadını nasıl durdurabilirim?

Sevgiler,

Rumuz: Son Kullanma Tarihim Geçti

Seattle

Nasıl bir kadın bunu en büyük derdi olarak görebilir? Onu oturmuş Sevgili Abby diye süslü kağıtlara mektubunu yazarken tasavvur ediyorum. Merak ediyorum, bir bebeğin içinde dönmesini hissetmiş midir hiç, anne karnı sanki

itinayla haritası çıkarılması gereken bir yermiş gibi küçük daireler çizerek kımıldayan o elleri ve ayakları?

“Neye yapışıp kaldın sen öyle?” diye soruyor Brian, omzumun üstünden başını uzatıp sütunu okuyor.

İnanamaz bir şekilde başımı sallıyorum. “Reçel kavanozlarının bıraktığı yapışkan lekeler yüzünden hayatı mahvolan bir kadın.”

“Krema da bozulmuştur,” diye ekliyor Brian kıkırdayarak.

“Marul desen çürümüş. Aman Tanrım, bu kadın hayata nasıl katlanabiliyor?” İkimiz de kahkahalarla gülmeye başlıyoruz. Adeta bulaşıcı bir şey, daha çok gülmek için tek yapmamız gereken, göz göze gelmek.

Sonra en az başladığı kadar kısa bir anda artık komik gelmiyor. Hepimiz mutluluk ölçeğimizin buzdolabındaki malzemeler olduğu bir dünyada yaşamıyoruz. Bazılarımız dört bir tarafı yanan binalarda çalışıyoruz. Bazılarımızın ölmekte olan küçük kızları var. “Kahrolası çürümüş marul,” diyorum sesim gıcıklanarak. “Bu haksızlık.”

Brian bir anda odanın öbür başından yetişip geliyor; bana sarılıyor. “Her zaman öyledir tatlım,” diye cevap veriyor.

Bir ay sonra üçüncü defa lenfosit bağışı yapmaya gidiyoruz. Anna ve ben doktorun ofisinde yerlerimizi almış, çağrılmayı bekliyoruz. Birkaç dakika sonra Anna kolumu çekiştiriyor. “Anne,” diyor.

Başımı çevirip ona bakıyorum. Ayaklarını sallıyor. Tırnaklarına Kate’in ojelerinden sürmüş. “Efendim?”

Bana gülümsüyor. “Sana sonradan söylemeyi unutursam diye... şey, kan vermek benim korktuğum kadar kötü değilmiş.”

Bir gün ablam çat kapı geliyor ve Brian’dan izin alarak beni Boston’daki Ritz Carlton’ın kral dairesine uçuruveriyor. “Ne istersen yapabiliriz,” diyor bana. “Sanat müzeleri, Freedom Trail boyunda yürüyüşler, Liman’da akşam yemeği.” Ama benim asıl yapmak istediğim şey, unutmak-, bu yüzden üç saat sonra, yerde ablamın yanına oturmuş ikinci 100 dolarlık şarap şişemizi bitiriyorum.

Şişeyi boynundan tutup kaldırıyorum. “Bununla bir elbise alabilirdim.”

Zanne, sinirle homurdanıyor. “Mesela, Filene’s Basement’tan olabilir di.” Ayaklarını sırmalı bir sandalyeye uzatmış; gövdesi beyaz halıya v<' yılmış. Televizyonda Oprah bize hayatlarımızı küçültmemizi tavsivr *<!ıyor. “Ayrıca insan üzerine muhteşem bir Pinot Noir geçirince, şişman da görünmez.”

Dönüp ablama bakıyorum, birden kendim için üzülüyorum.

“Hayır. Ağlama işini hemen unutuyorsun. Ağlamak oda fiyatına dahil değil.”

Ama o anda düşünebildiğim tek şey, şişkin ajandaları ve tıka basa dolu gardıropları olan Oprah’taki o kadınların ne kadar aptalca konuştukları. Brian akşam yemeğinde ne yaptı acaba, merak ediyorum. Kate iyi mi? “Eve telefon edeceğim.”

Ablam, dirseğine dayanarak doğruluyor. “Mola vermene izin verildi biliyorsun. Kimse yedi gün yirmi dört saat azize olmak zorunda değil.” Ama ben onu dediğini yanlış

anlıyorum. “Bana sorarsan, bir kez anne olmayı kabul ettin mi, sana önerdikleri tek mesai bu oluyor.”

“Ben azize dedim,” diye gülüyor Zanne. “Anne değil.”

Hafifçe gülümsüyorum. “Bir farkları var mı?”

Ahizeyi elimden alıyor. “İstersen önce bavulundan dikenli tacını çıkarıp giy. Kendine kulak ver Sara ve acıların kadını olmayı bırak. Haklısın, çok kötü bir kaderin kurbanı oldun. Haklısın, senin yerinde olmak berbat bir şey olurdu.”

Yanaklarım kızarmaya başlıyor. “Benim yaşamımın neye benzediği hakkında hiçbir fikrin yok senin.”

“Senin de yok,” diyor Zanne. “Sen yaşamıyorsun Sara. Sen Kate’in ölümünü bekliyorsun.”

“Hayır, ben diye söze başlıyorum, ama sonra duruyorum. İşin aslı, evet öyle yapıyorum.

Zanne saçlarımı okşuyor ve ağlamama müsaade ediyor. “Bu bazen çok güç geliyor,” diye itiraf ediyorum, kimselere, Brian’a bile söylemediğim sözler bunlar.

“Sürekli olmadığı müddetçe sorun yok,” diyor Zanne. “Tatlım, bir bardak fazla şarap içtin diye ya da bir geceyi otelde geçirdiğin veya kötü bir şakaya güldüğün için Kate daha çabuk ölmeyecek. O zaman otur kıçının üstüne, aç şunun sesini ve normal bir insan gibi davran.”

Etrafa, odadaki zenginliğe ve bolluğa bakıyorum; ortalığa yayılmış şarap şişelerine ve çikolatalı çileklere. “Zanne,” diyorum gözlerimi ovuştururken, “normal insanlar böyle yapmaz ki.”

Ablam bakışlarımı takip ediyor. “Kesinlikle haklısın.” Uzaktan kuman dayı alıyor, Jerry Springer’ı bulana kadar kanalları dolaşıyor. “Bu nasıl, daha iyi mi?”

Gülmeye başlıyorum, sonra o da gülmeye başlıyor ve az sonra oda etrafımda dönmeye başlıyor, yere sırtüstü uzanıp gözlerimizi tavan boyunca uzanan süslü kartonpiyere dikiyoruz. Birden aklıma çocukken Zanne'in her zaman otobüs durağına giderken önümden yürüdüğü geliyor. İstesem koşup onu yakalardım - ama hiçbir zaman bunu yapmadım. Sadece onu takip etmek istedim. *

Kahkaha buhar gibi yükseliyor, pencerelerden uçup gidiyor. Üç gün süren işkence gibi yağmur kesildikten sonra çocuklar dışarı çıkabilmekten çok mutlu, bahçede Brian'la futbol oynuyorlar. Hayat normalken, fazlasıyla normal oluyor.

Jesse'nin odasına dalıyorum, ortalığa saçılmış LEGO parçaları ve çizgi romanlar arasında yolumu bulup elimdeki temiz çamaşırları yatağının üstüne koymaya uğraşıyorum. Sonra Kate ve Anna'nın odasına gidip katlanmış çamaşırlarını birbirinden ayırıyorum.

Kate'in tişörtlerini çekmecesine yerleştirirken fark ediyorum: Herkül suyun içinde ters dönmüş. Elimi fanusa sokup kuyruğundan tutarak onu döndürüyorum; birkaç kez kuyruğunu kıpırdatıyor ve sonra yavaşça su yüzüne yükseliyor, beyaz karnı inip inip kalkıyor.

Jesse'nin eğer iyi bakılırsa bir kırmızı balığın yedi yıl yaşayabileceğini söylediğini hatırlıyorum. Bizim balığımız daha ancak yedi aylık.

Fanusu yatak odamıza taşıdıktan sonra telefonu kaldırıyor ve bilinmeyen numaralar servisini arayarak balığı aldığımız yerin adını söylüyorum.

Telefona çıkan kıza Herkül'ü nasıl iyileştirebileceğimi soruyorum. "Yeni bir balık almak ister misiniz?" diye soruyor.

“Hayır, ben bunu kurtarmak istiyorum.”

“Hanımefendi,” diyor kız, “alt tarafı bir kırmızı balıktan bahsediyoruz, yanılıyor muyum?”

Bunun üzerine telefonu kapatıp üç ayrı veterineri arıyorum, hiçbiri balık tedavi etmiyor. Bir dakika daha Herkül’ün can çekişmesini izliyorum ve sonra Rhode Island Üniversitesi Oşinografi Bölümü’nü arayarak müsait olan herhangi bir profesörle görüşmek istediğimi söylüyorum.

Dr. Orestes, bana gelgit havuzlarını araştırdığını söylüyor. Yumuşakçalar, kabuklu deniz hayvanları, denizkestaneleri onun uzmanlık alanında; ama kırmızı balıklar değil. Ancak bir anda kendimi APL hastası olan kızımdan bahsederken buluyorum. Herkül’ün daha önce olasılıklara galip geldiğinden bahsediyorum.

Deniz biyologu, bir an susup düşünüyor. “Yakın zamanda suyunu değiştirdiniz mi?”

“Bu sabah.”

“Son birkaç gündür sizin orada da çok yağmur yağdı mı?”

“Evet.”

“Kuyunuz var mı?”

Bunun konuyla ne alakası var ki şimdi? “Evet.

“Yalnızca tahminen konuşuyorum, ama aşırı yağışlar nedeniyle suyunuzda çok fazla mineral olabilir. Fanusa şişelenmiş içme suyu doldurun, o zaman belki canlanabilir.”

Herkül’ün fanusunu boşaltıyor, içini siliyor ve temiz içme suyuyla dolduruyorum. Yirmi dakika boyunca değişen

bir şey olmuyor, ama sonra Herkül tekrar yüzmeye başlıyor. Yapma bitkilerin arasında dolaşıyor, yemini kemiriyor.

Yarım saat sonra Kate, beni Herkül'ü seyrederken buluyor. "Suyu değiştirmene gerek yoktu. Daha bu sabah değiştirmiştim ben."

"Öyle mi, bilmiyordum," diye yalan söylüyorum.

Yüzünü cam fanusa dayıyor, gülümsemesi bir anda koskocaman oluyor. "Jesse, kırmızı balıkların hafızasının dokuz saniye olduğunu söylüyor." diyor Kate, "ama bana kalırsa Herkül benim kim olduğumu gayet iyi biliyor."

Saçlarını okşuyorum. Ve acaba mucize haklarımı tükettim mi diye düşünüyorum.

Anna

Tevizyondaki upuzun, film.gibi reklamları yeterince izlerseniz çılgın peylerin gerçek olabileceğine inanmaya başlıyorsunuz: Örneğin, Brezilya balının ağda yerine kullanılabileceğine, bıçakla metal kesilebileceğine,- olumlu düşünmenin adeta sizi kanatlandırıp gitmeniz gereken vere götürecek kadar güçlü olabileceğine. Ufak bir uykusuzluk nöbeti ve aşırı dozda Tony Robbins* sayesinde bir gün kendimi Kate öldükten sonra hayatın nasıl olacağını düşünmeye zorladım. Böylelikle, Tony'nin iddiasına göre, bu olay gerçekten meydana geldiğinde hazır olacaktım.

Bunu haftalarca sürdürdüm. Sürekli gelecekte yaşamak zannettiğinizden çok daha zor bir iş, özellikle de ablam her zamanki gıcıklığıyla ortalıkta dolanıp dururken. Bununla başa çıkma yöntemim Kate'in hayaletinin şimdiden bana musallat olduğunu düşünmekti. Onunla konuşmamaya başladığımda yanlış bir şey yaptığını düşündü; ki zaten mutlaka yapmıştır, çok da önemli değil. Sabahtan akşama kadar ağlamak dışında hiçbir şey yapmadığım günler oldu; kimi zaman da sanki omuzlarımın üstünde korkunç bir ağırlık varmış gibi hissediyordum; bazen de giyinmek, yatağımı yapmak ve ders çalışmak için kendimi fazlasıyla zorluyordum, çünkü bunlar diğer her şeyi yapmaktan daha kolay geliyordu.

Örtüyü biraz kaldırdığım zamanlar da oluyordu ve bu esnada başka başka fikirler kendilerini gösteriyordu. Mesela Havvaii Üniversitesi'nde oşinografi okumak. Ya da paraşütle serbest dalış. Ya da Prag'a taşınmak. Ya da bir milyon tane farklı boş hayal. Kendimi bu senaryolardan birine oturtmaya çalışırdım, ama bu, ayağınıza küçük gelen bir ayakkabı

giymek gibi bir şeydi - bu şekilde birkaç adım atabilirsiniz, fakat sonra oturup ayakkabıyı çıkarırsınız çünkü ayağınızı çok acıtır. Beynimin üstünde elinde kırmızı bir damgayla oturan ve ne kadar ayartıcı olursa olsun düşünmemem gereken şeyleri bana hatırlatan bir sansürcü olduğuna iyiden iyiye inanmış durumdayım.

Bu muhtemelen iyi bir şey. Kate'i denkleme dahil etmeden kim olduğumu gerçekten bulmaya çalışırsam, göreceğimden hoşlanmayacağımı hissediyorum.

Annem ve babamla birlikte hastanenin kantininde bir masadayız; gerçi birlikte kelimesini hakkını vererek kullanmış sayılmam. Daha çok her biri ayrı bir başlık takan ve kendi hava kaynağıyla idare eden astronotlara benziyoruz. Annemin önünde küçük dikdörtgen şeker paketleri sıralı. Kendini kaptırmış şekerleri dizip dizip duruyor; önce küp şekerler, sonra tatlandırıcılar, en son da esmer şekerler. Başını kaldırıp bana bakıyor. "Tatlım."

Neden bütün sevgi sözcükleri hep yiyecek adıdır? Tatlım, şekerim, balım. Sanki birine yeterince önem vermek sözlerinizi inandırıcı kılmaya yetmiyormuş gibi.

"Yapmaya çalıştığın şeyi anlıyorum," diye devam ediyor annem. "Ve babanla benim seni daha fazla dinlememiz gerektiğine de katılıyorum. Ama Anna, bunun için bize yardım edecek bir yargıca ihtiyacımız var mı sence?"

Bu sözler üzerine yüreğim ağzıma geliyor. "Yani buna bir son vermemiz sorun olmaz mı demek istiyorsun?"

Yüzünde beliren gülümsemesi, hiç gitmeyecekmiş gibi duran karların ardından birdenbire yazın çıplak baldırlarınıza ve saçlarınıza dokunuşunu hatırladığınız Mart'ın ilk güneşli

gününe benziyor. “Aynen bunu demek istiyorum,” diyor annem.

Artık kan vermek yok. Ne granülosit, ne lenfosit, ne kök hücre, ne de böbrek. “İsterseniz Kate’e ben söyleyebilirim,” diye öneride bulunuyorum. “Yani sen mecbur kalma diye.”

“Önemli değil. Yargıç DeSalvo’ya bildirdikten sonra sanki hiç yaşanmamış kabul ederiz.”

Zihnimin gerilerinde bir yerde bir ampul yanıyor. “Ama... Kate neden artık donörü olmadığımı sormayacak mı?”

Annem donup kalıyor. “Son vermek derken davadan bahsediyordum."

Başımı şiddetle iki yana sallıyorum; anneme bir cevap vermek için olduğu kadar, boğazıma bir yumruk gibi oturan düğümü de çözmeye çalışıyorum.

"İnanmıyorum Anna,” diyor annem şaşkınlık içinde. “Sana bunu hak edecek ne yaptık?”

“Sorun bana yaptıklarınız değil.”

“Yapmadıklarımız yani, öyle mi?”

"Beni dinlemiyorsunuz ki!" diye bağırıyorum ve tam o anda Vern Stack'house masamıza doğru yanaşıyor.

Şerif, bir bana bir anneme bir de babama bakarak zorla gülümsemeye çalışıyor. “Sanırım iyi bir zamanda gelmedim," diyor. “Bunun için çok üzgünüm Sara. Brian.” Anneme bir zarf uzatıyor, başını eğip selam veriyor ve uzaklaşıyor.

Annem zarfı açıyor, içindekini okuyor ve bana dönüyor. “O adama ne söyledin?” diye soruyor.

“Kime?”

Babam ihbarnameyi alıyor. Pekala Yunanca da diyebileceğimiz hukuki ifadelerle dolu. “Bu da ne?”

“Geçici bir sınırlama emri dilekçesi." Babamın elinden kağıdı kapıyor. “Benim evden def edilmemi ve seninle temas kurmamamı istediğinin farkında mısın? Gerçekten istediğin şey bu mu?”

Annemi def etmek mi? Nefesim kesiliyor. "Ben böyle bir şey istemedim."

“Hiçbir avukat kendi başına böyle bir belge hazırlamaz Anna.”

Hani bazen bisikletle giderken kumlu bir yerde kaymaya ya da basamağın tekinde tökezleyip merdivenlerden yuvarlanmaya başlarsınız ya, işte o anlarda yaralanacağınızı, hem de çok kötü yaralanacağınızı düşündüğünüz upuzun saniyeler geçer aradan. “Neler olduğunu bilmiyorum,” diyorum.

“Öyleyse nasıl oluyor da kendi kararlarını kendin alabilecek kadar büyüdüğünü zannediyorsun?" Annem öyle bir öfkeyle ayağa fırlıyor ki sandalyesi yere düşüyor. “İstediğin buysa Anna, hemen şu anda başlayabiliriz." Beni terk edip gitmesinden hemen önce duyduğum bu ses bir urgan misali kalın ve katı.

Bundan aşağı yukarı üç ay önce Kate’in makyaj malzemelerini ödünç almıştım. Peki, kabul ediyorum, ödünç almak çok da doğru bir kelime değil: çaldım. Kendime ait malzemelerim yoktu, çünkü on beş yaşına gelmeden makyaj yapmama izin verilmiyor. Ama başıma bir mucize gelmişti ve Kate de ortalıklarda yoktu ve umutsuz durumlarda umutsuz çözümlere başvurursunuz.

Mucize, bir yetmiş boyundaydı, saçları ipeksi bir sarıydı ve gülümsediği zaman ayaklarım yerden kesiliyordu. İsmi Kyle'dı ve Idaho'dan kalkıp sınıfta tam arkamdaki sıraya taşınmıştı. Benimle ya da ailemle ilgili hiçbir şey bilmiyordu; bu yüzden kendisiyle sinemaya gitmek isteyip istemediğimi sorduğunda, bunun altında yatan sebebin bana acıması olmadığını biliyordum. Son Spider-Man filmini izledik, daha doğrusu o izledi. Ben bütün vaktimi onun koluyla benimki arasındaki kısacık mesafeden elektriğin nasıl atlayabileceğini düşünerek geçirdim.

Eve geldiğimde ayaklarım hala yere basmıyordu; Kate de bu sayede arkamdan sinsice yaklaşıp beni gafil avladı. Beni yatağıma devirdi ve omuzlarımı bastırdı. "Seni hırsız," diyerek beni suçladı. "Bana sormadan banyodaki çekmecemi karıştırmışsın."

"Sen her zaman benim eşyalarımı alıyorsun. Daha iki gün önce mavi kazağımı giymiştin."

"O başka bi kere. Kazağı yıkayabilirsin."

"Benim hücrelerim damarlarında dolaşırken bir şey olmuyor da, salak Max Factor Cherry Bomb dudak parlatıcını sürünce mi bir şey oluyor?" Onu kuvvetlice itiyor ve yana deviriyorum, böylece üstünlük bana geçiyor.

Gözieri parlıyor. "Kim o çocuk?"

"Ne diyorsun sen be?"

"Sen makyaj yaptığına göre mutlaka bir sebebi olmalı."

"Git başımdan."

"Hadi, hadii." Kate bana gülümsedi. Sonra boştaki koluyla koltuk altıma uzanıp gıdıklamaya başladı; öylesine boş bir anıma denk getirmişti ki kalkmasına izin verdim. Bir

dakika sonra ikimiz de güreşerek yataktan yere düşmüş, birbirimize pes dedirtmeye çalışıyorduk. "Anna, tamam yeter," diye nefes nefese bağırdı Kate. "Beni öldüyorsun."

Sadece bu sözler yetmişti. Ellerim sanki ateşe değmişçesine geri çekildi. Yataklarımızın arasındaki boşlukta yerde yatarken nefes nefese tavana bakmaya koyulduk, ikimiz de söyledikleri o kadar derine nüfuz etmemiş gibi davranıyorduk.

Arabada annemle babam kavga ediyorlar. Belki de gerçek bir avukat tutmalıyız, diyor babam ve annem cevaplıyor, Ben gerçek bir avukatım.

Ama Sara, diyor babam, eğer bu mesele halledilemeyecekse, yani demek istiyorum ki -

Ne demek istiyorsun Brian? diye kafa tutuyor annem. Söylesene ne demek istiyorsun? Daha önce hiç görmediğin takım elbiseli bir adam Anna'ya açıklanması gerekenleri annesinden daha mı iyi anlatacak? Bunun üzerine babam, yolun geri kalanında ağzını açmıyor.

Adliye sarayının merdivenlerinde bekleyen muhabirleri görünce şok oluyorum. Buraya çok önemli bir olay için geldiklerinden eminim. 0 yüzden suratıma bir mikrofon doğrultulduğunda ve bir muhabir annemle babamı neden dava ettiğimi sorduğunda ne kadar şaşırdığımı varın tahmin edin. Annem, kadını itekliyor. "Kızımın söyleyecek bir şeyi yok," diyor, tekrar tekrar; içlerinden biri bana Rhode Island'ın ilk özel tasarım bebeği olduğumu bilip bilmediğimi sorunca bir an annemin adamı gerçekten gırtlaklayacağım düşünüyorum.

Yedi yaşından beri nasıl dünyaya geldiğimi biliyorum ve bu benim için hiç de büyük bir olay olmamıştır. Öncelikle, annemler bunu bana söylediği zamanlar, onların seks yaptığı

düşüncesi, bir laboratuarda yaratılma düşüncesinden daha iğrençti. İkinci olarak, o tarihlerde binlerce insan doğurganlığı artırıcı haplar kullanıp yediz doğurduğundan, benim hikayem artık kulağa o kadar da sıra dışı gelmiyordu. Ama özel tasarım bebek olmak? Evet, doğru. Annemle babam o kadar zahmete girip özel tasarım bir bebek yaptıracak olsalar, o zaman itaatkarlık, yumuşak başlılık ve kadir bilme genlerini ektirdiklerinden kesin olarak emin olurlardı herhalde diye düşünüyor insan.

Babam, bankta hemen yanı başımda oturuyor, ellerini dizlerinin arasında kenetlemiş. İçeride, yargıcın odasında annem ve Campbell Alexander arasında bir söz düellosu sürüyor. Dışarıda, koridorda ise olağandışı bir sessizlik halindeyiz, sanki onlar sarf edilebilecek tüm sözcükleri yanlarına almış ve bize hiç bırakmamışlar gibi.

Bir kadının küfürler savurduğunu duyuyorum ve sonra Julia köşeden görünüyor. “Anna. Kusura bakma, geciktim; medya kalabalığından geçemedim. Sen iyi misin?"

Önce başımı eğiyorum, sonra da olumsuz anlamda iki yana sallıyorum.

Julia, önümde dizlerinin üstüne çöküyor. “Annenin evden gitmesini istiyor musun?”

“Hayır!" Gözlerime dolan yaşlardan görüşüm bulanıklaşıyor, utancımdan yerin dibine geçiyorum. “Fikrimi değiştirdim ben. Artık buna devam etmek istemiyorum. Hiçbirisine.”

Uzunca bir süre bana bakıyor ve sonra başını eğiyor. “Dur ben içeri girip yargıçla konuşayım öyleyse.”

Yanımdan ayrıldığı zaman, ciğerlerime hava doldurmaya çalışıyorum. Şimdilerde başarabilmek için büyük çaba sarf ettiğim, ama eskiden içgüdüsel olarak yaptığım öyle çok şey var ki - oksijeni teneffüs etmek, sessiz kalabilmek, doğru şeyi yapmak. Babamın üzerime bir ağırlık gibi çöken bakışları beni ona doğru dönmek zorunda bırakıyor. “Söylediklerinde ciddi miydin?" diye soruyor. “Yani buna devam etmeyi istememek konusunda?”

Cevap vermiyorum. Kılımı dahi kıpırdatmıyorum.

“Çünkü eğer emin değilsen, belki bu o kadar da kötü bir fikir değildir, yani nefes alacak biraz yer açmak. Demek istediğim, istasyondaki odamda hala fazladan boş bir yatağım var.” Ensesini ovuşturuyor. “Böylece taşınıyormuşuz gibi bir durum da olmaz. Sadece...” Bakışlarını bana dikiyor.

“... nefes alacak bir yer olur,” diye bitiriyorum cümlesini ve bu kadarı yetiyor.

Babam ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. Yan yana adliye sam yından çıkıyoruz. Muhabirler aç kurtlar gibi üzerimize saldırıyor, ama bu defa soruları bana çarpıp geri sekiyor. Göğsüm güç ve ışıkla dolu, tıpkı küçükken akşam üstlerinde babamın omzuna oturup da ellerimi kaldırıp parmaklarımı bir ağ gibi açacak olursam gökteki yıldızları yakalayabileceğimi hissettiğim zamanlardaki gibi.

Campbell

Hiç utanıp sıkılmadan kendini büyütmeye meraklı avukatlar için kesin cehennemde özel bir köşe filan vardır, ama yine de hepimiz ilgi odağı olmaya dünden hazırız; bundan emin olabilirsiniz. Aile Mahkemesi'ne gelip de bir muhabir sürüsünün ortalığı aldığını görünce, şeker dağıtırcasına sağa sola demeç vermeye koyuluyor ve tüm kameraların bana doğrultulmasını sağlıyorum. Bu davanın hangi açıdan diğerlerinden farklı, ancak müdahil olan herkes için acı verici olduğunu uygun ifadelerle anlatıyorum. Yargıcın vereceği kararın yalnızca ülke çapında tüm çocukların haklarını değil, aynı zamanda kök hücre araştırmalarını da etkileme potansiyeline sahip olduğu yolunda ufak ipuçları veriyorum. Sonra Armani takımımın ceketini düzeltiyor, Yargıç'ın tasmasına asılıyor ve gerçekten gidip müvekkilimle konuşmam gerektiğini açıklıyorum.

İçeride Vern Stackhouse beni görüyor ve başparmağını kaldırarak tamamdır demeye getiriyor. Şerife günün erken saatlerinde rastlamış ve gayet masum bir şekilde Providence Journal'da bir muhabir olan kız kardeşinin bugün adliye sarayına gelip gelmeyeceğini sormuştum. "Çok fazla bir şey söyleyemem açıkçası," diye imada bulundum, "ama bu duruşma... büyük olay olacak."

Cehennemdeki o özel köşede para almadan yaptıkları işleri nakde çevirmeye çalışanlarımız için kesin bir taht filan vardır.

Birkaç dakika sonra yargıcın odasına giriyoruz. "Mr. Alexander." Yargıç DeSalvo, sınırlama dilekçesini kaldırıp bana gösteriyor. "Bu konuyu dün gayet kesin bir şekilde

açıklığa kavuşturmuş olmama rağmen, neden bu dilekçeyi yazdığınızı bana anlatmak ister misiniz?"

"Sizinle bir araya geldikten sonra davaya atanan vasi ile ilk görüşmemi yaptım Sayın Yargıç," diye cevap veriyorum. "Sara Fitzgerald, Ms. Romano'nun önünde müvekkilime bu davanın bir yanlış anlama olduğunu ve kendi kendine çözüleceğini söylemiş." bakışlarımı hiçbir duygu belirtisi göstermeyen, ama çenesini kuvvetle sıkmış olan Sara'ya kaydırıyorum. "Bu fiil, emrinizin açıkça ihlali anlamına gelir Sayın Yargıç. Bu mahkeme her ne kadar aileyi bir arada tutacak koşulları oluşturmaya çalışmışsa da, Mrs. Fitzgerald zihninde ebeveynlik rolüyle savunma makamı avukatlığı rolünü ayırmayı başaramadığı sürece mahkemenin kararının uygulanabileceğini sanmıyorum. Bu bakımdan fiziksel bir ayrım gereklidir."

Yargıç DeSalvo parmaklarını masasına tıklatıp duruyor. "Mrs.Fitzgerald? Anna'ya böyle bir şey söylediniz mi?"

"Evet, tabii ki söyledim!" diye patlıyor Sara. "Bu meselenin sebebini anlayıp çözmeye çalışıyorum çünkü!"

Bu itiraf çöken bir sirk çadırına benziyor, hepimizi mutlak bir sessizlik altında bırakıyor. Julia, kapıdan içeri dalmak için bu anı seçiyor. "Özür dilerim, geciktim' diyor nefes nefese.

"Ms. Romano," diye soruyor yargıç, "bugün Anna'yla konuşma fırsatınız oldu mu?"

"Evet, az önce." Bana bakıyor, sonra da Sara'ya. "Bence kafası çok karışık."

"Mr. Alexander'ın yazdığı dilekçe konusunda görüşünüz nedir?"

Saçının isyankar buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Resmi bir karara varmaya yetecek ölçüde bilgi sahibi olduğumu sanmıyorum, ama içimden gelen ses' Anna'nın annesinin evden ayrılmasının bir hata olacağını söylüyor."

Birden geriliyorum. Bunu sezen köpek ayağa fırlıyor. "Sayın Yargıç, Mrs. Fitzgerald mahkemenin emrini ihlal ettiğini az önce açıkça kabul etti. En azında etik ihlal nedeniyle baroya ihbar edilmeli ve

"Mr. Alexander, bu davada kanunlarda yazanları aşan bir durum söz konusu." Yargıç DeSalvo, Sara'ya dönüyor. "Mrs. Fitzgerald, bu dilekçe bağlamında sizi ve kocanızı temsil edecek bağımsız bir avukat tutmanızı şiddetle tavsiye ediyorum. Bugün sınırlama emrini çıkartmayacağım, ama önümüzdeki hafta yapılacak duruşmaya kadar çocuğunuzla dava hakkında konuşmamanız konusunda sizi bir kez daha uyarıyorum. İleride bu emri tekrar ihlal ettiğinizi duyacak olursam, sizi baroya bizzat bildirir ve evinizden çıkışınıza şahsen eşlik ederim." Yargıç dava dosyasını sertçe kapatıyor ve ayağa kalkıyor. "Beni Pazartesi'ye dek tekrar rahatsız etmeyin Mr. Alexander."

"Müvekkilimle görüşmem gerek," diyorum herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle ve Anna'nın babasıyla birlikte beklediğinden emin olduğum koridora koşturuyorum.

Sara Fitzgerald, tahmin edileceği gibi, dibimde bitiyor. Onun ardından da - hiç şüphe yok ki savaş çıkmasını önleme niyetiyle - Julia geliyor. Üçümüz de Anna'nın oturduğu banka uzanmış kestiren Vern Stackhouse'u görünce olduğumuz yerde kalakalıyoruz. "Vern?" diye sesleniyorum.

Şerif anında ayağa fırlıyor, kendini savunma telaşıyla boğazını temizliyor. "Belimde bir sorun var da. Baskıyı azaltmak için arada bir oturup dinlenmem gerekiyor."

"Anna Fitzgerald'm nereye gittiğini biliyor musun?"

Başıyla binanın ön kapısını işaret ediyor. "Bir süre önce babasıyla birlikte çıkıp gittiler."

Sara'nın yüzündeki bakıştan onun da bundan haberi olmadığı anlaşılıyor. "Sizi hastaneye geri götürmemi ister misiniz?" diye soruyor Julia.

Sara başını iki yana sallıyor ve muhabirlerin toplaştıkları cam kapılara doğru bakıyor. "Buranın bir arka çıkışı yok mu?"

Yargıç, yanı başımda burnunu elime sürtmeye başlıyor. Kahretsin.

Julia, Sara Fitzgerald'ı binanın arka tarafına doğru yönlendiriyor. "Seninle konuşmam gerek," diye bağırıyor omzunun üstünden bana dönerek.

Sırtını dönene kadar bekliyorum. Sonra hemen Yargıç'm koşum takımmı kavrıyor ve önü koridor boyunca sürüklemeye başlıyorum.

"Hey!" Bir dakika sonra Julia'nın topuklarının sesi hemen arkamda duyuluyor. "Seninle konuşmak istediğimi söyledim!"

Bir an için ciddi ciddi pencereden kaçmayı düşünüyorum. Sonra aniden durup dönüyor ve en çekici gülümsememi yüzüme yayıyorum. "Teknik olarak, benimle konuşman gerektiğini söyledin. Benimle konuşmak istediğini söyleseydin, seni bekleyebilirdim." Yargıç, dişlerini takım elbisemin, pahalı Armani takımımın köşesine geçiriyor ve

çekiştiriyor. "Ancak şu dakikada katılmam gereken bir toplantım var."

"Senin neyin var böyle?" diyor Julia. "Bana Anna'yla annesi hakkında konuştuğunu ve hepimizin hemfikir olduğunu söylemiştin."

"Evet söyledim, zaten öyleydik- Sara onu zorluyordu ve Anna da bunun sona ermesini istiyordu. Ben de alternatifleri açıkladım."

"Alternatifler mi? O daha on üç yaşında bir kız. Bir davaya bakışları ebeveynlerinden tamamen farklı olan kaç çocukla karşılaştığımı biliyor musun sen? Annenin biri gelir ve çocuğunun bir çocuk tacizcisi aleyhinde tanıklık yapacağını söyler, çünkü failin müebbet hapse çarptırılmasını istiyordur. Ama çocuk, o adamla bir kez daha aynı odada bulunmak zorunda kalmadığı sürece faile ne olduğunu umursamaz. Ya da faile bir şans daha verilmesi gerektiğini düşünür, tıpkı yanlış bir şey yaptığında annesiyle babasının kendisine verdikleri gibi. Anna'nın normal bir yetişkin müvekkil gibi olmasını bekleyemezsin. Evdeki ortamından bağımsız olarak karar verecek duygusal yetiye sahip değil."

"Bu dilekçenin anlatmak istediği de bu zaten' diyorum.

"Aslına bakarsan, Anna daha yarım saat önce bana bu dilekçe meselesiyle ilgili fikrini toptan değiştirdiğini söyledi." Julia, tek kaşını kaldırıyor. "Bundan haberin yoktu di mi?"

"Bana böyle bir şeyden bahsetmedi."

"Çünkü sen onunla hep yanlış şeylerden konuşuyorsun. Ona davayı iptal etme baskısından kurtulabilmesinin yasal yollarından bahsettin. Tabii ki Anna da buna balıklama atladı. Peki ama gerçekten bunun ne anlama geldiğini düşünmüş

müdür sence - yani evde yemek yapacak, alışverişe gidecek ya da ödevlerinde ona yardım edecek ebeveyn sayısının bir eksileceğini, annesine iyi geceler öpücüğü veremeyeceğini, ailesinin diğer fertlerinin ona çok kırılacaklarını hesaba katmış mıdır[7] Sen konuşurken tek duyduğu şey 'baskıya son' sözcükleriydi. 'Ayrılık' kelimesini hiç duymadı."

Yargıç, beni iyiden iyiye çekelemeye başlıyor. "Gitmem gerek."

Arkamdan geliyor. "Nereye?"

"Söyledim ya, randevum var." Koridor boyunca bir sürü oda uzanıyor, hepsi de kilitli. Nihayet kavradığım tokmaklardan birisi dönüyor. İçeri dalıyor ve kapıyı arkamdan kilitliyorum. "Beyler," diyorum kuvvetli bir sesle.

Julia tokmağı zorluyor. Avuç içi büyüklüğündeki, koyu renk, kare cama vuruyor. Alnımda beliren ter damlalarım hissediyorum. "Bu defa kaçamayacaksın," diye bağırıyor kapının öbür tarafından. "Hala burada seni bekliyorum."

"Ben de hala meşgulüm," diye bağırıyorum karşılık olarak. Yargıç burnunu öne doğru uzatınca, parmaklarımı boynundaki kalın kürkün içine daldırıyorum. "Sakin ol oğlum," diyorum ona ve sonra boş odaya dönüyorum.

Jesse

Ara sıra kendimle çelişkiye düşüyor ve Tanrı'ya inanmaya falan başlıyorum; mesela eve gelip kapının önündeki basamaklarda otururken bulduğum fıstığın beni görünce ayağa kalkarak Jesse Fitzgerald'ı tanıyıp tanımadığımı sorduğu şu anda olduğu gibi.

"Kim arıyor?" diyorum.

"Ben."

En etkileyici gülümsememle karşılıyorum onu. "Öyleyse kendisi ben oluyorum."

Bir saniye durup kadının benden büyük olduğunu belirtmeme izin verin; ama ona her bakışımla birlikte bunun önemi giderek azalıyor - içinde kaybolabileceğim türden saçları ve öyle yumuşak görünümlü ve dolgun dudakları var ki gözlerimi onlardan alıp geri kalan yerlerine bakmayı başaramıyorum. Elimi uzatıp tenine dokunmamak için kendimi zor tutuyorum - çok sıradan bir yeri de olur, önemli değil, derdim gerçekten göründüğü kadar yumuşak olup olmadığını anlamak.

"Benim adım Julia Romano," diyor. "Ben bir hukuki vasiyim."

Damarlarımı şahlandıran o kemanlar bir anda kulak paralayıcı bir gıcırtıyla seslerini kesiyor. "Polis gibi bir şey mi oluyor bu?"

"Hayır, ben bir avukatım ve kız kardeşine yardım etmek için bir yargıçla birlikte çalışıyorum."

"Kate'i mi kastediyorsun?"

Yüzünde bir an bir gerilme oluyor. "Hayır, Anna. Ebeveynlerinizden tıbbi azat hakkı alabilmek için bir dava açtı."

"Ha, şu mevzu. Biliyorum, tamam.”

"Öyle mi?” Bu onu şaşırtmışa benziyor, sanki itaatsizlik konusunda Anna piyasanın tek hakimiymiş gibi. "Kendisinin nerede olduğunu biliyor musun?"

Eve doğru bakıyorum, karanlık ve boş. "Ben kardeşimin bekçisi miyim?” diyorum. Sonra ona dönüp sırıtıyorum. "Beklemek istersen, yukarı çıkabiliriz, sana asitle yaptığım oyma resimleri gösteririm."

Hayret, kabul ediyor. "Aslına bakarsan, hiç de fena bir fikir değil. Seninle konuşmak isterim.”

Bir kez daha ona doğru eğilip kokusunu içime çekiyorum ve kollarımı kavuşturuyorum ki pazılarım şişkin görünsün. Roger Williams Üniversitesi kızlarının yarısının başını döndüren iki numaralı gülümsememi takmıyorum. "Bu akşam için bi planın var mı?”

Bana sanki Yunanca konuşmuşum gibi bakıyor. Yo hayır, bu kesin Yunanca da biliyordur. Marsça. Ya da Vulcan dili. "Bana çıkma mı teklif ediyorsun?”

"Açıkça gördüğün üzere, ediyorum,” diyorum.

"Açıkça gördüğün üzere, reddediliyorsun," diye cevap veriyor duygusuz bir tonla. "Ben senin annen yaşındayım."

"Bugüne dek gördüğüm en güzel gözlere sahipsin." Aslında gözler derken, göğüsler demek istiyorum ama neyse.

Julia Romano takımının ceketini iliklemek için tam da o anı seçince, bir kahkaha patlatıyorum. "Neden burada konuşmuyoruz?”

"Nasıl istersen,” diyorum ve onu daireme davet ediyorum.

Genellikle neye benzediğini düşünecek olursak, içerisi şu an için o kadar da kötü durumda değil.

Tezgahtaki bulaşıklar en fazla bir iki günlük; ve dökülmüş tahıl gevreği de koca bir günün ardından eve gelip dökülmüş sütle karşılaşmaktan çok daha ılımlı bir manzara. Odanın ortasında bir kova, paçavralar ve bir bidon gaz var; bugünlerde alev çubuğu yapmakla meşgulüm. Kıyafetler tüm zemine saçılmış durumda, tabii bazıları kaçak viski damıtıcımdaki sızıntının etkisini azaltmak için ustaca yerleştirilmiş.

"Ee, ne diyorsun?” diye gülümsüyorum. "Martha Stewart* görse bayılırdı di mi?"

"Martha Stewart seni hayatının projesi yapardı,” diye mırıldanıyor Julia. Kanepeye oturuyor, oturmasıyla birlikte aynen geri zıplıyor ve Yüce Tanrı’nın bir mucizesi olarak o tatlı kalçasının ortasında kalp şeklinde bir yağ lekesi bırakan bir avuç patates cipsini altından çeki- yor.

"İçecek bir şey alır mısın?” Annem bana hiç terbiye vermedi zannedilmesin lütfen.

Julia, etrafına bakmıyor ve başını iki yana sallıyor. "Kalsın.”

Omuzlarımı silkiyor ve buzdolabından bir kutu Labatt’s bira çıkarıyorum. "Demek ev cephesinde işler kızıştı ha?”

"Senin haberin yok mu?”

"Olmaması için uğraşıyorum.”

"Nasıl oluyor o?”

"Çünkü bu benim en iyi yaptığım şey.” Sırıtarak biramdan kocaman bir fırtı mideye indiriyorum. "Gerçi bu defaki şamatayı kaçırmak istemem doğrusu."

"Bana Kate ve Anna’dan bahsetsene.”

"Ne anlatıcam ki ben sana onlarla ilgili?" Kanepeye, yanına ilişiyorum, tam dibine. Kasten.

"Onlarla aran nasıldır?”

Öne doğru eğiliyorum. "Neden Ms. Romano, bana cici çocuk olup olmadığımı soruyorsunuz?" Gözünü kırpmaktan başka bir tepki vermeyince geri adım atıyorum. "Bana rağmen hayatlarını sürdürüyorlar işte,” diye cevap veriyorum. "Diğer herkes gibi.”

Bu cevap ilgisini çekmiş olmalı, çünkü küçük beyaz defterine bir not alıyor. "Böyle bir aile içinde büyümek nasıl bir şeydi?"

Boğazımdan yukarı onlarca laubali cevap yükseliyor, ama kelimelere dökülen en umulmadık olanı. "Ben on iki yaşındayken bir seferinde Kate hastalanmıştı - çok ciddi bir şey değildi, basit bir enfeksiyon, ama bir türlü iyileşemiyordu. Bu yüzden granülosit, yani beyaz kan hücreleri vermesi için Anna'yı götürdüler. Kate bunu planlamış filan değildi, ama bu olay Noel Arifesi’nde oldu. Ailecek dışarı çıkıp çam ağacı alacaktık.” Cebimden bir paket sigara çıkarıyorum. "Rahatsız olur musun?" diye soruyorum, ama cevap vermesine fırsat tanımadan sigaramı yakıyorum. "Son dakikada bir komşunun evine postalandım ve bu iğrenç bir şeydi, çünkü akrabalarıyla birlikte neşeli bir Noel Arifesi geçiriyorlar ve ben sanki sevabına evlerine aldıkları kimsesiz, üstelik kütük gibi sağır bir çocukmuşum gibi sürekli benim hakkımda aralarında fısır fısır konuşuyorlardı. Neyse, kısa bir sürede bu çekilmez bir

hal aldı, ben de çişim var deyip dışarı sıvıştım. Eve gittim ve babamın baltalarından biri ile bir testere kapıp ön bahçenin ortasındaki küçük ladini kestim. Komşu benim evde olmadığımı fark edene kadar ağacı oturma odamıza yerleştirmiş, süslemiş püslemiştim bile."

Gözlerimi kapadığımda o ışıkları hala görebiliyorum - Bali'ye gitmiş bir Eskimo gibi kat kat süslenmiş o ağacın üzerindeki kırmızı, mavi ve sarılar. "Noel sabahı annemle babam beni almaya geldiler. Berbat haldeydiler, ikisi de, ama eve geldiğimizde ağacın altında hediyeler olduğunu gördüm. Çok heyecanlandım ve üzerinde ismim yazılı paketi buldum. İçinden kurmalı bir araba çıktı - üç yaşında bir çocuk buna bayılabilirdi, ama ben değil. Üstelik bunun hastanenin hediyelik bölümünde satıldığını da biliyordum. Tıpkı o sene aldığım diğer tüm hediyeler gibi. Var sen hesap et işte. Gel de delirme." İzmariti bacağımın üst kısmında kotuma bastırarak söndürüyorum. "Ağaçla ilgili tek bir söz dahi etmediler," diyorum Julia'ya. "Böyle bir aile içinde büyümek işte böyle bir şey."

"Sence Anna için de böyle mi?"

"Hayır. Anna her zaman radarlarında görünür, çünkü Kate'le ilgili büyük planlarının baş oyuncusudur."

"Anna'nın Kate'e ne zaman tıbbi olarak yardım edeceğine annenle baban nasıl karar veriyor?" diye soruyor.

"Öyle bir soruyorsun ki sanki ortada izlenen bir süreç filan varmış, başka bir seçenek söz konusu olabilirmiş gibi."

Başını kaldırıyor. "Yok mu yani?"

Onu cevaplamak yerine pencereden dışarı bakıyorum, çünkü bu gayet açık bir şekilde cevabı baştan bilinen

sorulardan. Ön bahçede ladinin kalıntısı olan kütük hala görülebiliyor. Bu ailede kimse hatalarını örtmekle uğraşmıyor.

Yedi yaşındayken Çin’e kadar uzanacak bir tünel kazmayı kafaya takmıştım. Ne kadar zor olabilir ki diyordum, dümdüz bir tünel işte? Garajdan bir kürek aldım ve içine sığabileceğim genişlikte bir delik kazdım. Her gece yağmur ihtimaline karşı kum havuzunun eski plastik Örtüsünü üstüne çekiyordum. Dört hafta boyunca çalıştım, taşlar kollarımda savaş yaraları açıyor ve kökler bileklerime dolanıyordu.

Hesaplamadığım şey ise etrafımda yükselen dev duvarlar ya da ayakkabılarımın tabanını yakan dünyanın karnıydı. Doğrudan aşağı doğru kazarak çaresizlik içinde yolumu kaybettim. Bir tüneldeyken kendi yolunuzu kendiniz aydınlatmalısınız ve ben de bu konuda hiçbir zaman iyi olmamışımdır.

Bağırıp yardım istediğimde babam beni birkaç saniyede buldu, oysa bana birkaç ömür gibi gelmişti bu süre. Emekleyerek çukurun içine girdi, başardığım zorlu iş ile aptallığımın varabildiği sınır arasında şaşırıp kalmıştı. "Bu üzerine çökebilirdi!" dedi ve beni kaldırıp yukarı çıkardı.

O açıdan baktığımda gördüm ki kazdığım delik hiç de millerce derine inmiyormuş. Babam deliğin içinde ayağa kalktığında göğsünden yukarısı dışarıda kalıyordu.

Karanlık, sizin de bildiğiniz gibi, görecelidir.

Brian

Anna'nın istasyondaki odama yerleşmesi on dakikasını bile almıyor. O, kıyafetlerini çekmecelere ve saç fırçasını da şifoniyerin üstüne, benimkinin hemen yanına yerleştirirken, ben Paulie'nin akşam yemeğini hazırladığı mutfağa geçiyorum. Çocuklar merak içinde bir açıklama bekliyorlar.

"Anna bir süre burada benimle kalacak," diyorum. "Bazı şeyleri yoluna koymaya çalışıyoruz."

Caesar, okuduğu dergiden başını kaldırıyor. "Bizimle göreve de gelecek mi?"

Bunu hiç düşünmemiştim. Belki aklını biraz dağıtmasına yardımcı olur, kendini gönüllü bir çırak gibi filan hissedebilir. "Bilmem, olabilir."

Paulie bize doğru dönüyor. Bu gece fajita yapıyor, dana etinden. "Her şey yolunda mı Yüzbaşım?"

"Evet Paulie, sorduğun için sağ ol."

"Anna'nın canını sıkan birileri varsa," diyor Red, "önce karşılarında dördümüzü bulurlar."

Diğerleri de başlarıyla onaylıyorlar. Anna'nın canını sıkanların Sara ve ben olduğumuzu söylesem ne düşünürlerdi acaba, merak ediyorum.

Çocukları akşam yemeği hazırlıklarının başında bırakıyor ve Anna'nın diğer ikiz yatakta bağdaş kurup oturduğu odama dönüyorum. "Hey," diye sesleniyorum, ama bana cevap vermiyor. Sonra kafasında takılı olan, kulaklarından içeri Tanrı bilir neler haykıran kulaklıkları fark ediyorum.

Beni görüyor ve müziği kapatıyor. Boynuna indirdiği kulaklıklar boğazına sarılmış bir ele benziyor. "Hey."

Yatağın kenarına oturuyor ve ona bakıyorum. "Ee, şey... bir şeyler yapmak ister misin?"

"Ne gibi?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Bilmem. İskambil oynayabiliriz?"

"Poker filan mı yani?"

"Poker, pişti. Ne istersen."

Pür dikkat bana bakıyor. "Pişti mi?"

"Saçlarını örmeye ne dersin?"

"Baba," diye soruyor Anna, "iyi misin sen?"

Her an üstüme çökebilecek bir binaya dalmak benim için onu rahat ettirmeye çalışmaktan çok daha kolay. "Ben sadece - burada istediğin her şeyi yapabileceğini anlatmaya çalışıyorum."

"Tamponlarımı tuvalete koymamda bir sakınca yok mu yani?"

Bir anda kıpkırmızı kesiliyorum ve sanki bulaşıcıymış gibi, Anna da kızarıyor. Burada sadece bir tane kadın itfaiyeci var, o da yarı zamanlı çalışıyor. Kadınlar tuvaleti de istasyonun en alt katında. Ama yine de.

Anna'ın saçı yüzüne düşüyor. "Yani... şey... demek istediğim

"Tuvalete istediğini koyabilirsin, sorun değil," diyorum. Sonra da otoriter bir sesle ekliyorum, "Şikayet eden çıkarsa, bana ait olduklarını söyleriz."

"Sana inanacaklarını hiç sanmıyorum Baba."

Kolumu omzuna doluyorum. "Başlangıçta bazı yanlışlarım olabilir tabii. Hiç on üç yaşındaki bir kızla birlikte yatmadım hayatımda."

"Ben de kırk yaşındaki adamlarla sık sık takılmıyorum."

"Güzel, yoksa onları öldürmek zorunda kalırdım."

Gülümsemesi içimi ısıtıyor. Belki de bu zannettiğim kadar zor olmayacak. Belki de bu kararın, her ne kadar ilk aşaması onu parçalamak olsa da, nihayetinde ailemi bir arada tutacağına kendimi inandırabilirim.

"Baba?"

"Efendim?"

"Sadece bilgin olsun diye söylüyorum: Kimse çişini söylemeyi öğrendiği yaştan sonra pişti oynamıyor."

Bana daha da sıkı sarılıyor, tıpkı küçükken yaptığı gibi. O an, Anna'yı son kez kucağımda taşımamı hatırlıyorum. Bir tarlada yürüyorduk, beşimiz - kamışlar ve yabani papatyalar Anna'nın boyunu aşıyordu. Onu kollarıma aldım ve birlikte sazlardan bir denizi ikiye ayırdık. Ama ilk defa o gün kucağımdayken bacaklarının ne kadar aşağı sarktığını, sırtımda taşıyabilmem için ne kadar büyük olduğunu ikimiz de fark etmiştik ve çok geçmeden Anna yere inip kendi ayaklarının üstünde devam etmek istedi.

Kırmızı balıklar bir süre sonra onları koyduğunuz fanusa sığmaz olu- , yorlar. Bonsai ağaçları kıvrılıyor da kıvrılıyor. Anna'nın büyümemesi için her şeyi verirdim. Çocuklar, bizim onları büyüttüğümüzden çok daha hızlı büyüyorlar.

Kızlarınızdan birisi sizi hukuki bir krizin ortasına atarken diğerinin tıbbi bir krizin pençesinde kıvranması ilk bakışta çok olağandışı görünebilir- ama bir yandan da uzunca bir süredir Kate'in böbrek yetmezliğinin ileri safhalarında olduğunu biliyoruz. Bu defa bizi kıvrandıran Anna. Ama , yine de - her zaman olduğu gibi - bir yolunu buluyorsunuz; her ikisiyle - de başa çıkmayı başarıyorsunuz. Yük kaldırabilme konusunda insan tıpkı bambu gibi - ilk bakışta zannettiğinizden çok daha esnek.

O öğleden sonra Anna eşyalarını toplarken, ben de hastaneye gittim. Odaya girdiğimde Kate'e diyaliz uygulanıyordu. Kulaklıkları kulağında olduğu halde uyuyakalmıştı; Sara, bir parmağını uyarı mahiye- tinde dudaklarına bastırarak oturduğu sandalyeden kalktı.

Beni koridora çıkardı. "Kate nasıl?" diye sordum.

"Aynı," diye cevap verdi. "Anna nasıl?"

Gönülsüzce takas ettiğiniz beyzbol kartlarını karşınızdakine verme-1 den önce kıyamayıp göz ucuyla bakmanız gibi çocuklarımızın durumlarını değiş tokuş ettik. Yaptığım şeyi ona nasıl söyleyeceğimi düşünerek Sara'ya bakıyordum.

"Ben yargıcı tepemizden uzaklaştırmaya çalışırken siz ikiniz nereye! kaçtınız öyle?" diye sordu.

Oturup da ateş çok sıcak diye düşünürseniz, asla içine dalamazsınız. "Anna'yı istasyona götürdüm."

"İşyerinde bir sorun mu çıkmış?"

Derin bir nefes aldım ve evliliğimin dönüştüğü uçuruma atladım. "Hayır. Anna, birkaç gün benimle orada kalacak. Bana kalırsa, biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var."

Sara bana baktı. "Ama Anna yalnız kalmayacak ki. Seninle kalacak."

Koridor birden çok parlak ve çok geniş görünmeye başladı. "Bu kolu bir şey mi?"

"Evet. Anna'nın yakınmalarına boyun eğmenin uzun vadede ona bir yoraı olacağına gerçekten inanıyor musun?"

"Yakınmalarına boyun eğdiğim filan yok; doğru kararlara kendi ba- ,ına varması için ona biraz ferahlık sunuyorum. Sen yargıcın odasın- «layken onunla dışarıda oturan benim. Onun için endişeleniyorum."

"İşte seninle ayrıldığımız nokta bu," diye itiraz ediyor Sara. "Ben her iki kızımız için de endişeleniyorum."

Ona baktım ve kısacık bir an boyunca eskiden tanıdığım o kadını gördüm - ortalığın altını üstüne getirmek yerine, gülümsemesini nerede bulabileceğim bilen bir kadın; fıkraların can alıcı yerlerini yüzüne gözüne bulaştıran, ama yine de insanları güldürmeyi başaran bir kadın; hiç çabalamadan beni kendine çekmeyi başarabilen bir kadın. Yanaklarını avuçlarımın arasında aldım. İşte sen busun diye düşündüm ve eğilip alnından öptüm. "Bizi nerede bulacağını biliyorsun," dedim ve arkamı dönüp uzaklaştım.

Gece yarısından az sonra bir ambulans çağrısı aldık. Sirenler çalmaya ve otomatik olarak yanan ışık odayı doldurmaya başladığı anda Anna gözlerini açıyor. "Sen yat

istersen," diyorum, ama o çoktan kalkmış ayakkabılarını giyiyor.

Ona yarı zamanlı kadın itfaiyecimizin kullandığı eski malzemeleri veriyorum: bir çift bot, dayanıklı bir başlık. Paltosunu giyiyor ve ambulansın arkasına geçerek aracı süren Red'in arkasındaki geriye dönük koltuğa oturup kemerini bağlıyor.

Sirenlerimizi cayır cayır bağırtarak Upper Darby caddelerinden Sunshine Gates Huzurevi'ne, Aziz Peter'la buluşmadan önceki bekleme odasına, gidiyoruz. Ben malzeme çantasını alırken Red de sedyeyi kapıyor. Bir hemşire bizi ön kapıda karşılıyor. "Kadın düşmüş ve bir süre baygın yatmış. Akli dengesi de etkilenmiş."

Bizi odalardan birine götürüyor. İçeride yaşlı bir kadın yerde yatıyor, bir kuş kadar ufak ve narin kemikli, başının tepesinden kan akıyor. Kokuya bakılırsa boşaltım sistemine hakimiyetini kaybetmiş. "Merhaba teyzeciğim," diyorum hemen yanı başına çökerken. Elini tutuyorum, derisi krep gibi incecik. "Parmaklarımı sıkabiliyor musun?" Hemşireye dönüyorum: "İsmi nedir?"

"Eldie Briggs. Seksen yedi yaşında."

"Eldie, sana yardım etmeye geldik," diyorum durumunu değerlendirmeye devam ederken. "Başının arkasında bir, yarık var. Bir arkalığa ihtiyacım olacak." Red istediğimi getirmek için ambulansa koşarken, ben de Eldie'nin tansiyonunu ve nabzını ölçüyorum - düzensiz. "Göğsünde ağrı var mı?" Kadın inliyor, ama başını iki yana sallıyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. "Sana bir boyunluk takacağım, tamam mı? Galiba başını çok kötü vurmuşsun." Red, elinde arkalıkla geliyor. Başımı kaldırıp tekrar hemşireye

bakıyorum. "Bilincini yitirmesi düşme sonucu mu olmuş, yoksa zaten bu yüzden mi düşmüş, biliyor muyuz?"

Hemşire, başını olumsuz anlamda sallıyor. "Kimse nasıl olduğunu görmemiş."

"Hep öyle olur zaten," diye kendi kendime mırıldanıyorum. "Bana bir battaniye gerek."

İstediğimi bana uzatan el küçük ve titriyor. O ana dek Anna'nın yanımızda olduğunu tamamen unutmuştum. "Sağ ol canım," diyorum arada ona gülümsemeye fırsat bularak. "Bana biraz yardım etmeye ne dersin? Mrs. Briggs'in ayakucuna geçebilir misin?"

Başını eğiyor, yüzü bembeyaz, ve dediğimi yapıyor. Red, arkalığı hizalıyor. "Seni yana doğru yuvarlayacağız Eldie... üç deyince..." Sayıyoruz, onu sedyeye yerleştiriyor ve kayışları bağlıyoruz. Kımıldatılınca yarası tekrar kanamaya başlıyor.

Onu ambulansa yerleştiriyoruz. Red hastaneye doğru gazlarken, ben de arka taraftaki dar alanda oksijen tüpünü bağlıyorum. "Anna, bana bir serum iğnesi uzatır mısın?" Eldie'nin giysilerini kesmeye başlıyorum. "Hala bizimlesiniz değil mi Mrs. Briggs? Küçük bir iğne geliyor/' diyorum. Kolunu düzeltiyor ve bir damar bulmaya çalışıyorum, ama damarları kopya kağıdındaki silik kurşunkalem izlerinden bile belirsiz birer mavi çizgiden ibaret. Alnımdan ter boşanıyor. "Yirmilikle giremiyorum. Anna, yirmi ikilik bir iğne bulabilir misin?"

Hastanın inlemesi, feryat figan bağırması da cabası. Bir yandan da ben daha da küçülen iğneyi sokmaya çalışırken ambulans köşeleri dönüyor, fren yapıyor şiddetle sağa sola, ileri geri sallanıyor. "Kahretsin," diyorum ikinci iğneyi de yere fırlatıp atarken.

Çarçabuk bir kalp ritmi kontrolü yapıyor ve sonra telsizi kapıp hastaneye geldiğimizi bildiriyorum. "Hasta seksen yedi yaşında, düşmüş. Bilinci yerinde ve sorulara cevap veriyor, tansiyonu 136'ya 83, nabzı 130 ve düzensiz. Sizin için serum takmaya çalıştım, ama mümkün olmadı. Başının arkasında kanayan bir yara var, ama şimdilik kontrol altında. Hastaya oksijen verdim. Sorunuz var mı?"

Karşıdan gelen bir kamyonun farları Anna'nın yüzünü aydınlatıyor. Kamyon dönüyor, ışık azalıyor ve ben, kızımın bu yabancının elini tuttuğunu fark ediyorum.

Hastanenin acil girişinde sedyeyi ambulanstan çıkarıyor ve otomatik kapılara doğru hızla itiyoruz. Bir grup doktor ve hemşire bizi bekliyor. "Hala konuşabiliyor," diyorum.

Bir erkek hemşire, kadının ince bileğine hafifçe vuruyor. "Tanrım."

"Evet, o yüzden serum takamadım. Tansiyonunu ölçmek için kolluğa ihtiyacım vardı."

Birden Anna'nın kapının orada fal taşı gibi açılmış gözlerle bize baktığını hatırlıyorum. "Baba? O teyze ölecek mi?"

"Sanırım felç geçirmiş olabilir... ama atlatacak. Bak ne diyeceğim, neden bir yere oturup beklemiyorsun? Beş dakikaya kalamaz gelirim."

"Baba?" diye sesleniyor ve kapının eşiğinde duraksıyorum. "Bütün hepsi böyle olsa, ne güzel olurdu değil mi?"

Anna'nın bakış açısı benimki gibi değil - demek istediğim, Eldie Briggs bir sağlık memuru için tam bir kabustur, yani damarları çok zayıflamış ve saçma sapan

konuşuyor, gidip geliyor ve bu aslında hiç de iyi olarak nitelendirilebilecek bir çağrı değil. Anna'nın söylemeye çalıştığı, Eldie Briggs'in rahatsızlığının tedavi edilebilir olduğu.

İçeriye giriyor ve acil servis yetkililerine ihtiyaç duydukları bilgileri aktarıyorum. Yaklaşık on dakika sonra gerekli belgeleri tamamlıyor ve koridorda kızımı aramaya başlıyorum, ama yerinde değil. Red'i sedyeye yeni çarşaf takarken ve yastığın üstüne kemeri bağlarken buluyorum. "Anna nerede?"

"Seninle olduğunu sanıyordum."

Bir koridordan diğerine bakıyorum, tek gördüğüm bitkin doktorlar, hemşireler, sağda solda bekleşen, kahve içip dua eden sersemlemiş insanlar. "Hemen dönerim."

Acil servisin koşturmacasına kıyasla, sekizinci kat düzgünce katlanmış bir çarşafı andırıyor. Kate'in odasına doğru ilerlerken bütün hemşireler beni ismimle selamlıyorlar. Ses çıkarmadan kapıyı açıyorum.

Anna, Sara'nın kucağında oturmak için fazlasıyla büyük, ama şu an oturduğu yer orası. Hem Anna hem de Kate uyuyorlar. Anna'nın başının tepesinden Sara bana bakıyor.

Karımın önünde çömeliyor ve Anna'nın annesinin yüzüne inmiş saçını elimle düzeltiyorum. "Bebeğim," diye fısıldıyorum, "eve gitme zamanı."

Anna yavaşça dönüyor. Elini tutup ayağa kaldırıyorum, Sara'nın avucu kızının sırtını okşuyor. "Orası ev değil," diyor Anna, ama yine de peşim sıra odadan çıkıyor.

Vakit gece yarısını iyice geçmişken Anna'nın yanına yaklaşıyor ve sesimi kısarak kulağına doğru eğiliyorum.

"Bunu mutlaka görmen gerek," diyorum tatlı bir dille. Doğruluyor, üstüne bir kazak alıyor ve spor ayakkabılarını ayağına geçiriyor. Birlikte istasyonun çatısına çıkıyoruz.

Gece üstümüze çöküyor. Göktaşları havai fişek gibi yağıyor; karanlığın dikişlerini yırtan anlık ışıltılar. "Harika!" diye bağırıyor Anna ve daha iyi görebilmek için sırtüstü uzanıyor.

"Buna Perseidler adı veriliyor," diyorum. "Bir meteor yağmuru."

"İnanılmaz bir şey bu."

Kayan yıldızlar aslında yıldız filan değildir. Yalnızca atmosfere giren ve sürtünme yüzünden alev alan kayalardır. Bunlardan birini görüp dilek dilediğimizde, aslında bir avuç kalıntıdan medet umarız.

Gökyüzünün sol üst köşesinde yepyeni bir parlamayla birlikte binlerce kıvılcım oluşuyor. "Her gece biz uyurken gökyüzü böyle mi oluyor?" diye soruyor Anna.

Bu, üzerinde düşünülmesi gereken bir soru - Bütün harika şeyler biz onların farkında olmadığımız zamanlarda mı meydana geliyor? Başımı iki yana sallıyorum. Teknik olarak, dünyanın yörüngesi bu kuyrukluyıldızın kayalarla dolu kuyruğuyla yılda bir kez kesişiyor. Ama bunun gibi mükemmel bir gösteriye insan ömründe bir kez tanık olur.

"Arka bahçemize bir yıldız konsa harika olmaz mıydı? Sabahleyin güneş doğduğunda onu bulsak, bir fanusa koysak ve gece lambası ya da kamp feneri yapsak?" Neredeyse onu bu söylediklerini yaparken gözümde canlandırabiliyorum - yanmış çimleri tırmıkla düzeltiyor. "Sence Kate de penceresinden bunları görebiliyor mudur?"

"Bilemiyorum." Dirseğime dayanıyor ve ona dikkatle bakıyorum.

Ancak Anna'nın gözleri yukarıdaki cennet bahçesine kilitlenmiş. "Bana bütün bunları neden yaptığımı sormak istiyorsun öyle değil mi?" diyor.

"İstemiyorsan, hiçbir şey anlatmak zorunda değilsin."

Anna geriye yaslanıyor, başını omzuma dayıyor. Her saniye başka bir gümüş ışık parlıyor: parantezler, ünlemler, virgüller - söylemesi çok zor sözcükler için ışıktan bir dilbilgisi kılavuzu.

CUMA

Yıldızlar ateştir deseler de inanma;
Güneş gökte yürür deseler de inanma;
Gerçek yalancıdır deseler de inanma;
Ama aşkımdan asla kuşkulanma.

WILLIAM SHAKESPEARE Hamlet
' Çeviren: Bülent Bozkurt, Hamlet, Remzi Kitabevi, 2007.

Campbell

Yanımda Yargıçla hastaneye girdiğim an başımın dertte olduğunu görüyorum. Bir güvenlik memuru - berbat bir perma yaptırmış kadın kılığında bir Hitler düşünün- kollarını kavuşturuyor ve asansörlere doğru ilerlememi engelliyor. "Köpekler giremez," diye emrediyor.

"Bu bir hizmet köpeği."

"Sen kör değilsin ama."

"Benim kalp ritmim düzensizdir ve köpek de suni teneffüsle kalp masajını aynı anda yapabiliyor."

Providence Hastanesi tıbbi etik kurulu başkanı olan psikiyatr Dr. Peter Bergen'in ofisine yöneliyorum. Buraya tek kelimeyle mecburiyetten geldim: Müvekkilime ulaşamıyorum ve davaya devam edip etmediğini de bilmiyorum, her şey olabilir. İtiraf etmem gerekirse, dünkü oturumdan sonra çok kızmıştım - onun bana gelmesini istedim. Gelmeyince, işi dün gece bir saat boyunca evlerinin kapısının önünde oturup beklemeye kadar götürdüm, ama eve gelen giden olmadı; bu sabah, Anna'nın ablasıyla birlikte olduğunu tahmin ederek hastaneye geldim - aldığım tek cevap ise Kate'i göremeyeceğim oldu. Julia'yı da bulamıyorum; gerçi dün adliyedeki olaydan sonra Yargıç ve ben kapandığımız odadan çıktığımızda onu hala kapıda bekler göreceğimden emindim ama. Kız kardeşini arayıp-cep telefonunu istedim,, ama içimden bir ses bana verdiği 401-CANIN-CEHENNEME numarasının kullanılmadığını söylüyor.

Bu nedenle, yapacak daha iyi bir işim olmadığından, hala devam ettiği yolundaki zayıf ihtimale dayanarak davam üzerinde çalışacağım.

Bergen'in sekreteri sutyen numarası IQ'sundan daha yüksek olan kadınlar sınıfmdanmış gibi duruyor. "Aman ne şirin bir köpecik!" diye ciyaklıyor. Uzanıp Yargıç'ı okşamaya kalkıyor.

"Lütfen. Yapmayın." Hazır cevaplarımdan birini vereyim diye niyetleniyorum, ama neden onu bu kadın için harcayayım ki? Arka taraftaki kapıya doğru yöneliyorum.

Burada bağdaş kurup yere oturmuş, kırlaşmakta olan saçları başındaki yıldızlı-çizgili bandananm altından çıkmış, yoga kıyafetli, Tai Chi yapan ufak tefek bir adamla karşılaşıyorum. "Meşgu- lüîn," diye homurdanıyor Bergen.

"İkimizi de ilgilendiren bir mesele için buradayım Doktor. Adım Campbell Alexander. Fitzgerald'ların kızıyla ilgili kayıtları isteyen avukatım."

Kollarını ileri doğru uzatan psikiyatr, yüksek sesle nefes veriyor. "Onları göndermiştim."

"Siz, Kate Fitzgerald'ın kayıtlarını gönderdiniz. Bana Anna Fitzgerald'ınkiler gerek."

"Siz de görüyorsunuz ki," diye cevap veriyor, "şu anda uygun bir zaman sayılmaz, benim..."

"Ben işinizi bölmeyeyim, devam edin." Karşısına oturuyorum ve Yargıç da ayaklarımın önüne uzanıyor. "Dediğim gibi - Anna Fitzgerald? Etik komitesinin onunla ilgili kararının kayıtları var mı sizde?"

"Etik komitesi Anna Fitzgerald'ın durumunu görüşmek için hiç toplanmadı ki. Hasta olan Anna'nın ablası."

Sırtını önce geriye, sonra da öne doğru esnetmesini izliyorum. "Anna'nın hastanenizde kaç defa ayakta ve yatarak tedavi gördüğü hakkında bir fikriniz var mı?"

"Yok," diyor Bergen.

"Benim sayabildiğim kadarıyla sekiz."

"Ama bu prosedürlerin etik komitesince ele alınması gibi bir şart söz konusu değildi. Doktorlar hastaların istedikleri konusunda ya da tam tersi açıdan fikir birliğine vardıklarında, ortada sorun kalmaz. Bunların bize anlatılması için hiçbir sebep yoktur." Dr. Bergen havaya kaldırmış olduğu ayağını indiriyor ve kollarının altını silmek için bir havluya uzanıyor. "Hepimizin tam gün sorumlu olduğu görevlerimiz var Mr. Alexander. Bizler psikiyatr, hemşire, doktor, bilim adamı ya da rahibiz. Etrafta dolaşıp kimin ne sorunu varmış diye aEaştıramayız."

Julia ve ben dolabıma yaslanmış Bakire Meryem hakkında bir şey tartışıyorduk. O sırada Julia'nın mucize temalı madalyonunu okşuyordum - daha doğrusu, ben o köprücük kemiğinin peşindeydim ve madalyon da yoluma çıkmıştı. "Belki de," dedim, "Meryem başım derde sokmuş bir genç kızdı ve bundan kurtulmanın ustalıklı bir yolunu bulmuştu, olamaz mı?"

Julia neredeyse boğulacaktı. "Bence sırf bu nedenden seni Episkopal Kilisesi'nden aforoz edebilirler Campbell."

"Düşünsene - on üç yaşındasın ya da artık o zamanlar kaç yaşında vuruşuyorlarsa o yaştasın - ve Joseph'la samanlıkta takılmışsınız ve sen daha ne olduğunu anlayamadan gebelik testin pozitif çıkmış. Ya babanın gazabına katlanacaksın ya da sağlam bir hikaye uyduracaksın. Senin düdükleyenin Tanrı'nın kendisi olduğunu söylersen, kim sana ne diyebilir ki? Sence Meryem'in babası 'Aslında onu cezalandırabilirim... ama ya bunun yüzünden

başımıza bir veba illeti gönderirse?' diye düşünmemiş midir?"

Tam o sırada dolabımın kapağım açtım ve içinden en az yüz tane prezervatif döküldü. Saklandıkları yerden çıkan yelken takımından bir grup arkadaşım katır gibi gülüyorlardı. "Sende kalmamıştır belki diye düşündük, " dedi içlerinden biri.

O anda ne yapabilirdim ki? Gülümsedim.

Ben daha farkına yaramadan Julia çoktan uçmuştu. Bir kız için çok hızlı koşuyordu. Okul çok gerilerde ufak bir leke gibi kalana dek onu yakalayamadım. "Mücevherim," dedim, ama arkasından ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Hayatımda ilk defa bir kızı ağlatıyor değildim, ama bunu yapmak ilk defa benim kalbimi yaralamıştı. "Hepsinin ağzını burnunu kırsa mıydım?" Bunu mu istiyorsun?"

Üstüme atıldı. "Soyunma odasında onlara ikimizle ilgili ne anlatıyorsun?"

"Hiçbir şey anlattığım yok."

"Peki annenle babana hakkımızda ne söylüyorsun ?"

"Hiçbir şey," diye itiraf ettim.

"Defol," diye bağırdı ve tekrar koşmaya başladı.

Asansörün kapısı üçüncü katta açılıyor ve karşımda Julia Romano. Bir an birbirimize bakıyoruz ve sonra Yargıç ayağa dikilip kuyruğunu sallamaya başlıyor. "Aşağı mı?"

Asansöre giriyor ve zaten ışığı yanmakta olan girişe basıyor. Bu hareketi yaparken tam önümde eğilmek durumunda kaldığından saçının kokusunu duyuyorum - vanilya ve tarçın. "Burada ne işin var?" diye soruyor.

"Amerikan sağlık sistemi konusunda büyük bir hayal kırıklığına uğramakla meşgulüm. Sen neden geldin?"

"Kate'in onkologu Dr. Chance'le görüşeceğim."

"Öyleyse buradan davanın hala geçerli olduğu sonucunu çıkarabilirim?"

Julia, başını iki yana sallıyor. "Bilmiyorum. Ailenin hiçbir ferdi telefonlarıma cevap vermiyor; sadece Jesse, onunki de tamamıyla hormonal."

"Yukarı çıktın mı, şeye

"Kate'in odasına mı? Evet. Beni içeri sokmadılar. Diyalizle ilgili bir kuralmış."

"Bana da aynı şeyleri söylediler," diyorum.

"Şey, onunla konuşacak olursan

"Bak," diye sözünü kesiyorum. "Anna bana aksini söylemedik- <v, üç gün sonra bir duruşmamız olduğunu varsaymak zorundayım. Madem durum budur, sen ve ben oturup bu çocuğun hayalında ne bok işlerin döndüğünü açıkça anlamalıyız. Birlikte bir kahveye ne dersin?"

"Hayır," diyor Julia ve yanımdan uzaklaşıyor.

"Dur." Kolundan yakaladığım an, olduğu yerde donup kalıyor. Bunun seni rahatsız ettiğini biliyorum. Beni de ediyor. Ama sen ve ben henüz büyüyemediğimiz için Anna'nın da bu şansı kaçırması gerekmez." Tabii bu sözlerime özellikle suçluluk dolu bir idam bakışı da eşlik ediyor.

Julia, kollarını kavuşturuyor. "Bu cümleyi bir kenara yazmak ister misin? Lazım olursa yine kullanırsın?"

Bir kahkaha patlatıyorum. "Tanrım, sen öyle katı bir

"Of, kes şunu Campbell. Öyle yapmacıksın ki muhtemelen her sabah dudaklarını yağlıyorsundur."

Bu sözü zihnimde bir sürü imgeyi canlandırıyor, ama hepsi de Julia'nın vücudunun çeşitli bölgeleriyle ilgili.

' Haklısın," diyor sonunda.

"İşte bunu bir kenara yazabilirim..." Yine sırtını dönüp yürümeye başlıyor, ancak bu defa Yargıç ve ben arkasından gidiyoruz.

Hastaneden çıkıp bir ara sokağa dalıyor, sonra bir başkasına North Providence'daki Mineral Spring Caddesi'nde yeniden günışığına kavuşmadan önce son olarak harap bir apartmanın önünden geçiyoruz. Bütün bu süre boyunca sol elimle diş sayısı bayağı fazla olan bir köpeğin tasmasından tutuyor olduğum için minnet duyuyorum. "Chance, bana Kate için yapılacak bir şey kalmadığını söyledi," diyor Julia.

"Yani böbrek naklinden başka bir yol kalmamış mı demek istiyorsun?"

"Hayır. İnanılmaz olan da bu zaten." Bir anda duruyor ve tam önümde dikiliyor. "Dr. Chance, Kate'in yeterince güçlü olmadığını düşünüyor."

"Ve Sara Fitzgerald da ısrar ediyor," diyorum.

"Düşündüğün zaman Campbell, bu mantığından ötürü onu suçlayamazsın. Kate nakil yapılmadan da ölecekse, neden denemesinler ki?"

Evsiz bir adamın ve etrafını çevreleyen şişe koleksiyonunun yanından ihtiyatlı adımlarla geçiyoruz. "Çünkü böbrek nakli diğer kızının da büyük bir ameliyat geçirmesi anlamına geliyor," diyerek dikkatini çekiyorum.

"Ayrıca da kendi ihtiyacı için olmayan bir prosedür uğruna Anna'nın sağlığını tehlikeye atmak biraz düşüncesizce."

Julia birden elle yazılmış tabelasında Luigi Ravioli kelimeleri bulunan küçük, salaş bir kafenin önünde duruveriyor. Burası, etrafta dolaşan sıçanları fark etmeyelim diye kasten loş tutulan yerlere benziyor. "Yakınlarda bir Starbucks filan yok mu?" diye sormamla beraber beyaz önlüklü, kel, ızbandut gibi bir herif kapıyı açıyor ve Julia'yı neredeyse yere deviriyor.

"Isobella!" diye bağırıyor her iki yanağından öperken.

"Hayır, Luigi Amca, ben Julia'yım."

"Julia mı?" Geri çekiliyor ve kaşlarını çatıyor. "Emin misin? Saçını filan kestir, bir şey yap, sizi ayıracaz diye canımız çıkıyor."

"Eskiden saçım kısa diye bana kızardınız."

"Saçın yüzünden sana kızardık, çünkü pembeydi." Dönüp bana bakıyor. "Aç mısınız?"

"Birer kahve ve sakin bir masa arıyorduk aslında."

Luigi Amca sırıtıyor. "Sakin bir masa mı?"

Julia iç geçiriyor. "Senin bildiğin sakin masalardan değil."

"Tamam tamam, her işin de devlet sırrıdır zaten senin. Gelin, sizi arkadaki odaya alayım." Gözlerini indirip Yargıç'a bakıyor. "Köpek dışarıda kalıyor."

"Köpek içeri geliyor' diye cevap veriyorum.

"Benim restoranıma giremez," diyor Luigi ısrarla.

"O bir hizmet köpeği, dışarıda bırakılamaz."

Luigi, öne doğru eğiliyor ve yüzümün on santim dibine kadar sokuluyor. "Sen kör müsün?"

"Renk körüyüm," diye cevaplıyorum. "Trafik ışıkları değiştiğinde köpek bana haber veriyor."

Julia'nın amcasının ağzı iki köşesinden aşağı doğru kıvrılıyor. "Bugün de herkesin ukalalığı üstünde," diyor ve bize yolu gösteriyor.

Haftalar boyunca annem, kız arkadaşımın kimliğini öğrenmeye çalıştı. "Bitsy, değil mi? Üzüm bağlarında tanıştığımız? Yoksa, bir dakika, Sheila'nın kızı olmasın sakın? Kızıl saçlı?" Ona tekrar tekrar tanıdığı biri olmadığını söyledim; oysa asıl demek istediğim Julia'nın onun tanıyabileceği türden birisi olmadığıydı.

"Ben, Anna için doğru olanın ne olduğunu biliyorum," diyor Julia, "ama kendi kararlarını kendisi alabilecek kadar olgun olduğundan emin değilim'

Bir parça daha antipasto alıyorum. "Anna'nın o dilekçeyi yazmakta haklı olduğunu düşünüyorsan, o zaman sorun nedir?"

"Bağlılık," diyor Julia kuru bir ses tonuyla. "Senin için bunun tanımını yapmamı ister misin?"

"Sen de biliyorsun ki yemek masasında pençelerini çıkarmak hiç kibarca değildir."

"Şimdi, annesi ne zaman karşısına dikilse Anna geri kaçıyor. Ne zaman Kate'e bir şey olsa, geri kaçıyor. Üstelik muktedir olduğunu düşündüğü şeye rağmen, daha önce bu büyüklükte bir karar almış değil - özellikle de bunun ablası açısından doğuracağı sonuçları düşünürsek."

"Ya sana duruşma vakti geldiğinde o kararı verebileceğini söylesem?"

Julia, gözlerini bana dikiyor. "Bu kadar emin olduğun şey nedir?"

"Ben her zaman kendimden eminimdir."

Aramızdaki tepsiden bir zeytin alıyor. "Doğru," diyor sessizce. "Bunu unutmadım."

Julia'nın şüphelendiği ne kadar kesin olsa da, ona annemle babamdan, evimizden hiç bahsetmedim. Jipimin içinde Nezvport'un içerilerine doğru giderken, dış cephesi tuğlalı büyük bir malikanenin giriş yolunda durdum. "Campbell," dedi Julia, "şaka yapıyorsun."

Daire biçimindeki yolu dolaştım ve diğer tarafına geçtim. "Evet, öyle. "

Sonrasında iki ev aşağıdaki garaj yoluna arabayı çektiğimde, önünde durduğumuz sıra sıra ladin ağaçları ve körfeze doğru inen meyilli yoluyla geniş bir alana yayılan Georgia mimarisinde inşa edilmiş ev o kadar da ürkütücü görünmedi. En azından, ilk evden daha küçüktü.

Julia başını salladı. "Sizinkiler bana şöyle bir bakıp ikimizi hemen o anda bir levyeyle ayıracaklar."

"Sana bayılacaklar," dedim ona. Julia'ya söylediğim ilk yalandı bu, ama sonuncusu değil.

Julia, elinde bir tabak dolusu makarnayla masanın altına eğiliyor. "Al bakalım Yargıç," diyor. "Ee, nedir bu köpeğin olayı?"

"İspanyolca konuşan müvekkillerimin tercümanlığını yapıyor." "Gerçekten mi?"

Ona sırıtıyorum. "Gerçekten."

Gözlerini kısarak öne doğru eğiliyor. "Biliyorsun benim altı tane ağabeyim var. Erkekler nasıldır bilirim."

"Söyle bakalım nasılmışız."

"Söyleyeyim de meslek sırlarım açığa çıksın öyle mi? Hiç bekleme." Başını olumsuzca sallıyor. "Belki Anna'nın avukat olarak seni tutmasının sebebi, senin de en az onun kadar kaçamak cevaplar vermendir."

"Beni tuttu, çünkü ismimi gazetede görmüş," diyorum. "Başka bir sebebi yok."

"İyi de sen neden kabul ettin? Bu senin tipik davalarından değil ki."

"Sen benim tipik davalarımı nereden biliyorsun?"

Aslında gayet geyiğine söylemiştim, şaka olsun diye, ama Julia bir anda susuverdi ve ben de sorumun cevabını aldım: Aradan geçen bütün bu yıllar boyunca benim kariyerimi takip etmiş.

Tıpkı benim de onunkini takip etmem gibi.

Boğazımı temizliyor ve rahatsız bir şekilde yüzünü işaret ediyorum. "Şuranda... sos kalmış."

Peçetesini kaldırıyor ve ağzının kenarını siliyor, ama değil tutturmak, yakınından bile geçmiyor. "Geçti mi?"

Öne doğru eğilerek kendi peçetemle küçük kalıntıyı siliyorum - ama sonra geri çekilmiyorum. Elim yanağında kalıyor. Gözlerimiz birbirine kenetleniyor ve o anda tekrar gençliğimize dönüyoruz, birbirimizin neye benzediğini öğreniyoruz.

"Campbell," diyor Julia, "bunu bana yapma."

"Neyi yapmayayım?"

"Beni aynı uçuruma ikinci kez itme."

Cebimdeki telefonum çalınca ikimiz de sıçrıyoruz. Ben telefona cevap verirken Julia istemeden Chianti dolu bardağını deviriyor. "Tamam, sakin ol. Sakin ol. Neredesin şu anda? Tamam, hemen geliyorum." Telefonu kapattığım an Julia masayı silmeye ara veriyor. "Gitmem gerek."

"Her şey yolunda mı?"

"Anna aradı' diyorum. "Upper Darby Karakolu'ndaymış."

Providence'a dönerken kat ettiğim her mil başına annemle babam için en az bir tane korkunç ölüm biçimi bulmaya çalıştım. Sopayla döve döve öldürmek, kafa derilerini yüzmek. Canlı canlı derilerini yüzmek ve sonra tuzlamak. Dev bir cin şişesinde turşuya yatırmak - gerçi bu onlar için işkence mi olur yoksa Nirvana mı belli değil.

Muhtemelen Julia'yı hizmetlilerin merdivenlerinden evin arka kapısına indirip misafir odasına sızdığımı gördüler. Muhtemelen soyunup körfezin sularına doğru ilerlerken bizim siluetlerimizi seçebiliyorlardı. Belki de Julia'nın bacaklarını belime sarmasını izlediler, belki de sıueatshirt'lerden ve penyelerden oluşan bir yatağın üstünde sevişmemizi izlediler.

Ertesi sabah Benedict usulü pişirilmiş yumurtalarını yerken sundukları mazeret, o gece davetli oldukları kulüpteki bir parti - takım elbisenin zorunlu olduğu, sadece aile fertlerinin katıldığı türden bir parti. Elbette ki Julia'nın dahil olmadığı bir davet bu.

Julia'nın evinin önüne geldiğimizde hava öyle sıcaktı ki mahallenin fırlamalarından teki bir şekilde yangın musluğunu

açmıştı ve çocuklar fışkıran suların önünde patlamış mısır gibi zıplıyorlardı. "Julia, seni annemlerle tanışmak için hiç zorlamamalıydım."

"Yapmaman gerek çok şey var," diye kabullendi durumu Julia. "Ve çoğu da benimle ilgili."

"Seni mezuniyetten önce ararım," dedim o beni öpüp jipten indiği sırada.

Ama aramadım. Onunla mezuniyette de görüşmedim. O bunun nedenini bildiğini sanıyor, ama bilmiyor.

Rhode Island'm tuhaf yanı, neredeyse hiç feng shui'si olmaması. Yani demek istediğim, bir Little Compton [Küçük Compton] olmasına karşın Big Compton [Büyük Compton] yok. Upper Darby [Yukarı Darby] var, ama Lower Darby [Aşağı Darby] yok. Gerçekte var olmayan başka bir şeye dayanılarak tanımlanmış her türlü mekan burada mevcut.

Julia, kendi arabasıyla ardımdan geliyor. Yargıç ve ben kesin, kara üstünde sürat rekorunu kırmış' olmalıyız, çünkü telefonun çalması ile karakolun kapısmdan girip de Anna'yı çavuşun masasının ardında isterik bir şekilde ağlarken bulmamızın arasmda taş çatlasın beş dakika geçmiştir. Çılgınca bana doğru koşuyor. "Yardım etmen gerek," diye ağlıyor. "Jesse'yi tutukladılar."

"Ne?" Beni mükellef bir yemeğin başından telaşla kaldırıp buraya koşturan Anna'ya bakıyorum; kesinlikle sonuna dek sürdürmeyi yeğleyeceğim o konuşmayı ise saymıyorum bile. "Bu, neden benim sorunum oluyormuş?"

"Çünkü onu çıkarman için sana ihtiyacım var," diye tane tane açıklıyor Anna, sanki ben bir moronmuşum gibi. "Sen bir avukatsın."

"Ben onun avukatı değilim."

"İyi de olamaz mısın?"

"Neden anneni aramıyorsun," diye öneride bulunuyorum. "Bugünlerde yeni müvekkiller kabul ediyormuş."

Julia, koluma okkalı bir darbe indiriyor. "Kapa çeneni." Anna'ya dönüyor. "Ne oldu?"

"Jesse bir araba çalmış ve enselenmiş."

"Daha fazla ayrıntı bilmem gerek," diyorum, bunu söylediğim an çoktan pişman olsam da.

"Bir Hummer galiba. Büyük, sarı bir şey."

Bütün eyalette sadece bir tane sarı Hummer var ve o da Yargıç Newbell'e ait. Kaşlarımın arasına bir ağrı saplanıyor. "Ağabeyin bir yargıcın arabasını çalmış ve sen benden onu çıkarmamı mı istiyorsun?"

Anna bana göz kırpıyor. “Evet, öyle." ’

Tanrım. "Ben gidip memurla bir konuşayım." Anna'yı Julia'nın gözetimine bırakıp masasında oturan ve - yemin ederim ki - arkamdan şimdiden kıs kıs gülen çavuşun yanma gidiyorum. "Ben, Jesse Fitzgerald'm avukatıyım," diyorum iç geçirerek.

"Senin adına üzüldüm."

"Yargıç Newbell'in arabasıymış galiba?"

Polis memuru gülümsüyor. "Hı hı."

Derin bir nefes alıyorum. "Çocuğun sabıka kaydı yok."

"Çünkü on sekizine yeni girmiş. Ama çocuk suçları sicili bir kilometre uzunluğunda."

"Bakın," diyorum. "Ailesi bugünlerde çok zor günler geçiriyor. Kız kardeşlerinden birisi ölüm döşeğinde; diğeri de annesiyle babasına dava açtı. Benim için burada bir istisna yapamaz mısınız?"

Polis, Anna'ya bakıyor. "Sizin için başsavcıyla bir konuşurum, ama çocuğu sen savunsan iyi olur, çünkü adım gibi eminim ki Yargıç Newbell gelip tanıklık etmek istemeyecektir."

Bir süre daha pazarlık yaptıktan sonra Anna'nın yanma dönüyorum. Beni görür görmez ayağa fırlıyor. "Halledebildin mi?"

"Evet. Ama bir daha asla böyle bir şey yapmam ve seninle de işim bitmedi." Karakolun arka tarafına, nezarethanelerin bulunduğu kısma doğru yürüyorum.

Jesse Fitzgerald, metal ranzada sırtüstü yatıyor, bir kolunu gözlerinin üstüne koymuş. Kısa bir süre hücresinin önünde dikiliyorum. "Sen var ya, doğal seleksiyonun bugüne dek gördüğüm en iyi ispatısın."

Yattığı yerden doğruluyor. "Sen de kimsin be?"

"İyilik perinim. Seni geri zekalı mal - bir yargıcın Hummer'mı çaldığının farkında mısın?"

"İyi de kimin olduğunu nereden bileyim?"

"Dikkat Yargıç Var! yazan adli plakadan çıkaramadın mı?" diyorum. "Ben bir avukatım. Kardeşin benden seni temsil etmemi istedi. Sağduyum tam aksini söylese de, kabul ettim."

"Şaka yapıyosun di mi? Beni çıkarabilir misin yani?"

"Seni kefaretle bırakacaklar. Ehliyetini onlara vermen ve ev sınırları içinde yaşaman gerekiyor ki zaten genellikle böyle

yaşadığına göre bir sorun olmaz."

Jesse bir an düşünüyor. "Arabamı da vermem gerekecek mi?"

"Hayır."

O an beynindeki çarkların işlemeye başladığını görebiliyorum. Jesse gibi bir çocuk altında arabası olduğu sürece onu kullanmasına müsaade veren bir kağıt parçasını hayatta umursamaz. "İyiymiş öyleyse," diyor.

Hücrenin kapısını açıp Jesse'yi serbest bırakması için yakındaki bir memurun yanma gidiyorum. Jesse'yle birlikte bekleme odasına doğru yan yana yürüyoruz. Boyu benim kadar, ama omuzları tam gelişmemiş. Köşeyi döndüğümüzde yüzü aydınlanıyor ve bir an için onun kurtarılabileceğini, belki de Anna için ona yandaş olabilecek kadar üzüldüğünü düşünüyorum.

Ama o, kız kardeşini önemsemeyerek, Julia'nın yanına yanaşıyor. "Hey," diyor. "Benim için endişelendin mi yoksa?"

O anda onu geri içeri tıkmak istiyorum. Tabii önce öldürdükten sonra.

"Defol," diye iç geçiriyor Julia. "Hadi Anna. Gidip bir şeyler yiyelim."

Jesse hemen atlıyor. "Harika. Açlıktan ölüyorum."

"Sen değil," diyorum. "Biz mahkemeye gidiyoruz."

Wheeler'dan mezun olduğum gün çekirgeler geldi. Güçlü bir yaz fırtınası gibi geldiler, ağaçların dallarında dolaşıyorlardı, yerde zıpladıkça pat diye sesler çıkarıyorlardı. Bunun nedenini açıklamaya çalışan meteorologlar bir araya toplandılar. Incil'de anlatılan veba salgınlarından ve El Nifio'dan ve uzun süren kuraklıktan bahsettiler. Geniş kenarlı

şapkalar ve şemsiye kullanmayı, daha çok da evden çıkmamayı tavsiye ettiler.

Bütün bunlara rağmen mezuniyet töreni çadır bezinden, büyük, beyaz bir tentenin altında yapıldı. Karşılama konuşmasını yapan öğrenci kürsüdeyken, konuşmasının noktalama işaretlerini böceklerin intihar atlayışları oluşturdu. Çekirgeler eğimli tenteden aşağı yuvarlanıp seyircilerin kucaklarına düşüyorlardı.

Ben gelmek istememiştim, ama annemle babam beni zorladılar. Julia, beni kepimi takmaya çalışırken buldu. Kollarını belime doladı. Beni öpmeye çalıştı. "Hey," dedi, "Sen nerelerdeydin bakayım?"

Beyaz cüppelerimizle hayaletlere benzediğimizi hatırlıyorum. Onu iterek kendimden uzaklaştırdım. "Yapma, tamam mı? Yapma."

Bizimkilerin çektikleri bütün mezuniyet fotoğraflarında bu yeni dünya gerçekten yaşamak istediğim bir yermişçesine gülümsüyordum; oysa etrafımda gökten yumruk büyüklüğünde böcekler yağıyordu.

Bir avukat için etik olan şeyle dünyanın geri kalanı için etik olan farklılaşabilir. Aslına bakılırsa, mesleği sürdürebilmek için okumamız, öğrenmemiz ve uymamız gereken yazılı bir kaidemiz vardır - Mesleki Sorumluluk Kuralları. Ancak bu standartlar çoğu insanın ahlaksızca olarak nitelendireceği şeylerin ta kendisi. Mesela ofisime girip de "Lindberghlerin bebeğini* ben öldürdüm' derseniz, size cesedin nerede olduğunu sorarım. "Yatak odamın tabanına, evin bir metre altına gömdüm/' diye bir cevap verdiğinizi varsayalım. Eğer işimi düzgün yapacaksam, o bebeğin yerini

tek bir kişiye bile söyleyemem. İşin aslı, bunu yaparsam barodan bile atılabilirim.

Bütün bunların anlamı şu, ahlak kurallarıyla meslek etiğinin her zaman uyuşmadığmı düşünmek üzere eğitildiğim.

"Bruce," diyorum savcıya, "müvekkilim bu istisnai uygulamayı saklı tutacak. Sen de şu basit trafik suçlarının birkaçından bizi kurtarırsan, sana yemin ederim bir daha ne yargıcın ne de arabasının yüz metre yakınından geçmeyecek."

Bu ülke vatandaşlarının kaçının hukuk sisteminin aslında adaletten çok, iyi bir poker oyunu oynamaya benzediğini bildiğini merak ediyorum.

Bruce, sorun çıkaran bir adam değildir. Artı, bir yerlerden duyduğum kadarıyla bir çifte cinayet vakasına atanmış; o yüzden vaktini Jesse Fitzgerald'm mahkumiyetiyle harcamak istemeyecektir.

"Sen de biliyorsun İri Yargıç Newbell'in Hummer'ından bahsediyoruz Campbell," diyor.

"Evet. Farkındayım," diye cevap veriyorum ciddiyetle; oysa ki asıl aklımdan geçen, bir Hummer kullanacak kadar gösteriş meraklısı bir adamın arabanın çalınmasına adeta davetiye çıkardığı.

"Yargıçla bir konuşayım," diye iç geçiriyor Bruce. "Muhtemelen böyle bir öneride bulunduğum için iç organlarımı boşaltacak, ama ona polislerin çocuğa bir şans daha vermemiz gerektiğini düşündüklerini söyleyeceğim."

Yirmi dakika sonra tüm formların imzalanması tamamlanıyor ve Jesse, mahkeme binasının önünde yanı başımda dikiliyor. Yirmi beş dakika sonra resmi olarak şartlı

tahliyesi başlıyor ve mahkeme binasının merdivenlerinden iniyoruz.

Dışarıda hafızanızın derinliklerinden kalkıp gelen bir hatıraya benzeyen o yaz günlerinden biri yaşanıyor. Bu gibi günlerde babamla denize açılırdık.

Jesse, başını geriye aüyor. "Eskiden kurbağa yavrusu avlardık," diyor durup dururken. "Onları bir kovayla yakalar ve sonra kuyruklarının bacaklara dönüşmesini izlerdik. Yemin ediyorum bir tanesi bile kurbağaya dönüşemezdi." Bana dönüyor ve gömlek cebinden bir paket sigara çıkarıyor. "İster misin?"

Hukuk fakültesinden beri sigara içmedim. Ama kendimi bir sigara alıp yakarken buluyorum. Yargıç dili dışarıda, soluyarak beni izliyor. Jesse bir çakmak yakıyor. "Sağ ol," diyor. "Anna için yaptıklarından dolayı."

Caddeden bir araba geçiyor, radyosunda istasyonların genellikle kışın hiç çalmadıkları bir şarkı çalıyor. Jesse'nin ağzından mavi bir duman bulutu yükseliyor. Acaba hiç yelkenliyle açılmış mıdır diye merak ediyorum. Acaba bunca yıldır akimdan çıkmayan bir anı var mıdır - ön bahçede otururken elini güneşin batımından sonra serinleyen çimenlerde gezdirmek, Dört Temmuz'da parmakların yanana kadar elinde bir maytap tutmak. Hepimizde bir şeyler vardır.

Mezuniyetten on yedi gün sonra jipimin sileceğinin altına o notu bırakmıştı. Daha açmadan acaba Nezvport'a nasıl gelebildi, nasıl geri döndü diye merak ettim. Kayalıklarda okuyayım diye notu alıp körfeze gittim; işim bittikten sonra da kağıdı kaldırıp kokladım; acaba kokusu üstüne sinmiş olabilir mi diye.

Teknik olarak, araç kullanma iznim yoktu, ama bu pek önemli değildi. Notta yazdığı şekilde mezarlıkta buluştuk.

Julia, mezar taşının önüne oturmuş, kollarıyla dizlerini sarmıştı. Beni fark edince başını kaldırdı. "Senin farklı olmam ummuştum."

"Julia, sorun sen değilsin."

"Öyle mi?" Ayağa kalktı. "Benim bir vakıf fonum yok Campbell. Babamın yatı da yok. Bir gün Külkedisi'ne dönüşeceğim umuduyla bekleyip durduysan, tamamen yanlış yoldasın bil."

"Ben bunların hiçbirini umursamıyorum."

"Umursamıyormuş, külahıma anlat." Gözlerini kıstı. "Aklından ne geçiyordu? Kenar mahallelere takılmak eğlenceli olabilir mi dedin? Bunu annenle babanı kızdırmak için mi yaptın? Şimdi yanlışlıkla üstüne bastığın bir sakız gibi beni ayakkabının tabanından sıyırıp atabilirsin öyle mi?" Göğsüme vurarak beni itti. "Sana ihtiyacım yok. Hiçbir zaman da olmadı."

"Benim sana ihtiyacım vardı ama!" diye bağırdım ona karşılık olarak. Arkasını dönünce onu omuzlarından tuttum ve öptüm. Söylemeye cesaret edemediğim şeyleri böylece onun içine aktarmıştım.

Bazen herkes için daha iyi olacağına kendimizi inandırarak yaptığımız şeyler vardır. Kendimize bunun yapılması gereken doğru şey olduğunu, fedakarca bir davranış olduğunu söyleriz. Bu, gerçeği itiraf etmekten çok daha kolaydır.

Julia'yı iterek kendimden uzaklaştırdım. Mezarlığın bulunduğu tepeden yürüyerek indim. Bir kez olsun dönüp

arkama bakmadım.

Anna, yolcu koltuğunda oturuyor ve Yargıç bundan hiç memnun değil. Üzüntülü yüzünü öne doğru, ikimizin araşma uzatıyor, kesik kesik soluyor. "Bugün olanlar iyi bir gelecek müjdecisi sayılmazdı," diyorum.

"Neden bahsediyorsun?"

"Kendi kararlarını kendin alma hakkını elde etmek istiyorsan Anna, o kararları hemen almaya başlaman gerek. Pislikleri temizlemek için dünyanın geri kalanına el etek açmadan."

Kaşlarmı çatıyor. "Abime yardım etmen için seni aradım diye mi söylüyorsun bütün bunları? Benim dostum olduğunu sanıyordum."

"Sana daha önce senin dostun olmadığımı söylemiştim; ben senin avukatınım. Bu ikisi arasında çok temel bir fark var."

"İyi." Saçlarıyla oynuyor. "Polise gidip Jesse'ye tekrar tutuklamalarını söylerim." Otobanda hareket halinde olmamıza rağmen birden kapıyı açmaya kalkıyor.

Kapının kolunu kavradığım gibi tüm gücümle kapıyı kapatıyorum. "Delirdin mi sen?"

"Bilmem," diye cevap veriyor. "Sana sorardım, ama görev tanımının içine girmiyordur kesin."

Tekerlekleri öttürerek arabayı sertçe yolun kenarında durduruyorum. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Kimsenin sana önemli konularda fikrini sormamasının sebebi, ikide bir fikir değiştirmen yüzünden neye inanacaklarını bilememeleri.' Mesela ben. Hala bir tıbbi azat talebimiz var mı yok mu, onu dahi bilmiyorum."

"Neden olmayacakmış ki?"

"Git annene sor. Julia'ya sor. Ne tarafa dönsem birileri sürekli bana senin bu işe artık devam etmek istemediğini söylüyor." Elini koyduğu kolluğa doğru bakıyorum - mor yaldızlı oje, tırnaklar dibine kadar yenmiş. "Mahkemenin sana bir yetişkin gibi davranmasını istiyorsan, bir yetişkin gibi davranmaya başlasan iyi olur. Seni savunabilmemin tek yolu, ben yanında olmadığımda kendini savunabileceğini ispatlamandır Anna."

Arabayı tekrar hareket ettiriyor ve göz ucuyla ondan tarafa bakıyorum, ama Anna ellerini bacaklarının araşma sıkıştırmış, yüzü isyankar bir edayla önüne dönük. "Neredeyse sizin eve geldik," diyorum kuru bir ses tonuyla. "Şimdi rahatça arabadan inip kapıyı suratıma çarpabilirsin."

"Bizim eve gitmiyoruz. İtfaiye istasyonuna gitmem lazım. Babam ve ben, bir süre orada kalacağız."

"Hayal mi görüyorum, yoksa dün mahkemede kaç saat boyunca aynı şey için yırtman ben değil miydim? Üstelik Julia'ya annenden ayrılmak istemediğini söyledin zannediyordum? İşte tam olarak bunu anlatmaya çalışıyorum Anna," diyorum başımı direksiyona vururken. "Senin asıl istediğin nedir?"

En sonunda öyle bir patlıyor ki tarife sığmaz. "Ne istediğimi bilmek mi istiyorsun? Bir kobay olmaktan bıktım artık. Kimsenin bana bu konuda ne hissettiğimi sormamasından bıktım. Bu beni hasta ediyor, ama bu aile için hiçbir zaman yeterince hasta olmuyorum." Araba daha durmamış olmasma rağmen kapıyı açıyor ve birkaç metre ötedeki itfaiye istasyonuna doğru var gücüyle koşuyor.

Bak sen. Küçük müvekkilimin derinliklerinde başka insanlara kendini dinletme potansiyeli var. Bunun anlamı, kürsüde benim düşündüğümden daha sağlam duracaktır.

Ama bu düşüncenin bir de öbür boyutu var: Anna'nın tanıklığı kabul edilebilir, ancak az önce söyledikleri onu gayet itici gösteriyor. Hatta olgunlaşmamış. Yani diğer bir ifadeyle, yargıcın kendi lehine bir karar verme olasılığını azaltıyor.

Brian

Ateş ve umut birbiriyle iç içedir, bilirsiniz. Yunanların anlattığı hikayeye göre Zeus, Prometheus ile Epimetheus'a dünyaya hayatı getirme görevini vermiş. Epimetheus hayvanları yapmış ve onlara hız, çeviklik, güç, kürk ve kanatlar gibi hediyeler bahşetmiş. Prometheus insanı yapana dek en iyi niteliklerin hepsi hayvanlara dağıtılmış. O da insana iki ayak üstünde durma kabiliyetini ve ateşi vermiş.

Buna kızan Zeus, ateşi insanın elinden almış. Ancak soğuktan titreyen Prometheus gururunun ve eğlencesinin elden gittiğini ve artık yemek pişiremediğini görmüş. Güneşten yaktığı bir fenerle ateşi yeniden insana vermiş. Prometheus'u cezalandırmak isteyen Zeus, onu bir kayaya zincirletmiş ve burada bir kartal sonsuza dek onun karaciğerini yiyormuş. İnsanı da cezalandırmak isteyen Zeus ilk kadını yaratmış - Pandora - ve ona açması yasak olan bir kutu vermiş.

Pandora'nın merakı sonunda ona üstün gelmiş ve bir gün kutuyu açmış. Kutudan veba salgınları, acı ve hüzün çıkmış. Umut da kutudan dışarı kaçmadan önce kapağı kapatmayı başarmış. Diğerleriyle savaşmak için elimizde kalan tek silah budur.

İstediğiniz itfaiyeciye sorabilirsiniz; size bunun doğru olduğunu söyleyecektir. İstediğiniz babaya sorun.

"Yukarı gelsenize," diyorum Anna'yla birlikte gelen Campbell Alexander'a. "Taze kahvemiz var." Merdivenlerden üst kata çıkıyoruz, Alman kurdu da yanımızda geliyor. İki fincan kahve dolduruyorum. "Köpek ne için?"

"Onunla fıstıkları kendime çekiyorum," diyor avukat. "Süt var mı acaba?"

Table of Contents

Teşekkür
İLK SÖZ
PAZARTESİ
    Anna
    Campbell
    Sara
    Brian
SALI
    Anna
    Sara
ÇARŞAMBA
    Campbell
    Anna
    Jesse
    Sara
    Julia
    Campbell
    Anna
PERŞEMBE
    Brian
    Julia
    Sara
    Anna
    Campbell
    Jesse
    Brian
CUMA
    Campbell

Brian